

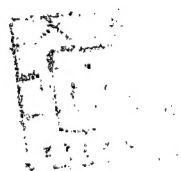
M.A.LIBRARY, A.M.U.

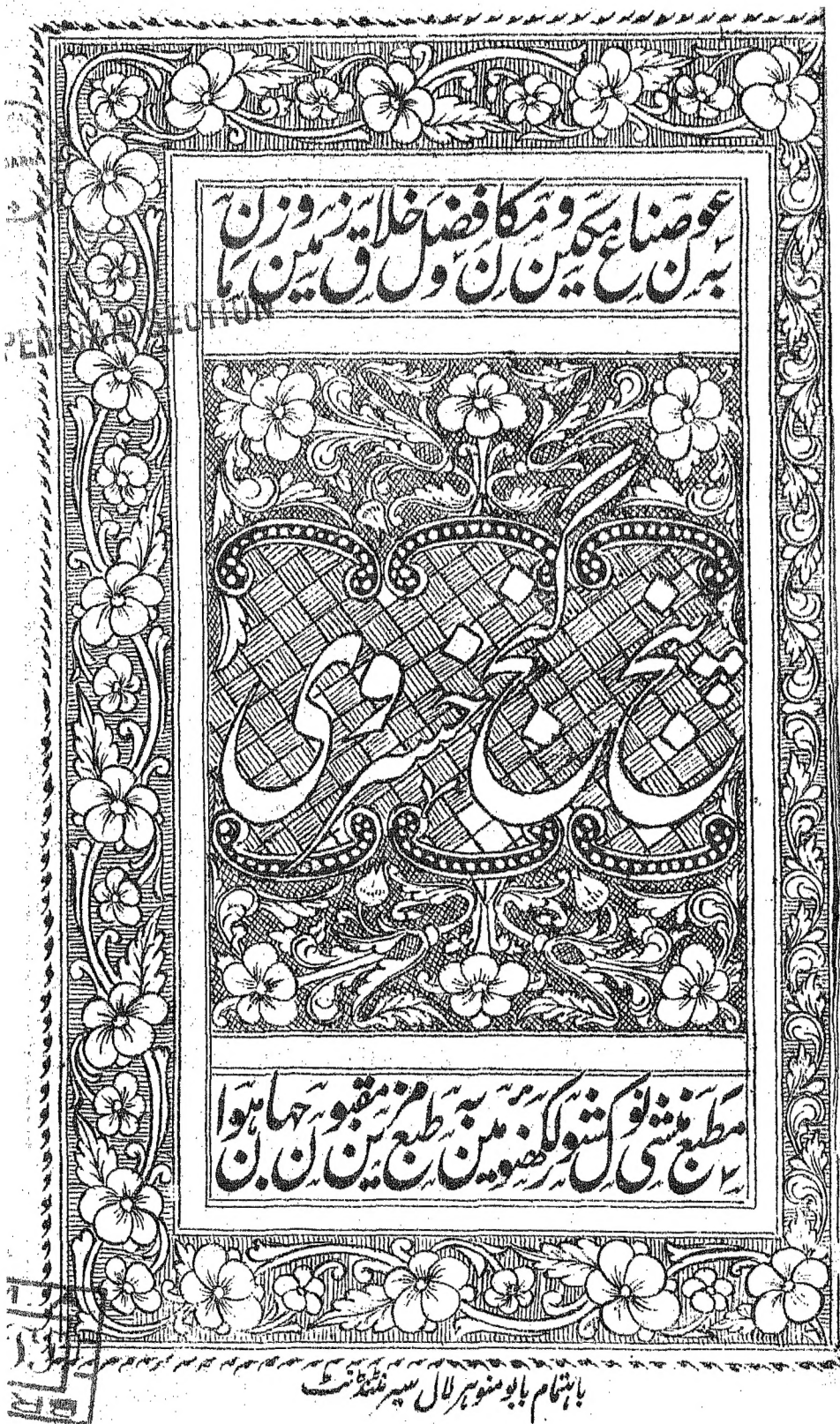

PE17078

Agus 13 1974
D. J. P. 1974

Acc-631

<p>چرخ خسروی</p>		<p>بیک فائز و گلشن پیدایه</p>	<p>را بگلان مسرقت غریب ساخت و لیان غفلت آگیزه و رخسار تا کس...</p>	<p>لین در که مخاحص گفتند</p>	<p>سکینه مگویم</p>	<p>عشق</p>		<p>شده شمع</p>	<p>عاشق چون بنفسانه دل بخت</p>	<p>ایچنین ناجیت افروختند</p>	<p>کانه دانه</p>	<p>عبارت</p>		<p>عبارت</p>	<p>مقار جواهر مقار زمین گوته مورد در</p>	<p>مقار جواهر مقار زمین گوته مورد در</p>	<p>مقار جواهر مقار زمین گوته مورد در</p>	<p>مقار جواهر مقار زمین گوته مورد در</p>	<p>چرخ خسروی</p>	<p>چرخ خسروی</p>	<p>چرخ خسروی</p>	<p>چرخ خسروی</p>	<p>چرخ خسروی</p>	<p>چرخ خسروی</p>	<p>چرخ خسروی</p>
------------------	--	-------------------------------	--	--	------------------------	------------	---	----------------	--	--------------------------------------	------------------	--------------	--	--------------	--	--	--	--	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------

شاه	بلوچه	نام	گلشن	تغیر	انتخاب	مشتق	تلفظ	دل بلو	چو	محقق	در	غش	شعر	سوار می نمود بر سمنه و سلم بر	اند گوهر نشسته سخن این	و نشان و انا پسند	بالفت گزینی و دلربائی	دل و عالم عالم از تنی	جسار رنگین مهرت و	افتاده و از عکس رخساره	دست کشوده سرور و شادمان	چو پیکی دل بچشم طبعی آ و رده	ن گل سرور قدس بدست آدم در	مشالان را بر و	درین تمناشینی چند باشی	در دای و دره بدو اقیاب آدم نظر	
سست	بهری	بلو	در	مشتق	بنام	آوری	بلو	در	مشتق	نام	چو	نام	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو
دلان آستان سخن که	مزار صافی طبع که نشسته و	و جب بلو نه با که دریم	شش دست طاق و بخرد و در	بمل رخسار شش چون گل	دلار ام باچی را که از رخسار قدر	که در آید برفته خورشید بتا شال و	م با عشت اتفاق و فاق و امید	تصور خود که درین داستان که هر	تمتانی چرا محترق شوم معنوی بود	چو چشم آن شرکان چو	بلبل تالابین غم بند باشی به دران	دبران قمره گلشن م	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	
بکاخ	بالا	گلن نامی	است	بشمار	مشتق	منظر	از چار	طوط	در دیان	زیراد	جای	مشتق	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	
سعی در سبزه بخت الهی	سبزه خرد صوق تو اندر بخت	محبوبان سیاهی رخسار که	شده افق اتفاق بر نامه شمشیر کاجان	تلفظ و دل هزار هزار در و	نیش کبک را از بیابانی دل	عکس خود در آن آو میران شش نامه	گردیدان او آنگاه روزی که مشتق	او حش شکله که ناز و نسیان	او مشتق همسرم چو	نمی سرور بود هر تیرا و جان	از هم رشک که جان فوج بود	افت را نه زوید ا ر	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	
عزیزان	بسیار	جان	جهان	بسته	برام	گره	نقش	است	زره	بر زره	نور	بسته	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	چو	

شعرہ	ان شب ار وہ کہ محراب کی	خدمت	عشق جس چہانی آشفته و بیل شام	ایمن	تلفت دل گر دو دو بر	ووران
رقم و دل	وہ چہ انرا چہ حسرت بیل و لا	چسب	بگیر اطلاع و برایت شستہ و بیستیم	سور	ویر آہ آن بست	ویر آہ
صاف	آہ دیدن رخ بتان را بہ دل	گرم	گفتہ شدت بیلم چہ پس نا	کلان	راہ بہ عرضم پاؤ شتیم	بکلان
مشتاق	نہرہی اند جانرا چہ عشق و لم	باشد	گوید چہ گفت کہ تیک	عشق	بگفتیم را مر سکہ زہ	را
شعرہ	گوی جان را چہ جانم نہ	گفت	بسیار لالہ	چہ حسن	ز سیمہ برزد چہ گفتیم	شمیمہ
فہیت	کئی زبان را چہ آثار و استان و	اشرف	گمیر توشت از لب	کے	ایک دلیر دل صم	او
شادی	اندیشاں را کہ کثرت نشا ط و	کہ ولایت	بزدان شیرین برین لط	کستہ	بجلی بیلا بر تری حکایت می	او
چشم	کہ زمین و آسمان خبر و بادیش	دار و	کرده بانہا ط حمام جایی آن	روند	دست خویش ہر روز نو	بر آہ
آہ	گاہی نہ جان نام عری ہو جو د	و آن	خیال ویک نکرده از و اجات این	چسب	معموری ہم آن خوش ہو د	تعم
ساعت	چکش ہزار سالہ خواب دیدن	فہیت	آن خود و سرشرا گین اگر شیرا	باوگر	سند حال مرتع شہین	بر
طویش	دیش خوابان بر سر او حسرت چہ	ست	او بخوبے کستہ	این کلام	دو صد فراخ عبا و تجمیدی ہم	ویدیش
چہ قلم	باک علم نہ است از مدح و مد	چہ آیت	کاین موقوفان شدہ چہ انتخاب	میافت	رایان شدہ چہ ہر یک	حسرت
آہ	طایب علی و چون و خوش تالیلی	وار و	فرادہ از شب تیریش کہ چہ حیات	مست	حسب آن و بر آہ نہ	اگر ہفتہ

رفت	آن حد اقصیٰ شد ملامت بریزد تو شکو اگر ده	اولیا	سراپا تو مجتبیٰ لبان	بعد و دوام	گذار با صبر و تتبع چشمش	سخن	در موضع
بخشید	نام و دو کی کرده از گوشه وحدت	حرکت	او شقاق شال تدر و آلت قصه	سلام	ستهای چون سرو آیان به	و زو	کثرت
جنگ	از طوط سینه پل در بین	ولایت	هر کسی که سیرت اطرات	میگفت	سوء خصال نه تو ده	گرفتند	
انزلیک	بند با ششم و بعد آرزو	چشم خرم	کنیزان خدمت کس و از	عوان	ه خود را از بین عفت	دل	
گشت	بر طر از کم که مر امان	چشم کسیت	تنتی لای ر لم غم	آتش	زمان و آیان ملک	سلطان	
بزل	باز حال حریان رخا شب بند بر	کرده	اقرارش ر انزب نشاندن	فست	ست حس است	ازو	
یادم	قرا و شواست به دل ازان	کین	کردن به دس نفوس بدل	بر ملا	سب	بیزا که زند	
آبادین	شست از دریافت راز	چشم کیم	از و شوا ری در خواست	ش	بهران	کدارا	
عظم	در و و نه بجا اب	چشم شند	کل از ان عزت به فریال و یقت	دو یا را	دو یا را	دل	
شد	زین مت ارش بلغ	حالت	از ان تجرید گزین فی شد صرع	صدر	حق بر آید من ضرورت گل نام کم	بدار	
اورا	را کم آرم این رخ آفرین عشق	گرفتند	این تله و یقت و در دل داشت غفصه	بلایند	حق بر آید من ضرورت گل نام کم	الست	
که میباید	روان شد و بود صحرای سید	بول آید	میخواست که چو د این راز را	اعت	فی السبب و آید بر او طیب حق	کردند	
ازو	بوده در سیان مخطره	این فن	خول و بلایند استعلا شتی		بهر است کسین گردید		

مشتاق	راز یافت جوان طالب مقصود که	مشتاق	مستند بر ترغوفی طائران	عاشق	گرچه دور چو افقست آن	می مانده
مجلس	شد کار ساز	گفتن که	وسیله فائز شد شعر پس انگیزه	محقق	بهر شایسته و میا من احوال	چون بریا
تشت	داشت از بر آتش مرث	چهارای	و چرا اگلا درقت جوان هر	احوال	در باب راز چو تفس لکن	زخو رشید
پیش	در یافت تعجب کنان	واری	سنگ شدن و عدم جان	صحنه	و پریان را ملا حظ کرده	رقیبان
بت	کار دیده که شخره به شکل	میدهم	چیز ان مطلق چه ناطق سخن	بر من	که چون ست این شهر جمله	و ستم
اندر صفت	در ان شکر بود و ند صفت	انچه که	قطعه اس حسد او ند چه	گفت	و به حسرت در و	اندر کشیدند
او	که کان جلد در	سایه و ای	ان فلک چو که یرین شخره	پند	بتان بنده واسه یکدر به	به لطمه
درست	این ابروان به جزو حجب هست	گفت	و از تحیر مانده مهره آسا شطرنج	دو مضم	مانند حالت بیان دیده غم علی نحو	نیچه
مردم	ی ست پیاده ما دید که سر مزایر	خسرو	ان سنگ جادوی دیده گفت صحنه	په	به مجلس ارفقت ناز نینان حرم را	برکشید
تجرا ده	که مرا بود کس خون ش	کنیاز	می نمود تا آنکه بته دید که به جنبه آبا	گشت	که آرزوی جوان بر آمد بکلان	از انجا
بخت کوچه	رضوان بخراب غلبه پاندا بر پیش	و ارم	غزه اش جان خود مهر و مایل تا دوست	اگاه	به پیشش مانده اسه دار در که ترعه	دور
هر دم	به کسب خمر سکا نش	گرما تم	و بخونی و کمال صباست	سدود	راه شهم بر ش به رعایش	کردند
کردند	او عسکیم اوجو خط	بال				

زخمی	زخمی	دل پیچا گره کرد و چون دوسے	بکھر	نہر تان بیگم کی گفت جوان جیت	گفت	آری ام	از محنت	درین
میش	میش	نیازے دادم بیگم کی دل من کلهر	شان	ایستاده در معنی ہے	بجست	کلیک	کر آن مستم	کار
ریور	ریور	مطاف است دوائے لب	راہ	راست آمدہ گفت قلمی ایدل	بہ کجایت	لیکن	دل جوان چہ آنحضرت جو آن مطا	ش
کرم غے	کرم غے	آنجا محض خیالے دیدہ ہر	اوپر	جہا نے جیران بد و خوار تری بود	اولیا گیس	از زمین پشی	نظر آمدہ بہ منظر راہ پیش	صحن
زخامی	زخامی	شب پیداسحر آمد چہ رازے کور	ازین	پیش شدی با	نہ گنم	بہفت زمین	از زمین پشی	و مشرق
آہرے	آہرے	ہنس بد و ریا	چپ	مخنی و ساز	تا نکلن	رباے روز سحر	بہفت زمین	آہر
باز	باز	آمد در نور آمد چون طلایہ ہر	آہر	آستیا معن رب کردند	گفت	واو گنیرا شدہ بر جوان	واو گنیرا شدہ بر جوان	آہر
از زمین	از زمین	مانند کسی کہ بسبب	ایک	بجو راز دیگران اولو داع	خسرو	خود را بر کت رہ از پھر	خود را بر کت رہ از پھر	میر ورت
فرات	فرات	آلودہ خود را دیدہ از	گشت	فی الحال	بدل	بہی تمام نشاندہ جیت	بہی تمام نشاندہ جیت	زرتین
شاہ	شاہ	دار بر تخت بال کہ سیلان	ازو	ممانندہ در گرم روی	ایچک	بجزم اندر طہیری بال	بجزم اندر طہیری بال	آخاب
کرم غے	کرم غے	بہا و راہ قلم در دوری افلاک	محکم	بریدہ فاماہ در فریش	اشرف	روا گئے دما دم	روا گئے دما دم	نفس
تائین	تائین	در گرم سن رائے						

موقوف	تسیر رفتار گرم دو	عشق و اورو	بال گشت پست با نس	چتر	مطرب آناهنگ اوز هر	وزان
زخو شید	که بدین دست آویند	ز جمال	دل بخت نشا طموسم دید جل	خط	بکان مالو فرسید هوان	و تنگ
ماند (لط)	آفتاب تاسحر است	احوت	شب ملوئی بود کس کرد	نه وصل	جهد چون مضنون روز	میر و ن
عاشق	به اصل چه چون کویب گرو	کارم آمد	بو خرو بر آن کس کرد	صوری	از خضر محب تا	آهسته
بر	راست تر یون	بلینجا هم	جلوه گری کرد بیست	اقطاده	حیات روز بر ترین من	شاه
نفس	آمد دل بر نشا ط و دمان پر	کارم کرد	این شکفته پیچ در برم چکار	بدل	عشق بر سید و آتشش	در کوی
و	خود بطوت وطن روان شو	دل	و جان یارم در خست شد کویابی	تپ	کسان قطع مرا حس کرد	عشرت
جه نیاز	شاوان بخت در آمد شعر	ناکام از	ترود داشت بسانی کرد با	عشوق	که بدل بود آرزو در اکنون	یافتی
را اند	خفی از رالی بسیار اغاض	بخت	دل شتاق آرزو و	چون عشق	خاندان و گرفت بر شتاد کرد	را
لیک	خوبان اندر لیت کرد	بخت	شهر و آمد لشیر است	مهر	ن را که موبست ادا طینان و شت	چو
بمشق	بخت خیل دیدم بود	بلا اهر	آن جارا و خواست جوان آمد	در پیش	خوبان اطلاع داد و دست آرزو	ش
عنایت	چو کیمت رخ نانی ز لب	کرواقان	آورد و گفت قلم و زبان محض لکن	شد	از محبت هر کس چو دلم طل	سه
نمود	دیدم با لطف است تمام تو	پسحق را	یا خرم و شب دیدم با بیت جانی شاه			

ماہ رملی	چو درو کو	بہ نور و زوئے بو لفظ ہم ہم	مفسر	بر آملن	نہائے	رفقن	بجھان	کلامانی	در ملک	دگر	خبات	یاجم	زین	شہر	خیث	بہ نور و زوئے بو لفظ ہم ہم	کسب	عشق بہ کہ عشق را	چو در وے بجک ن	گذشت ناگاہ بقصصا	دوران از و رفت آئے	پاشان	در پیش	آخر	بختان	شہ	احب	رفت									
دگر	نیر	چنین آید	متج	زینار	پیش آید	شیر	چنین آید	متج	زینار	پیش آید	شیر	چنین آید	متج	زینار	پیش آید	شیر	چنین آید	متج	زینار	پیش آید	شیر	چنین آید	متج	زینار	پیش آید	شیر	چنین آید	متج	زینار								
شہر بہ چا و نیست آواز ملک	اش در حزن بنو شو و اندر و	جد ایشش بہ طو ر	زبدائی و پیش بنو چن سال چلا	کو نور و جد ایشش و جد ا	بدگشتہ تفصیل این اجمال	چنان کہ در ان سر زمین ہر	انزجا برد در پیش چرخ	از ترانہ تجیش بہ جسان	عالم چندین علو و چو مرتبہ باشد با جملہ	یون رض با بقضا ست و ران	خنے دارد کہ پرتویش بشا فلک	رکش منے دارد سرا پا	بشد	آن آواز	شمارے	باشد	زود	طلیدہ	قلندر را	گفت	عاشقے	گفت	بلے	گفت	بشد	آن آواز	شمارے	باشد	زود	طلیدہ							
در عیش	شہ و کا ر صر	بود حرم عشق چہ پس سخن	عیش بہ افت و	وصالش آشوب فتد کہ جب الی	وصال او با رام حب الی	فائدہ شخصہ ست سحر ت	گون بہ اتہا بے پیہ زنی بولی نام کہ	ہر رسیدہ شودہ رقص و سرود	مداقم کہ در چہ حسن لغز او در	عرو کس شخص با ید	زے بولی نام آمدہ	راہ خود مزق کہ ششیرینی	بر آملن	نہائے	رفقن	بجھان	کلامانی	در ملک	دگر	خبات	یاجم	زین	شہر	خیث	بہ نور و زوئے بو لفظ ہم ہم	کسب	عشق بہ کہ عشق را	چو در وے بجک ن	گذشت ناگاہ بقصصا	دوران از و رفت آئے	پاشان	در پیش	آخر	بختان	شہ	احب	رفت

روزنی	که چون	واری	محبت	و سوزی	کسی را	گفت	تا گوید	برویش	کر خسته	فرمود	کار				
منه	مرد که دست طرا	این	مضبوط با به آن قصه و	بایستی گوی و ملالت بیتی مصحح	ما از دست نوری که بس	پایه سر نشو و قینی از آن شهر و	که بستان را چه شده بود	بجست خود ما غنچه	و گوشت شنیدم حس	دل پیروز است که بهر اے طبع	یونان اعنی طالبان علم و	قال و سلم افست و	نالی گشته پد ام کزده اش	اختلاف با اینجا رسیده که شاه بهر	
مهر نام	رقصند	ز لعل	ور	میالان	چون	ریک	روان	بره	میشالان	در تاب	اقتاد	دور			
شوق تماشا دار و مصحح	که مودم بودی بجا آرم	ترانی	ربخ	بسنون	شمنه که درت نکر پای و	امویه که گوی مصحح	آه شوق نغمه داشت دوا	میالان پیغمبر باشد و دیوانه	نمودم چه آرم به مبارک آمد این	سختی مید کند پس مضمون	قیافه شوق را ندیده شمس	چه ابر در شرانه و رقص	بسته که	هیکشت شعری یاد شب و روز	جام آن لعبت را کام
گفت	پیش تو	هر از کجاست	عاشق	شوقم	هر بویست	گفت	چیزیکه	پیش تو	از جایی	پناه	بخشی				
از خل	آورد و نه تراشش و و بگور	که اگر را نه آن شهر که محبت	پداید که با نخواست	که بدل باقی است بدین نظم	بیان که او را بادل دیوانه	جانی که می خواست چون را	گرد و صفای کردن و فاست نظم	و گوی گفتن چه آید و لیه قلم	پد لاری بطریق تجسس	از سینه چمنان	چند ری را از اتقان و مان بی	برسی بد چون شمع بدیو رسیده	میداد و مفضل و به سینه گزشت تا که کار		
هر کس	بلازم	گفت	تکلیف	این	راز	با کام	گفت	تام و فاش	برسی	امروز را					

لعل

یار	موتاب افشاری گفت که ای آن عدا پویو ده شراب ناب	یار	بخلوت کرد	خرابی دل خراب و بیداری	بر سرالان	برای چسان آفت ز	باریاد
نام تو	من چو اے دوست مرا چش مک	گفت	گوئی تو	پنداشتم و چرا محبت ایقدر	جراشک	اندرون گفتن چشمه صفت را	بوقت
چو بخت	دل بخیزت چو اکنون معویه	کلام	اشفاق	بو در	بهر آب	در محبت انکاشتم	آخرین
جای تو	در دست بیاد نام و نشان	گویی تو	او لیا	شیشه باد و خار فراق که	و حجام	تسنگان	دیدار
ذات	والایت سخن نمی آید آرس	کلام	اشفاق	بند بان بیاب حب	افتاده	که دوران بزم رنگین شتاب	یاد
پس	دلی خود بیکدیگر دیدند چون در	او لیا	اشفاق	دار لب نیاید بر خال تها بر نهاده	دو یار	نشن نیزه و بالا خوش	چو
ورسم	سا کا علم بر ما تشمس است پوز افلاک	شاه	اشفاق	جویای آستنا و زینس که	تکلم	مروت عان افتاده شام و کمر	این
چه	باروش بود و گردید تو قش که هر	شاه	اشفاق	کنان زیر آن درخت که بکار او	بیمات	از کرده چرخه غریب و زمان و	اداس
درای	بود رسید از خرد و تسینه	بکلام	اشفاق	آشتی کرد زینس بکین حال شنیده	بلب	خود بان مرے وقت راز	یار
تو	کدام آرام خاطر تیرا بر برای کد	گفت	اشفاق	انصد تنگد ان باشم آنچه	بلب	را بر شوخ اخلاص نیار نموده	در یافت
گفت	ازمن پس دران فاجا ر م	تاید	اشفاق	تا نین زیاده دم جان آن رعنا	بلب	گفت بعد از راحت چون نشان دل	دل خود
ازمن	چیزی بطن فائز تر نشد	بوالایت	اشفاق		بلب		دا تش

ایرانی	کشان شد بر دوش عشق شوق و فشر	دیده	غمر کرد بیان عیش و شمع شمعین	آن جوان	بسی تر خمر از شراب شکر شد نه	لعل	صوبت کرد و ز آتش کشید و بود	شستون	بجب شکست و پوینت	اینک	عجب زرد و پوینت	بجسم	نکرانی بیلا مردی از جوی که صبح	زینس	این لعلت شعله با ز کرا	سخت شستن	پیش پیش جوان مد گفت هر که دید این	عشق شستن	همین شستن	زافس که آتش ووری زرد و مصعب	مرد نو	هر دو دلدیر باز و دیم سوار شده	بسیار خنده
دامن	تار	سعدی گرفت	یک دو	لعل	بقفا	شستون	کونین گرفت	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل	ز دل
که بر آمد کار دل امید و ارباب	نشان طاهر آفرینش یکدیگر گشتند	که با شند و نشاند از دید آتش	دید و آن لعلت سحر کار نماند	پایز و رسل و بر آمد آخر	یافت رانی یک یک	احوال محاسنست بگویش	اند ز غوطه واد و صله پند	سمن درین معنی است	در طایب که جز هر کاری ندارد	شده است هم چنین	آن مکان بگو جان بر آمده در	به محضر باد و دوش حاضر آمده	پایز و رسل	دو یک	که با شند	در سحر	صفا	پایز و رسل	جان	آن معنی	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل
که در ام چو پس بر نهایی عشق	نمود و دوش بدوش در	به باد و آب زلال وصال جهانی	دختر و دوش و دنی که در آمدن	در رسل به بر آمد	الم رسل نه دو	معلوم را که عشق یکدیگر	باغ و عیش کرده شاه او را طلبیده	کلی یافت به هزار شد و گفت صبح	عجبت شد و فانی چشم بر تو	شده ام برین عشقت و در هر تو	چو استقامت دلخواه مدیدند	این جمله سبب نشاند و در اندیشه	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل	پایز و رسل
بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد	و بیکشاد

در هر دو دلدیر باز و دیم سوار شده

در هر دو دلدیر باز و دیم سوار شده

کرم ام	ز عشق تا لیرب تلح	گونی	آباد اند جان فانی	در جست	خیال بنایک ویش	یکتی
دور	نشاط شد تیر مانه عیش	سحق	و گریه کارهانی دلخواه	وصل بهم	بنس ثابست قی آید بالحد و د از	یعنی
بروی تو	ای میشی شاده با و کیو جست	انکان اذ	سحر عیش ابد بد و در جهان شد	نمودند	ترود شده بیتیه لیر انبساط	زلف
نظر	روفا خویش آید منظر	پهون که	نداز و دستے ملک رانی کردند	خضر آرد	عالم قیاسات خیالی که به	من گزشت
کرده ام	اندیزین اسباب لسان	اشرف	فی بزم از کرده فعل درشت بهار	شیر ساری	جلوس مجلس ارم شد نو صحر	رائیتی
از	جنت آسایش به دلم	ز کشف	حکما که وقت وصل به کنون	افسوس	گفت و بگر چو نهی بدل به	زلف
دل و	سیر سر چون محراب و ان بگون که	ز جست	آمد به محسن و خص	و گریه نم	گفت آراشیه به رانی ازین حالت	بهم گرفت
جان	آفتاق تافت روح و	روی آرد	اقتصاد یقین تر از نبض بیمار	شده	خود لایا بی ثمار شد و بنجم کباب	جان
محض	از دوا شده محرم که با	دائرة مح	اشک حسرت بر چرخه گفت ای	چو طاقوس	باغ ارم متفرع گشت آرائی بهم	در
خوایم	گذاشته فطرت	جنافت	دو دم بگر و درش پرکار که روی ثبات	کر	خوید انهم رد تافتی و مر	کوتاه
راستقیم	گو	گفت	چگونه زتن شوم به این	همه پیش	در و سخن قشوم به مانم ز	کلام
جست	آن جان عالم و عالم جان	انوان که	آن بیک رواق به	سکندر و دور	و فاتی به با شتم ازان	بهم
استم	رفاقت آن قافله سالار محبت	ولایت	که میزگر قنار باشد و در که در	از آسپا	آکی خاکم بخشی و نیست مرا	رقوده

صفای	عاشقان بین	مراسم	دل	صفای	چنین باشند	صفا را	حق	بر طرز	خوبی	وقت	حقیقت
عشق اندرین طریق که صفا	که چارسو ی عشق	ضرورتی آمد اکنون بکار کشم	بر آن راه جاست	بیرزاده آرزو دید	که بسینه بے لبتی مردمان	طرازان شناسند که این حق	فلم ابرو ایوان که بسبوه	یوسف ایلی بجای نیست مع اگر	ساده سوم بر بیک مقبولش بخار	گلگون نمود گلشن سخن از بوسه	پیان نکات ادراک اند
بر علی لایم	است	خوش باش	که آشنا	بکلام	ست	گر عشق	بمن	یار بود	کشتیت	کنکساری	آرد
عشق با	چند وقای	دارد	در	دل	یار	صفا	دارد	نی	این	خزیده	مردم
شهر	شهر	عشق با	چند وقای	دارد	در	دل	یار	صفا	دارد	نی	این
اشق بن آن تو بنی بود در شهر و صحرا	بسیب زرد و یا پشت انوارات	دور با هم می گزشت و فاسد عاشق	ارشد اسان با فتم نداشت	عبارت مو زنگ از گنج و دین و مائنا	حوش که پیشه کار کیرهای دیگر بود	خوین بگذاشت و شش تکی	فاز نلدرن منی است مع کو کرد	دارد و چهارم از غار و خسروی	بکرم دوقی به اترقی قلبی بسلام	عاشق در دست دارد و بگردد	خزیده
ایت نقد	بهر بر و	نیست	عشق با	چند وقای	دارد	در	دل	یار	صفا	دارد	نی

سگدوی	مردید که از نامانی هستند پس از	را از	از نوشتن او چنان ا دراک	بخامه	اغاض که بنیخ گنج ۱ نر	الروے
محم شند	آدمه در شمس بنجم و کاول باز تمام	باقام	الامر در دوا اول نسف نرسب	آخر	سرمد در دینش زوم	ایچه ویم
این گنج	نظم بود آمد در تمام	رسید	گفت این مین گنج از ما به به	بر	کارستان صباست تاریخ	دیرین
سکلا	رسید تا که مردم دانه در جوی تین	کامل	زین تاریخ در خاطر که باید	چار	هو بیت به نمودم تحف به	بتان
صل	کثیر حقیقت فی به خاطر و جا کجا و طر	پوده	مید به از شوق هر دل راه	برو	به آسانی دل من	دل
ع	سخن لب دل از صر	پایان	دل در دوش محلی دیدم به بخامه	که نامه	دل را به شمع کل	گل غنچه
بند لاله	کلام الحمد و الصلوة علی	رسید		آهسته	اگر کار	دیدم
ش						
تمام شد						
قطعه تاریخ طبع اول از جلوه طبع و قفا و فشی بگو اندیال ع						
گفت عاقل از این تاریخ سال						
نیک بود هر پنج پنج خسروی						
ایضا طبع ثانی						
گفت چون طبعی عاقل و مستند برتر						
اندرین نادر که ب در معنی یافت						
ایضا طبع ثالث						
گفت پنج خسروی بطلوع حسیه گشت						
سویچ پیر طبع نظم و نثر جان نطق حوصل						

نسخه خطی
در دسترس

خاتمه الطبع سابق پس از حد و لغت میگوید بنده نابله از کوه علم و فن سید این جن برین خشتی مطیع نامی
سایه پرورده عواطف برسان قدر دان علم اهل علم انصاف پسندد و در قلم جاری ای چنین مرد و شناس و دست نهاده و این
بهر او احسان و مسان نامی و مشهور جناب نشی نو کشت و صاحب نام اقباله درین قریب ان جو سطر شریف عالم
نشی وی پرشاد صاحب پشی انیکه سرشته تعلیم فطرت بدو ان رساله سپید کرد در سطرانی او بیت و سطرانگی
بر انداخته و شریفی نامش پنج پنج خنسروی است آتش اندیشه بر باران است کلامیک سارمانیج خلق هر پنج
بنیو چنان خوشی شهادت احوال و متفاوت الاکان و یک شتر مستدرک مستند میشود و از جمله فسانه با شی بین ایبار است کین
بنظم و شرف مختلف الخطایات جلوه نور میدهد چون عبارت شرمایکینی اشعار که در دست سلسل با الحاد اجدول خوانند
احوال و شورید و خجست محلی خشتی و محبت دور آخر کامیالی آسایه سیله ادا و انیسر چون غنوی و غنای خنسروان آغاز
کنند قصه محبت گدا انچه شاه و جهان دوان هر دو و غنوی آغاز از لفظ (عقاد) قسانه و عاشق و عشوق و آخر قشنگی
در گدا و اب قاتل اندون و غنوی آغاز از لفظ (عاشقی) احوال حضرت شاه شرف و میلان خاطر افغان پسر و غنوی آغاز
از لفظ (چو گل) قصه عشق زاهدی بامیری یکیکه پدید میشود الحاصل هرگاه طبع ساله مذکور عبارت رفت اصل قلمی
او را از تصنیف تعاطی تعلیم و تحریفه القاطع حیل نموده یا ختم و بر آنچه اسکان رسائی فکر بود و بیقهای صورت اصل نموده
ستول و صحت نمودم آخر کار کجکاش و بشاه رشت آسای رزین نشی شیوه پشاد صاحب و بی غنوی و ده انهار که در
خنسروان و غنوی آسای و سنگاری کامل میدارند و علی بن ابی طالب و طبع و قلم و نشی گویند پشاد صاحب فضا و نشی چو گدا و انزال
سر رشته دارد و غنوی مطیع که در نظم فارسی از مذاق سخن هر دو انی میدارند و برین انوال مولوی عبدالحیدر و مولوی محمود
صاحب صاحب بن بن مولود که مستقیم مولوی سید تقی حسین صاحب غنوی که در قنادی سخن یکیکه سعد و اد و طبع رسا
انصاف میدارند با کمال توجهات جمله صاحبان و صوفی البیان مقامات مولوی میلان رساله اخیر اصل رساله اما انکین بصحت آورده
و بامینستی و انصاف چنانکه باید و نشی خاطر طر شریف با غنوی نامیان حرفی چند استندار آتش سخن بجان رفیق رسالت اس پدید آمد
اگر مقامی فضا به از غنوی و بی یا جند با صلح و درست فرمایند که مصنف علام که نام نامی برخاتمه اصل رساله مولوی محمود
چهره اسوی نوشته است شیل خون جگر خورده باشد که این گوهر گرانمایه پدید آمده
خاتمه الطبع حال بعد الحمد و الله که رساله مجرای صنایع و بدائع معادن بر حلی و خنسروی و کج خنسروی بار چپارم و طبع
نانی نشی نو کشت و صاحب الایاسه را سه بهادر جناب نشی بکن این صاحب دام اقباله الاطبع
مذکور به باه معنی سلا و اعاز علیه طبع آسایه گوید

MAN SEC

بهرین صنایع مکتوب و مکار فضیلت و بدین

که احوال رساله مستوفی و مکتوب هر کار کرد از مکتوب اصیل و رساله مکتوب

مکتوب
مکتوب
مکتوب

مکتوب

مکتوب

مکتوب

	
	
<p>لا اله الا الله محمد رسول الله</p>	
<p>محمد مکر و گار عالم را</p>	<p>کور واکرده کام ادم را</p>
<p>و در و دلا محمد و دم رسول الله محمد صلعم را که مراسل هر سوله را گرد آورده رساله معلمه آتم کردم بدعا دارم که بهر اهل علم و کمال که مکر و آورده اصلاح و بهر الاسوم را که دارد</p>	
<p>مرايه (۱)</p>	
<p>سرور دلم و اطفال علم در آمده که مدام در لیا و آواره و در س علم سر اسر محو کرده و در علم صدالم در آمده آه که بمواره کلام عمده مستور کردم مگر غل او کم کرده معلوم که علم سر و دل بهر عالم گرد آورمال و درم آمده در واکه او را سو آورده و دل را در امور لا حاصل محو کرده الا که کام در راه مر و دوه اعلا مدار که کام دل حاصل گم و د و دل در حصول علم گمارا که احوال که رو دار و دیگر رسم در رسد لا حماله که مکر در و در کرده و هم که اولاد گمراه آتم مستود و طو محمود اصل کم دار و والد ها-</p>	
<p>مرايه (۲)</p>	
<p>والده مکره سلیم صمد محمد او که ماد در مرام دل بود او و عهده آه و صمد آه و او را کم که دال الاحمال کم و کار را صمد را مد و گار در مکر که کار محال حل آرد و حال اول طهر را آرام در کار که حاصله در راه مراد و گاه و حصول ارسال دارم که کمال سر کار را صمد اع دادم مگر والد ماهه مستور گرد و سلیمان</p>	

(F)

مروودارم حسود بپلا و در علم در آگاه رحم و کرم دار و در درگاه کردگار مرد صمد آمده
حاصل که در دل عرص مال و درم مدار و بهیم بهیم در راه عطا گمارد ارادیم ده که اندک کم و در
نس اظلام داد که او را اساک روانده آه صمد آه که در سپهر کو مرار سوا کرده عالم را مبسوط که
حصول مال و درم کار آمد و بهیم مردم سراسر احکم کرم دادیم در ولاد واکه کردگار عالم
ساک راه سالک کرد ملاک گاه در محاصره اساک مدار و دل در احاطه او مدار.

مجلس (۴)

مالک ملک و داد و دام گرفته عرصه لایحه و دور و دور مرور آورده که عدم صدور امر اسله
مکرم و طم را صدالم داده و اوردا که بل مهر بر کس که در کاسه دل آنمودم مسرورم کرد که کار عالم
محو کردم مگر او اول که رسالتش در عمل آورد و گریه و کابل العمل دادند که کردار او را دلم
نوازه و کردار آگاه که ام کدام امان وصال در سرم و صل که جدا و در او را که که در آرزو و کلام
سردار اگر هم به او اگر کنه بود و کام در عرصه حصول فرستد که حشمت یونان او عدم شد و هم اهل داد و حکم کرد

(A) —

مصدق در مقام مود و مراحم سلمه - السلام معمولی اسلام همه ماه حال سوم احاطه گرداگر محل خود
سمایه کرد که استراحت هر کرده استراحت آمده بهر کس بهر ورا علم احوال مسروره حاصل و همه کودکان و
مرد و سرور و ام صد و دو عالم ماسل که دو صد که حال عطا کرد که شمار و در و در گرداگر آورده
در و در که بهر کس کار او سر و در و الا ماه مرد و در و در و در که مادر و سر و ساد و در
در سند حاصل کلام در کار مصد و الصد سرع در کار

(۶) مذہب

هر دو حل و صدرم اسعدک الله رسول مع صدور ما خیر کردگار عالم دارم سلمه دارا و اطلاع و
سکینه دارا وصول کرده را متوجه که او را از سال کرده و آرزو دم جمهرگاه که نمایه سلطه کل رو طالع و گردن

مسئله (۷)

حاکم داد و کردام حکم - محمد موسوم مرد که مالول آمده دعا کرد که داد و کردام درود که احمد الله سواد مرا
سلسل کرده صد کند و ده عصا سرم را داد که اما سم گواه سوال کردم که واسطه او کرد که محمد
و بیگاه که لوح سر موسوم الصد سلطانم کردم همه دستور نگاه کردم آورده در علمم در آمد حال انرا
دلال راه درگاه والا آمده ام آمال دارم که او را گاه حصول گردد و دیگرم عام مرا م دل حاصل گردد
و عذر دادم الم سر د که معامله او او اندویم راه و نیم و داد و هر دو سوسلوک کردم او سوار اصاد و در سوسلوک کردم

مسئله (۸)

دلدار در دهم که داو و دلم را دادم مالول دارد اگر داد و عطا کرد و در سم کردم مسعود و معکوس او سر اسیر
راه مرا سلسل سد و کرده مگر دل کردم کند آمده که واسطه او مرا لاد رک بهواره در بلال کمال عدم
و در و در اسلم دستور کک که سلسل اترام و سرور را در و کردم که انشد گواه و دلم در آید
مهر اطوار ابل و داد اگر کردم در کار که دیگر را هم اطوار او را معمول گردد و حال دلم مرا وصال
دارد اگر صداع آمد گوارا گردد محمد کرد گوارا و آرم و مرا جم عامه را اسم میج در دهم -

مسئله (۹)

مدار انعام سر اینه کار به را در احاطه عمل داده مالک مال و محمل کرده ام سلسل در آید که
اراده طاهر و بهم والا کو به را رو کرده و سکه طلا را که اعداد او را معلوم و لوله کم در داو و طلا که
کردار صد را گرد عمل در آمد معطل کردم و ستر راه امور محدود آمده واسطه حاکم و محکوم و معتمد
در آوردم که علما و افعال معلومه مرا صد بلال و گریتم در داده که هر واحد را گرد آوردم رساله
کامل گرد و حاصل حال لاله به لعل را به هر موله کرده ام اطلاع دارد که عده مدار المام و اسس و ام

مسئله (۱۰)

مکرم و عده مسوده و ام که داد و ام در آمد که مکرر سه گز آگاه کرده ام که اطلاع هر واحد را
معلوم حال او اگر صدع آمده و ام که حاصل مع سود و سال عطا گرد و سلسله معموله در واد

والا درگاه حاکم عاقل در رسم که دادیم دید و اندک حاسد رسوا کرد و محسود را رام او محال
 هر کس که سر صلاح دارد او را در او اگر نگزیده و هر که کار کاسد حلال آید و عالم محصل
 او حرام هم در هر محل سنگ و گیس و از سر اسیر مردود.

مسئله (۱۱)

والد هم همواره طعام سحر و مساکو را دارم مگر کلمه بلال که دلم در بلال احوال هم محصل و
 مکتوب آید که گام گام ام محال را در سرور و اندک اهل آدم که اسم رسول در دسر اسیر عالم را طول
 دید آگاهیم که در اگر کامل کامل حکما آسوده آید طبع دارم که حاصل مصدر و کارم آید که در داده
 را به راه آورد الا و اگر صحیح کردم و سالم و در کار مصرعه را آدم را و دایع داده طالب علم که محروم گردد

مسئله (۱۲)

والد اگر رسم مطلع کرد که لاله موسوم عطا را که احتمال در درگاه والا وصول کرد و عطر عده دارد
 که همه عالم مدح او آید سرورم که رود او صدا و معدوم دلم آگاه که عطر و گل را داده هم دارم
 بالا مال آید مگر بیوس او دلم را محاصره کرده که بیوم و هر لحظه هم سر گیس غسل طبع او دارم
 نامعل که ده درم عطر اول مرا هم در رسد که اساس و داد محکم گردد و دوام او حواله آدم
 کرده ام حمل که سوداگر مستور را داده عطر آورده سرم معطر و مطر دارد.

مسئله (۱۳)

معلم اهل علوم حکیمه مسئله لاله را مال در داک آید مطالعه کرده ام آه که با و ده ملاهم او
 احکام ام محال در معلوم که دوام عمر را در لبوگم داد و هم دید و در دل بیوس که آید اگر آید
 او را محروم آورده در سر سودا لد و معلم رسوا کرد و دیگر ام محال در کامر که صداع هر لحظه او کس
 طبع در سر با او را سودا و معلوم والا اگر او محروم المعلم معدوم گردد و در دسر سرورم والسلام

مسئله (۱۴)

گوهر سودا لد والا گوهر اگر ام گوهر دارد سحرگاه دو عدد گوهر در نگاه کرده و در سر در گرام

مرا (۱۵)

مجلس (۱۹)

مسألة (١٤)

گرو گوارا اسم داؤد گوارا نام کماله مطاع که کرم حکم داد که دل پیوسته دارد و سرود و سماع را عطر
سوکله و را مصیوع آید و درم را آئینه طاووس و در در گرو و دو و در معراج و در مهر و دلارام و در سیم
در آرد که درم را آرام نام گرد و حاصل که کرم در کار آورده دل اردی که در سرود و سر آید
با و دایره مهر و دلاراد در عالم حال رخ آرد اگر سوالم رود و اگر الم کسار معلوم

مسئله (۱۸)

آل سگالاسکه بانه در ورگاه را سوال کرده آاده پسند است سالم آید و بهر حال دو صد سکه ارسال دارم اگر گوگار کرم آید دو صد و دیگر دیال در دهم کار و او ده و مصالح گوگار و آه سگالاسکه که بهر کار حاصل ام عطا دهم صد و صد و ده هم ارسال دارم ولی آسودار و در هر وعده که مسلم و محکم کرده ام بهر اسرار او را و آرم حاصل او در ماه رو و ده.

مسئله (۱۹)

محمد اسرارم سلمه - کوک را حواله ملا کرد و در علم و آید مرا هم طعام حلوا و شکر و دیگر اکل عذبه او را گواری او را داده علم سر عدد که بهر مادر و در کام علم اولاد و باطل آید بهر گاه که در دهم در رید عطر لا حاصل بهر آید را در سر آید و الم را طول و بد لا حاصل که گاه در دهم بهر صبر اگر درین او در مولد ام محال معلوم گردد در اطلاع در فرقه که او را بهر آید آورده علم و دهم.

مسئله عدد یک

والدم موکم بهر آمده و حال واسطه آرام بهر مردم بهر معلوم است که بهر کج لی بهر گوید و الله امر که در دو ماه دوام بهر گوید و آید مادر و در دهم الم مضطر آید و صد آه حال که بهر را رود و سکه با در کار مالک سر آید و آید که راه عدم بهر دهم که مردم بهر سوال سکه با در دهم ارسال ارسال و اگر که بهر مصلحت عطا کرد و در حرم الم را در دهم که است کلام اهل کرم رو آید و والا دو سه کاسه هم که بهر واحد در ملک عدم رو و بهر اس آلام و در سر دلی را آرام دهد.

مسئله (۲۱)

گر نگار عرصه دو ماه در آید که دو رساله اصطلاح را ارسال کرده ام آما دارم که مردم حاصل گردد و دل مضطر آید که اطلاع او لا حاصل محل بهر که اهل علم علامه عصر را در اصطلاح کلام مردم که دو سال که در کار مگرد و ماده محرره عار آید که کار کابل بدام لا تکمیل عطا که بهر دهم در کار آورده کلام رو اگر دو که با و ح میکارم گردد و سر و مردم سر آرم

مسئلہ (۲۲)

سرور صدر والدہ معرفۃ محمد اکرم را اطلاع رو کہ در ماه محرم صادر سر اگر دو سه مراسلہ ارسال کردیم بگر اطلاع وصول او محدودیم و ہم اطوار او معلوم کہ کلام ہو کہ را اگر گرد و بخوارہ را ہم دل آمد کہ چکار را از سر رسید و ہم ہمہ اطوار او مگر وہ مرسوم مردم را زو اعمال نمود و گردار مسعود کہ اسم او در سلسلہ عالم صعود کرد و ہم راہ محمد مگر او مرد و در راہ دیگر او حالاً اگر در سلسلہ کلدیم و سر او

مسئلہ (۲۳)

مصدر رحم الہ رسول وصول آورد گل گرد کہ گل مراد و لہما و آمد و آمد کہ کل گاہ دل گنگل آمد و رو کار حسد کل لال راہ حصول مدعا را دو گل سکہ دوام کہ اطلاع وصول حاصل شد عمر آورد کہ ام نعل و گمر کہ ہمسرا و گرد و رو کہ سرور مگر گردیم ہالک ہر دو عالم و زہد رحم و عطیہ وار و گل عمر او را صبر مگر الم مدبا و دو و ہر و ماہ مد کا رد و در مرسوم او دار و دار و دار و

مسئلہ (۲۴)

لا رحمار سالہار و آورد کہ دورم و مد و لا و دارم اسم والا اور او و مسالہ عالم ہلال گرد کہ حسد وصال مرد و کمال کر مر دل و لہا ہم معلوم و آورد لا را ہم دور مگر موصول بگو کہ اسودہ کہ در ملک ارا ہم در و عالم حکم ملک وار و دارا گردا و ہم در وہ کہ رسم حاکم مراد و رو و آورد کہ سرم گرم و و دم سر و سر آمد کہ وہ اہل و او آمدہ صمد اگر او ہم کہ در عدل و داد آرد۔

مسئلہ (۲۵)

اہل علم را معمارا اورا کہ رسالہ احوال سر اصل حوالہ کتاب کہ در عالم را رو کہ مدام محاورہ آورد و دار و او ہم سہل و کوک حل کہ حالاً در عرضہ عالم اہل کرم راہ کو ہما سر آوردیم و عالم را صمد او دم کامر و آورد و لا حاصل کہ ہر گاہ کار ہر کارہ الم دہر و صباغ آرد و کار رو از اہل و دار و ملک را سر گذارد سرور کہ او را ہر کار حاصل کہ اللہ مدد کار و و گردار احوال گاہ امر محال کہ طالع سوال دارد و ہم کاسہ آرد۔

٢٦٠

اگر با سموع آید که دوام گل و بل بهدم آورد و دوام آورد و مردم آواره گردانند و مردم کرده
 دل را جوایه بطلال کرد و آراحم آید و در مردم آورد و آه که مالک دو سر او در مردم کو دو کم واحد
 عطار کرد و بهم گناه طالع او در راه بگرد و در اولار مادر راه ابل اوراک در آرد و در محو و محمول
 و آرا معلوم که اصل عمر او کم نمیکند ماه و سالها نمیدارد و در مردم و در مردم و در مردم و در مردم
 عالم مالاکه گاه در راه عدم و در حاصل گرد و در طالع دره سمر کرد و در محمول و در مردم و در مردم
 کس الکلیه و والا و در مردم و در مردم و در مردم و در مردم و در مردم و در مردم و در مردم و در مردم

١٤٦

که اعدایم اعدایم را سله محشره فلک گوهر سلک علم را در اعدایم را در وگه ساسله و واد سسته و آند
و و ام مهر و گرم سرم را که با که اما احتمال دور و در اجم عالم را سکو شاور گرد و و سله صند و گرد و
که در هم کدام آمال دارم که و و کله آرم سرورم را ساد هم گرد که و لم کمال طلال در دهم اطلاع احوال که در هم

مذ (۲۸)

[illegible]

(۲۹)

مالدار و طالب العور حالا حدیثی که موسوم به مادر کار که وعده ارسال اصول شهر کار آمد و هم دوم و
سکه دار حاکم و هم را احصاء کرده که اراده دیگر در سوره حسبر من طبع و در دل آمال که حال حاضر
گرد و ساله عوام موسوم به مکریم خوانده او کرده ام و در دهن دل مکریم و لا سار و دهن که در دوا

عروس مرام بدم چهارم دارا کار کرد و در آخر صبح طول رو آورد که دور مولد کرده مراد عدم ارسال
مراسله در انتظار آورده احوال هر کس سر اسیر سوم و اطلاع وصول موصوله بهم معلوم نگردد
چشم عروس مراد آمده و در آنگاه آرام و سر در آسوده رام آرام احوال براده و طبع در سر آورد
راه ملک سوار که در پیش حاصل علم در اردو که در پیش کرده تخریب که واسطه طالع گرد و در صبح در گرد
مراسله (۳۱)

عطار و گلک و کامل عصر - ماه سال طلوع صبر مراد که صلاح را ارسال کرده و
مطالع ام در آمد و استر که کمال در کار آورده او را حکم صادر کرد و او را
اصلاح کرد و کار در ابل علم سرگردا و آمد و آمد صد و هجده مراد او را -
مراسله (۳۲)

کامکار ابل مراد و ام دوله - طلوع طول دار و آواره چهارم و پنجم دادم که حاصل
وام را در دام آرم نامرادر دام الآم و صد تصور گرد و آه دارم در و در دام در دل
را در جوک کام و حاصل دیدما که دارد در کس و در مراد گاه عالم را کام رو و
مسووع کرده رو آورده ام طبع دارم که گدا را رسم عطا و کم مرسوم گرداگر ابل کرمان در
و او در اندازد او را هر کام و مراد او را در و عا که کردگار عالم مال و کمال را بدم محروم از اد
مراسله (۳۳)

برادر نکریم سلمه الصمد آه که وعده مرگ محمد اله و آمده که و ما دم که یک سوار و حمال
او و کرد و کرد و دو و دوم روح او در رید اگر حاصل گرد و کام نکریم را آلام راه در کار که
علم را آرام و دلاست و در و الدیم و ما درم را الم که در دل گرد آمده آه و در و گواه
مراسله (۳۴)

سگودا این دادایم مع سوره امداد سله کرم درو معونی واکو ورواک معامه ورو

مراسم (۳۵)

مجلس ۱۴۰

(F) 4

خانقاہ الہیاء

خاکسار میرزا ابی کا متاثر نشا و نما و آن خلف لاله دیواری لال قصبہ ستون قصبہ
داؤد گنج شاگرد خباب مولوی بہان الدین صاحب بخدمت ارباب علم و کمال
پہنچا کہ اگر وقت ملاحظہ اندیش رسالہ سموی و خطابی امیر انسان است بخیرم و تقیہ بین
عجب پیش فرمودہ باصلاح پروازند زیرا کہ فکر ضرورت و مقام الفاظ نے محاورہ آورده شد

قطعہ تاریخ	
گویند مصنفان کہ تو داری عجیب طبع بالت زعمی بنادہ صدای غریب طبع	انشائی بی نقاط چون نادان نگاشتی باری دلم چه فکر ت تاریخ می نمود
قطعہ تاریخ از برادر معظم نشئی جانکی پرشاد صاحب مد ظله	
نشائی ست از نکته دانی چه خوش بجو شتم بهار معانی چه خوش	کتابی که نادان به صنعت نوشت چو تاریخ جستم ز بافت رسید
خاتمة الطبع ارجانب کارپردازان مطبع	
<p>توفیق و حمایت صلح منی همتا در نیوالا انشائی بی بهاموضوع الفاظ در صنعت ممله متروک القاطوسوم بانشائی بی نقاط که بعد جاکاهی و غرض تمام با هزاران غواصی و بر فکر این گوهر پیش بهادری آید پس کار هر کس نباشد که بدین راه دشوار گزار قدم گذارد و همچنین که مخمور بهر گستر صاحب بیاد و شیوا زبان نشئی کا متا پرشاد صاحب مختص نادان که از ارشد تلامذہ دریای علم و کمال مولوی برهان الدین صاحب اندقدم تکاپو درین وادی صعب نموده گوی سبقت از اقران خویش بر بوده و ترویج و تفویض حق تالیف خود به مطبع هزار فرموده باجمله انکشاف کواصفات در صنعت ایراد الفاظ و نقاط در حسن زمان در مطبع نامی گرامی نشئی فول کشور واقع کانپور بعدی بهمتی عالجناب نشئی برانک این صاحب راجے بهادر مالک مطبع با تمام همگی جوانان صاحب ایجنٹ بہار اکتوبر ۱۹۱۱ء عہدہ تمام مطبع</p>	
+ + + + +	

للحمد والمنتهى

ورين ايام فقهه وقيام بهجت التيام وحت نظام كتاب طالب

برگزیده شیخ و شاب مخزن کمال و فضل

تلفظ تقوا ابوالفضل

من تصنیف اینف علامه قشامی اعظم و زرا و نامی مولانا شیخ ابوالفضل

عسایه الرحمة والعفوان الى يوم الحساب

در طبع نامی شفی نوک شوریق کانو بجلوان و مالینج طبیع شانی

اطلاع

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ دار فروخت کیلئے موجود ہے جسکی فہرست مطول ہر ایک شائق کو چھاپے خانہ سے مل سکتی ہے جسکے مناسبت ملاحظہ فرمائیں۔
اسلیٰ کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی رزان ہے اس کتاب کے ٹیبل بیچ کے تین صفحوں پر
ہیں انہیں بعض کتب اخلاق و معنویت وغیرہ فارسی و اردو میں کرتے ہیں تاکہ جس فن کی کتاب
ہے اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

کتب متفرقات دینیہ	بتیان فی احکام الدخان
تذکرۃ المعاد	روضۃ الشہداء
فتوح الکھربری منظوم سہ نقشب	کربلائی معلیٰ معروف بہ کربلائی
کاغذ سفید گندہ -	کاغذ سفید چکنا -
ایضاً - کاغذ رسمی حنائی -	ایضاً -
ہفت تماشائے قتیل -	اسرار الاولیاء
تحقیق الانساب -	حج کج بسلی بہ بہ غایت اشعور کاغذ سفید
رسالہ قاضی قطب -	ایضاً - کاغذ حنائی و رسمی -
تذکرۃ الجمعہ -	میزان الفرقان -
خصائل السعادت مطبوعہ مشہور	وعای کج العرش معشش قفل -
کلمۃ عقائد	شواہد النبوة -
ظہیر الاسلام	اسرار محبت

متعلق میدارم معلوم نماید که درین ایام از افراد خلق الشیطان استماع یافت که عجز و ننگه ملا
 با حواء انهر از دست جمعی نزار است شعاع و شقاوت نماز آن دیوار در هر کج و دیوار ناسمجو ابرو فیما بین در اول
 یا باشد و ساکنان آن الکاه و صوفیان آن مدائن شب روز جمیع و فرخ را شعاع حیاط و درگاه استاید
 و طایفه آن کنتیم همچون اند و رستا نیست فاشعونی یحییکم الله و اعلم الاوقات از درگاه این و فعال
 و کمال از زبان و خوار و شوکت و شجاعت آفران درگاه و مایه اهل و سائل اند و همیشه تولا آن مترا
 و غیر بام است که سعادت در دست استان عالی شان اینچنان معزز و مشرف که در زیر مشرف
 خاطر و دریا مقاطع است منظر بندگان باخشان است که محضمون که ریح حب الوطنین است
 با آن ملک گداز فرایم و بشرف قدم میمنت لزوم آن تاجه را رشک خلد برین گرامیم چنان
 و یار از قدیم الا یام در نخل ملک موروثی این دو دمان و الا است وطن مالوف اینچنان ابود
 و ایت آن ملک ماییم و مدام این غار غار در دل ما است که بغایت ذات پاک از فعال
 تشنه لبان آن دیار از انزخه و در فاضل الانوار خود سیراب گردانیم پس دل الان را بدست
 این خاندان متفریات غفر آیات گردید و از عرش آشیانی صاحبقرانی عمیر محمود نور الله و قد
 ظهور این سعادت شدند در آن تاجه برسد عزت و سلطنت جلوس نموده و صاحب سکر و
 خطبه مشعل گشته و تمام ملک ایران و دوران در تحت و تصرف آن شوکت دستگاه شد و جمیع
 سرداران گردن کشا و تاجیک و جنگیه و واکبیه و فرعون و علاق و کرجی و غیره مطاعت
 رسیده اند و از آنجا تا ملک خراسان عراق و در دم و شام و هند و مصر و فرانسه و اگر گشتند
 چنانکه تا حال بغایت فو الجلال روز برینا قیال و دولت این دو دمان و الا در ترقی تو تولا
 و بمضمون کل یوم هو فی شان الله تعالی این دو دمان را بگریه این الله یا سر با بعد از الاحسان
 چنان دستگاه گرام است فرمود که از صاحبقرانی تا حال که نور دیدگان شاهزاده های والا که
 ظهور نموده اند و نه نیست به ترتیب با و شاه بیت درین مشایخ علیا قرار گرفته و هر یک که بودند
 صاحب خطبه و دست مشعل با لا را و ات شدند و ملک گیری برین خاندان و الا از او مسلم گشت

۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

و این نیازمند درگاه حق جل و علا را آنقدر قوت و قدرت و شوکت و جمت و غرّت و کرامت
شد که سران و سرداران تمام مملکت ایران و توران خصوصاً اگر دشمنان ممالک هندوستان
که هر یک از ایشان از زمان آدم تا ایندم هیچ آفریده سرور و دنیا دیده بودند و غرور
مردودی و فرعون و در سر ایشان جوش و حرّ و شفت و طبل خود نمائی و خود پسندی
می توانستند و تمام جهان را بل سنت و جماعت را بر جز و ظلم جلا وطن ساخته بی نام و نشان
گردانیده بودند بمضمون الفتنة اشتمل من القتل و آن بیچارگان را از دیار موردی خوشن
مخروم گردانیدند چنانچه نام و نشان آن عجزه و فقره از صفحه روزگار زایل گشت بود و از
اسلام بالکلیه اثری نمانده و یکرمیه اذاجا القضاء عمی البصر نیست و نابود گردید بغایت
و عول و قضا و قدر غافل که فرشتگی و بنا همواری در گوش و هوش جهان بیدار و عالم پایدار
انداخت و ملک بے سرو بن هندوستان را که بمباحث صحیح حکماء التقدّم و ما باخر چهار اقلیم
مقرر است آنچنان پاک و صاف گردانیده که ناقیام قیامت زبانهای آفرین
و حسنت خلق الله کشاده خواهد شد و بگوش هوش آن ایالت پناه رسیده باشد که چون
آفتاب دولت فرو رس مکانی های یون بادشاه بغروب رسد غنطنه و در کس که شاهی
بلند و آوازه گردید چنانکه ندای پر صدای عالمگیری غنطنه در گنبد دوار انداخت و از
صخر سن بر پشت لوح سعادت و اقبال جای گرد و تیغ بید رسن بر کمر عزت جلال الدین
استوار گردانید و آرزو بلند نامی بر فلک الافلاک رسانید و در عین طالع نیر اقبال دل
بکسی که مقابله نمود همچون کافر بود و آن بد بخت صاحب یک لک سوار و ده هزار
از انجمله هزار فیل مست سر حلقه بود و خمس مائت دست الف ضرب جنگ که هر یک کم
از دوسه سن گوله نیخورد و برگرد و پیش خود حلقه ساختن بودند و برگرد و دنیا استحکام کرده بودند
که همراه خود سیگردانید باقی سلطنت علی هذا القیاس تحت نبرگان اعانت یا اجداد
ای خاندان و تقویت سران و دستگیران لشکر کفایت لیا طل را بیک طرفه العین

16

چشم و زنبور
خفا و غایت
طریق اولی و
کلیان و ادنی
نیم و نصف
سبب و سبب
و شش و شش
و شش و شش
و شش و شش

ملوک خسار و ناپا مدار نمود و خطاب آنجا بکنانک خلایق فی الارض و بر بندای بر عهداے فرده
 غیبی اکبر غازی خطاب یافت و دیگر آن محمود کفار که بر زمین سیاه هوا گشتند جماعه
 دیگر در آن سرزمین نقتند و فساد نمودند مثل عبداللہ خان و ابراہیم خان و اسکندر خان
 و خاتریان و بہادر خان و حبیب خان و غیرہ کہ ہر یک خود را صاحب سکہ و خطبہ میگفتند
 و در بلاغ ایشان غرور و اشکبار نیز بود کہ در ملک تبا کہ الکی ست بیابان و وسیع کہ کہ بر دستان
 ملک و را یخبط و ناخ بہر راند و دعوی بادشاہیت نماید خود را صاحب سکہ ہم میگفتند
 بعنایت اللہ تعالی با لشکر بای بجر المواج کوچ کوچ پناہار نمودہ بر سر آن برگشتہ روزگار
 آن چند رسید از نہایت کوتاہ حوصلگی و کم فکری انگیر جنگ نمودند و از ہر طرف حملہ خیزانہ
 میکردند بقصد بدینکہ اللہ را بشاء و حکیم باید یطیبا سچہ قہر واحد القہا و زبر قستی و دولت یبار
 کہ دون مارا بختان مقہور و مردود گردیدند کہ آثار آن نابکاران در روز کنین بیدار
 و بعد از چند مدتی ازین مقولہ چون نامی و نشانی نماند شبہا ز فکر و در اندیش عقل فو
 بمضمون ان بعیرت بہا حسن اراشیار چنان معلوم نمود کہ بعضی امرای کہ خود را چون
 رستم دستان و سام نریان میگفتند مثل سرچان و غیرہ کہ از روی حرام گی و بدبختی
 بدرونی خود چنان در غلط خود گذرانیدہ بودند کہ طرزان را در قید خود آید و بادشاہ
 ملک موروثی را با بنام خود سازند لیکن از آنجا کہ کار خاد اینہ و متعال بر راستی و درستی
 منساک گشتہ و ناحق را در درگاہ اوراہی و رواجی نیست چون امر بطور آید و این مقدمہ بکشای
 از در نزد در سیرین و دانش جن کہین خود مدتی خود را بازی کبوتر مرغ مشغول داشت
 و از جمیع ہوا نشہ بادشاہی اعراض عین نمودہ و تفاعل را اشار حیات خود گردانیدہ
 در عین بازی آن کو نہ اندیشان چنان بازی خوردند کہ بدست کوزان کون کہ نہ افتاد
 من سگ فلک گفتہ در قص شدند و بعضی دیگر کہ بان حکمران متفق بودند و در دل خود حکم نصیر
 و کینہ کاشتہ آہنگ باخیر می کردند و از درگاہ عرش استباہ باز گشتہ باخی گشتند

و هر یک از ایشان در میدان مروی همچو شیر و پلنگ غریبان گرفتند و زر و حرام علی بر دوش
افکنده غلغله نهند و فرادور ملک گجرات و گور و جنگله انداختند بکرم الله تعالی و در خاک افکند
ایشانم افضل سید افاض و تدوگره شدند و از کمال حماقت خود در پی و دعوتی فی الارض مفسدین
شدند هر همة را این آخر من الله فیه فریب نصیب تیغ و شمشیر دگر و تیر و دشت و خنجر و زهر
و گویا لقتال و جدال رسانیده شد و در دگر و دگر کشیدند اما فتحی نداشتند و نصرت و یاری
نبردند و در وقت آرمیده از آنجا باز گشت نمود و بعد از آن که آن کوته اندیشان را در قدر و کرامت
الان المتأفقین فی الشک لا یستغل من الاثر انداخت و بیازوی عزت گزین نالیده و فیما
اندر ساخت مراتب بدو خلوت فی دین الله احوال بهائی پادگان باشد فلاح مشهوره
و حصین کوزه مثل چوهر و سترو و دهرها و غیره که هر یک در بلندی و رفعت و کمال
کشیده چنانچه در آن کفرستان آواز اذان و ملوا و گوش هیچ آفریده نشنیده و جهره
مسلمانرا چشم هیچ مخلوق ندیده و دگر و تا چهل فرسنگ طولش طول ملاست بماند و غرض
بمعرض نداشت مشتبه و دورش بدامن قیامت متصل و دشوار گیر آنجا که پادشاهان
سابق که هر یک خود را اسکندر ثانی میگرفتند و سلیمان زمانی می شمردند بر دروازه آن
قلع حیران و پریشان منتظر نشسته بودند چنانکه درخت انبه که بعد از کاشت
چون دوازده سال بگذرد بار و بر میید بر صاحب ثمر می شود و حبيب آن قلعه کاشتند
و میوه اش خوردند آخر الامر محروم و خجل و منفصل از آنجا برگشتند و گاری از ایشان کشایش
نگرفت و حبيب آنجا است بر روی خود کشیده متوجه مالک و معات دیگر شدند و بر چرخ و کاس
خود قائل شدند بقصد آنکه از زمان آدم تا ایندم هیچ پادشاهی آن قلعه را نیکشاده
دروازه آن حصین بر روی هیچ آفریده مفتوح نگشته بود و بغایت الله تعالی
و بهت بزرگان این خاندان و در اندک زمانی و قلیل ایوانی آن قلعه کشاده و راجه
ورانه آن حصن را چنان محبوس گردانید که از بیچارگی و عجز و انکسار کارابر خود و دشوار دیدند

[illegible]

دو سه لک پیاوه و بند و بختی و قیر انداز سر بر آورد و تمام آن لواحق را در تزلزل انداخت
و ملک را خلل پذیر گردانید یکی از متعلقان این خاندان را حسین بنوکر و طرقتی حسین
که آن نکر نام را از آنجا زده بر آورد و جمیع لشکریان او را بقتل رسانید پس از علی بن
محمد الرجم را بقلب خانخانی ملقب گردانید تا بمنصب پنج هزاره سرفراز و ممتاز شد
و منظر بخت برگشته در آن جنگ غائب مطلق گردید چنانکه از آن نابکار در دیار آثری
و خبری ظاهر نشد فی الثانی و الثانی گشت ملی که کرد که کرده خویش نیافت بمضمون
لاخیر فی القصد چون در نهاد او احالت نمود و در دود و دشت بدی کرد اما بجای نرسید
بمنطق کلیشی ویرج الی اصله بذات خود برفت و بدینا علی بکار برد و خدا نخواست که
طالع او بلند می گرفته بمقصود دل برسد چون ازین واقعه چند یومی نگذشته بود که
میرزایان گجراتی که ایشان پسران میرزا کامران بودند و بای پناخت نسبت قریب
داشتند بشورش سر بر آوردند مثل میرزا ابراهیم حسین و میرزا محمد حسین غیره با جماعه
از اقوام همقرین خود که هر یک خود را از دیگری زیاده میگرفت و کوس بهادری و
پهلوانی میزد و در ملک شورش کردند و غلغله انداختند و دعوی آن داشتند که اگر
فتح پور را سر اسب بی جنگ منازعت احدی میگیریم و خطبه و سکه بنام خود میزنیم
چرا که ما هم شریک و وارث ملک بادشاهی ایم با اشارت پر بشارت بزرگان سلسله
صلیا پر دین ایشان را بر بختیانات انقض بریشان گردانیده و جمعیست آن کوه اندیشان
بشق القمر ساخت و بیشتی و حمایت دریا به شور و غوغای در ملک گجرات انداخته بودند
بناظر اثر و واقعه شان عبور کردند که چون بسیار بی اوج به بندگان خود کرده اند
از ایشان نام و نشان در ممالک محروسه نباشد کاری باید کرد که خود متوجه باید شد
و در اندک فرصتی آن برگشته روزگاران را معدوم باید ساخت بهر تیر تمام لشکری
فوج در کعبه و بهادران و غازیان رستم تهو و صفای آراسته در کاب نفرت قرن گرفته

طواف الصومعین
اول یکبار در کعبه
چشم ۱۲
نیم یک بار در غلام
۱۳
جمع بپند بپند
اصل ۱۴
پاره ۱۵
سنداده کوچک
بیم و خرد و داند
۱۶
از کفایت ابو الفیض
از کفایت ان از
اول شب
باشه از ان کفایت
خات و نقیض
۱۷
مجموع هفت شاره
عقب شالی
از کفایت
و آن همه
بیکر و خات

۱۴. و تکیه بر سینه
عقود بر زمین
چنانچه در آیه
۲۲ گردن
۲۳ گردن
۲۴ گردن
۲۵ گردن
۲۶ گردن
۲۷ گردن
۲۸ گردن
۲۹ گردن
۳۰ گردن
۳۱ گردن
۳۲ گردن
۳۳ گردن
۳۴ گردن
۳۵ گردن
۳۶ گردن
۳۷ گردن
۳۸ گردن
۳۹ گردن
۴۰ گردن
۴۱ گردن
۴۲ گردن
۴۳ گردن
۴۴ گردن
۴۵ گردن
۴۶ گردن
۴۷ گردن
۴۸ گردن
۴۹ گردن
۵۰ گردن
۵۱ گردن
۵۲ گردن
۵۳ گردن
۵۴ گردن
۵۵ گردن
۵۶ گردن
۵۷ گردن
۵۸ گردن
۵۹ گردن
۶۰ گردن
۶۱ گردن
۶۲ گردن
۶۳ گردن
۶۴ گردن
۶۵ گردن
۶۶ گردن
۶۷ گردن
۶۸ گردن
۶۹ گردن
۷۰ گردن
۷۱ گردن
۷۲ گردن
۷۳ گردن
۷۴ گردن
۷۵ گردن
۷۶ گردن
۷۷ گردن
۷۸ گردن
۷۹ گردن
۸۰ گردن
۸۱ گردن
۸۲ گردن
۸۳ گردن
۸۴ گردن
۸۵ گردن
۸۶ گردن
۸۷ گردن
۸۸ گردن
۸۹ گردن
۹۰ گردن
۹۱ گردن
۹۲ گردن
۹۳ گردن
۹۴ گردن
۹۵ گردن
۹۶ گردن
۹۷ گردن
۹۸ گردن
۹۹ گردن
۱۰۰ گردن

از دانا خلقت اگره یلغار در یلغار چنانکه روزگفته و نه شب راشت و دانسته راهی شد
 همه انبیا هیان را بر پشت شتران سوار کرده ترکشهای در پیروی شتران بر بستند چنانچه
 شتران ترکش بر زمین و بسیار همچو شتر مرغ در پرواز بودند چنان قطع در قطع میکردند که راه چل و
 را در کافیه قطع نموده در آن سفر زمین رسیده شده بمضمون اذان از لوت الارض زلزله الهما
 آنچنان زلزله و ولولم در آن دیار انداخت که جبال تمام از حرکت و شدت سم اسپان
 با در فقا و شتران گردان میشد و فیضان کوهیکه همچون سیلاب بی قرار شد و زمین نیز همچون
 آتش در حرکت افتاده و دریا از فتن بار ماند و از بسیاری لشکر طفر قرین طغنه حضرت
 اخبار را در گوش هوش خردمندان هوش گزین در افتاد و گوید یات ربک وحی الیها
 در همه جا با همه کس با همه حال آوازه نصرت و طفر در داد و ستد آی پرچم خدا
 محافل انسان ما لها دلهای کار گذاران کار و دیده خویش کردانید غرض که باین مبدء
 و اساس که عیسی شتران در حشر بیان نیامده باشد بر سر آن برشته روزگاران آن
 سیه بخت همچو آواز غر و حرکت برق جهنده در رسید چنانکه آن طائفه خائفه رجال حرکت
 قدم و قوت جنبانیدن دست و سر نبود مانند وحی آسمانی در یک پایت هم زدند
 احاطه ایشان نمود جوانان پیر دل و مبادران بشیر حمله و غضنفر نیست در آن میدان مری
 چنان دست برد نمودند که زبانها خلق الله به آفرین و تحسین گویا شد و از بسیاری
 خونری سران و سرداران حرام مکان هر طرف دریای خون جاری شد الغرض کرده
 خویش یافتند نیست هر آن کمتر که یا کمتر شنیدند چنان افتاد که هرگز بر نخیزد و بعضی
 از ایشان کشته شدند و بعضی دیگر در بند افتادند و برخی گریخته جان بر زمین چند یوم بعد
 از فتح کجرات گذشته بود که دکنیان بسی بخت سر بشورش برداشته فرزند ارجمند
 کامگار نامدار شاهزاده مراد را تعین نمودیم که آن ملک را در تصرف خود آورد تا قریب
 و تنبیه دکنیان بواقع نماید و فرزندند کور را پایک لک سوار خست و کن فرمودیم

[illegible]

دانشگاه تهران ۱۲ اردیبهشت ۱۳۵۷
مکان پراکنده

کتاب ما هرگز دو بلکه قصدش آن باشد که علامه روزگار شود تا در هر مجلسی و هر محلی که سخن
 از جای نگوید و هر چند جواب آن تواند بود برآمد و در هر سخن در مانده هیچ مشکلی نباشد
 چه با بگری خود میراث این و دو مان است و بهر نیت که خانه ترا دین سلسله علیا
 است ازین درگاه مردم آموخته اند و تعلیم گرفته اند و این خود کار ایشان است
 بغایت الله تعالی چون بجد بگویم رسیدند شمشیر نرسیده و تیغ کشی از ایشان با حسن
 و جود ظاهر خواهد شد لیکن کسب علوم غنی است عرض گویان که نوع دیگر کسب است
 رسانیده اند نهایی گفته اند و از آن خائیده اند متمس از آن و اولاد و دومان این است که سخن
 هر غرض خود را با در نکند و در حرفی که شنوند پاره عقل خود را برهم کار فرمایند چه آدمی را بهر
 شعور در کار است خصوصاً با دشاهان را نباید که از بسیاری لشکر و چشم و دولت ملک گیر
 شعور خود را کم کنند تا هر قدر از لشکر و دولت که چهار دانات هند وستان در تحت تصرف
 بندگان است چنانکه از سرحد و دیسه تا دریای شورو از آنجا تا بملک دکن و گجرات
 و مانده و از آنجا تا بملک انجیر و ملک راز و از آنجا تا بسرحد بکر و هند و ملتان و لاهری
 بندر و هر فرد و یوسن و از آنجا تا بملک سیوی و کجوا و بلوچان و دج کمران تا قندهار
 بار روی زمین دارد و پیشاور و جلال آباد و غزنین تا بسرحد کابل و از آنجا تا سرحد
 کشمیر و قند و از آنجا تا بملک پنجاب و دامن کوه گانگه و بهیان و از آنجا تا بسرحد
 دلی و اگر و از آنجا گذشته دریای حننه و ملک ابرج و بهانه بر و از آنجا تا ملک
 مواساس کابی و قنوج و چکوتی و از آنجا تا بسرحد گورکپور و کوه دامن ملک بنارنج
 که قطب رویه اقل ملک کاشغر است و از آنجا تا بملک گور و بنکار و گورکهاست
 و بر دوان تا سرحد دریای شورو گذشته آن تا بملک برادر و خاندیس و آسیر
 و بهمان پور و تا سرحد کرناٹک و بیجا پور و گوگنده و احمد نگر و تا سرحد دریای شورو
 که یکجا بیش ملک و کنیان است و یک طرفش از کار و دهم و خراسان و عراق و

[illegible]

۱۲
 ۱۱
 ۱۰
 ۹
 ۸
 ۷
 ۶
 ۵
 ۴
 ۳
 ۲
 ۱

و یک طرفش انکار کجرات و مالوه است و جمیع ممالک محروسه که در قید کتابت آمده است
 کلمه و جزو هم فرمان بردار و مطیع و متقادند و گردن اطاعت بر زمین عجز و انکسار
 نهاده اند و سران آن دیار از وضع و شریعت در تحت اقدام ملازمان هستند
 علی قدر حال هر یک را در لید و خاطر چونی بینایید و هر کس با اندازه و عدل و قائم است
 کسی را یا رایی آن نیست که از اندازه گیم خود بزرگ تواند قدم قرار گیرد و اگر قدرت
 نیست که تواند کسی زور و ظلم و تعدی نماید لغو باشد منها و من شر در انفسنا با وجود
 این همه و بدید و اساس حشمت و شوکت که در انگیز ملازمان درگاه ماست و هر روز
 دولت اساس پیش از پیش ملازمان ما را میسرست و غلغله و دوله عالم و آدم نهاییست
 که غوغای روز حشر و نشر نیز همین قدر تا باشد بلطف ایزدی آنچه ان سلوک
 می فرمایم که دره در سطح کار تفاوتی و تجاویز نمی رود و از عدل و احسان خود
 به توان اظهار کرد و مثلاً بز و شیر و یک گز آب حی خود را در کنجاست و شاهین
 بر یک شاخ آشیان میگیرند خدا نخواسته باشد که شعور خود را بر باد دهد و حق
 غرض گوی را در گوش کند و بی تحقیق ولی استیاز حرف غرض گوی را بکس نرساند
 نزوم و مزرگ فرستد و از درگاه واجب تقالی و تقدس آنچه آن مل و پیا مل
 است که مثلاً اگر چنانچه ده چندان این دولت که دارد زیاده شود و ملک نیز فرو
 گیرد و مختل که بودن دولت را درین خاندان غنیمت گیری پنداشته و در طلب
 افزونی آن باشند آنکه از دولت شکوه نمایند که شکوه نمودن از دولت نشانه
 بیدولتیست و نمونه پست فطرتی بر آن ایالت پناه روشن و مبرهن است که
 و اعدا الهیست هر چه از و تقالی تقدیر کرده است دیگر نمیشود مصرح
 هر چه خدا خواست همان میشود و پختنی نماید که همیشه در خاطر دریا مقاطع عبور میکند که چون
 از محلات و کن و غیره بالکلیه جمعیت خاطر حاصل شود انشاء الله تعالی سیر خراسان

۱۲
 ۱۱
 ۱۰
 ۹
 ۸
 ۷
 ۶
 ۵
 ۴
 ۳
 ۲
 ۱

و جان

۱۲
 ۱۱
 ۱۰
 ۹
 ۸
 ۷
 ۶
 ۵
 ۴
 ۳
 ۲
 ۱

فانصت يا خيانت
شده در دوزخ است
بسته اندر دوزخ
باشند از اين عالم
كه بر منم از من
عالم منم از من
از منم از من
فانصت يا خيانت

و بنور همه کس رسیدی و غرض همه کس شنیدی چون دانستی که فردی از افراد انسان گشته
و نشسته مانده است آنگاه روزه افطار کردی و پاریچنان جوی که او را خود آسیا کردی
دخو و بختی درو همان نمادی و جرع آب که اندر پا خود پر کرده می آوردی می آشامیدی
تا دیدن صبح بعبادت خدای عزوجل مشغول شدی چون صبح میشدی دربار عالم
آمده می نشست و هر کس که بود او را فردا فردا در حضور طلبید و احوال جوئی
و میگرد و داد و داد خواه خود میداد و ظلم رسیده را تسلی می بخشید از کار و مهمات
بادشاهی که فایز میشد آخر روز بجانب صحرا میرفت و اندک همی بدست خود میچید
و بر سر خود گذاشته بخانه می آورد و آشامی بدست خود میگرد و اندک جوی یا خود را آسیا
می کشید و نان می بخت و چند لقمه بفقرا علیحده میکرد و لقمه در دهان خود میگذاشت
و اندک آبی می آشامید که قوت عبادت بهر سه تمام شب عبادت حق تقاضا
بجای می آورد و باز چون صبح میشد کارش همین بود صاحب من بنشینان در لباس
بادشاهی بر سر حکومت و سر میر عدالت نشسته چنین سلوک را عمر می داشته اند
و خلق خدا را از خود راضی و شاکر ساخته اند و در عالم از خود نیکنامی را یادگار گذاشته اند
حکایت کنند که سلطان سکنده ذوالقرنین را چنان لشکر و چشم بود که هرگاه
لشکر نظر اثر کوچ میکرد و یک فرسخ که مقرر بود در فته فرود می آمد کوس کوچ لشکر
پیشین را مردم عقب تر فرود آمده می شنیدند ایشان نیز کوس کوچ مینواختند تا مردم
فرسخ دیگر می شنیدند علی هذا القیاس تا زبانی که مردم عقب لشکر می شنیدند ایشان
کوچ میکردند و چنان مقرر بود که در هر فرسخ یک سرداری بود و طفل کوچی میشد
الغرض بنزله لشکر پیشین فرود آمده بود بعد از یکماه بشمار صحیح پادشاه لشکر دران منزل
آمده فرود می آمد بجهان آمدند به لشکر و حتی چشم که او را بود این دبدبه و مرکب
چون شش ماه میشد خود آمده دربار عالم می نشست و هر فردی از افراد متعلقان خود را

[illegible]

المقامات
وساندها
بعضی از مقامات
در طایفه مردم
یاسر و
کاف فاست
باساس و
باز و
باز و
باز و

و واجب هر یک را بدست خود میداد چنانچه هیچ قصوری و قوتوری در کار نبود و اگر سپاهی در
 جنگ سقط میشد آن علوفه را بفروزانان او میدادند اگر فروزانند داشت بابل خانه او میدادند
 و اگر زن و فرزند داشت بخویشان و برادران او التفات میکردند و اگر یکسند داشت
 دو سه ساله علوفه را و حساب کرده هیچ آب فراش او میکردند و بر سر قبر او هیچ نمینمودند
 بعد از آن هر ساله زر علوفه او را موافق یافت او بفقرا خبر میکردند و به بیسعادت سپاهی
 که جان خود را نثار نگند ملازمان میسر میور همیشه میگفتند که مثلاً اگر صد جان فدای تو سلیم چه چای
 یکجان از آن بود که هر طرف روئے آورد و فتح و نصرت او را بدو بود و فتح و روئی در عالم نیلین
 شد و صاحبقرانی بروئے سلم گشت گویند که در آرد وی فقر قرین میسر میور هر روز هزار کس داخل
 میشد و تسلیم نوکری میکرد و هر یک کس از اردوی بصیغه رخش بدر میفرست مگر آنکه با عل خود
 می مرد یا در جنگ گشته میشد و آنقدر شعور داشت که تمام مردم لشکر خود را نام بنامی شناخت
 و هر یک از ملازمان خود علیحدہ علیحدہ التفات ظاهر میفرمود گویند که چون صاحبقرانی از
 ملک خراسان و عراق خراج باج گرفت و از ملک هندوستان خاطر جمع کرده متوجه
 ملک روم و شام شد چون بان ناحیه رسید آن ملک را بتدبیر بدست آورد و تمام
 مردم روم با دگر دیدند و از بس که شرمندہ آن میشدند حکام روم گذاشته و خل لشکر فقر قرین
 میسر میداد و آن ملک را کمال آسانی بمیر گرفته دادند چون خکار که این نوع معامله را شده
 نمود و بالضرورت آمده میسر را بدارات تمام ملازمت کرد و پیشکش بسیار کردند و در
 خدمت میسر مدام بود آخر الامر از روم خوش خلقی کرد و جبلت او بود آن ملک گرفته
 و بمصرف خود آورده باز بخکار روم تفویض نمود و بدستور سابق خکار را حاکم آن ملک و
 خود متوجه ملک خجاق و ختن شد چون نزدیک بان ملک رسید خواست آبی درین بود
 که بیایند حیاتش پر شده بود از عالم فانی بعالم باقی حلت فرمود گویند آخنان کلامی مانا
 و باتدبیر داشت که مردن میسر را چنان اخفا کردند که مردم لشکر میسر اصلاً نفهیدند تا بوقت

۲۱
 و نیزه ۱۲ غنایات
 ۵۵ التفات
 ۵۵ خکار نام ایست
 ۵۵ از مردم ۱۲
 ۵۵ جبلت
 ۵۵ و نام میسرین
 ۵۵ آتش از صراخ
 ۵۵ ۱۲ غنایات
 ۵۵ و کلامی جوی وکیل
 ۵۵ بخت و ناما ۱۲

میرزا میرزا فیل بر عاری می بودند بکلیت فدای می گفتند که میرزا اندک تشویشی عارض شده است
مردم را بدستور باقی بنان واجب گرفته اند و موجب خلق الله را کما حقه میسر نمایند و از
بیخ خیر فرو گذارند و بداند که مردم لشکر اند که میرزا حجت حق بیوسه خدمتگاران که دست
نزدیک میسر میکردند و بیخ کی را قدرت آن نبود که آنچیز را از زبان خود بیرون آرند
بیجان شده درین ایام اگر از صا حبان بادی را بشود تمام لشکر از آن محروم میگردد و بلکه
یکی را میگویند بعد از آن بملک خداداد گردند پاره آن آنک را گرفته اند و اهل آن و
دزدیکان میرزا قمر را داده بودند که ملک خداداد و خلق را مفتوح کرده لاش مبارک ازینجا
خارج برد و تعزیت خواهم داشت میگویند که ظاهر در ملک ما در اهل الله و او یک
خروج کرده از روی بیجاری از ملک خداداد گشتند بعد از یک ماه از روی الهی مردن
مشته گشت تا بوقت مبارک را بسم قند بردند و دفن کردند حکایت کنند جنبت
آشیانی های یون یا د شاه آفتان پاوشا هی طعم طبیعت بود که جوانان بها و کار کرده
خجک دیده مروان و او را همه وقت حکم نگذاشتن میفرمود و او هم طعام در خاص و عام
میخورد و خود کالان و صحبت او حاضر بودند بهر کدام چون اوش خاصه التفات میفرمودند
چنان مقرر بود که عرض یکی در سر کار ما نباشد چرا که عرض خلق خدا را متجاوز از پیش ما میرساند
و هر کس که عرض خواهد کرد خود باید و با گوید و صنیع و شریف عرض خود را خود سمع بهای یون
ایشان میسر نمایند و بخشی را حکم بود که هرگاه کسی بنو کری میاید ورق او را بدست باید
تا خود علوفه او را بنوسیم که مبارک و از در شوت بگیرند و او را کشایش رشوت دادن نباشد
و او را تکلیفی برسد و چنان مقرر بود که سپاهی آمده بود که سرکار شد و دیگر تمام عمر اسب
خود و هرگاه اسب او سقط شود از سرکار اسب داده می باشند خواه در جنگ بگیرد خواه
در خانه البته بجز آنکه ددم اسب را آورده از نظر شریف گذرانیده همان ساعت
از طریق خاص اسب کشاوه می آوردند و با میدادند که روز مفصلی شد و دیگر حکم بود

[illegible]

[illegible]

فرمایند بزم آراسته و پیراسته در آرد چنانچه صراحی های طلا و نقره مرصع کرده و شیشه های
خشب خوش رنگ آورده در میان آنها شراب پر رنگی و شراب انگوری سه آتش و در قند
عسل و نباتی پر کند با پیاله های قیمتی آورده و دستر خوانهای رنگارنگ گران بها
بستند و در آن شیشه های شراب بگذارد و انواع میوه شور و اچارهای نفیس بچیده
آن گوهر اکلیل سعادت بیارد و جوان ساده رو خوش قد و خوش چاهه که بر نگل
رویش بنفشه سرزده باشد و خالی از طبعی نباشد بیاسنی گری مسلط گرداند اگر غریب
باشد و خالی از زردی کودکی و بی عقلی از عمده جواب سوال صحبت نتواند برآمد
خاصی و سبکی اینجانب است و چنان مقرر گرداند که بی علم آن سعادت آیات شراب کشی
چون داند که آن سعادت که آن سعادت نصابت کفایت نبرسانند مرداغ شده تا اس
نماید که اگر حکم شود بزم را بر چندین که همین قدر کافایت حسب حکم آن در درباری سلطنت
بزم را بر دارد که مباد در شراب افراطی واقع شود آن سعادت کند و این از دیار خود
آورد و کلفتی بر آن نگذارد حدیقه اقبال عارض گردد و خاطر نازک آن تو با ده بستان
غرت پذیرد و شود چه طبیعت شراب آدمی اندازد که اگر شادی است افزونی می بخشد اگر
غم است زیادتی می آرد و حادثه که بر آن حتم و تسلطی است داده است بخاطر بلند و
کاری باید کرد که فی الجمله آن که در دست اذل ایشان بدر آید حتی الامکان منجی
و کوشش باید نمود و هرگاه مایل از دست اذل آن هر سپهر کامکاری مشرف خواهد شد
شفقت و دلجوئی از دست ما خواهد برآمد و باب آن بدر بلند قدر آسمان مبارک
تقصیر نخواهد کرد و صریح که قبول اقتدری غرضت است چون آن حضرت از ترم فارغ
شوند و ساعتی آرام گیرند تا اس نماید که طعام حاضر است بیاورد حسب حکم آن بابت
طعام بشد برین منط یا نقد طبق طعام الوان از قسم در پلا و بخشی پلا و و برائی پلا و
وقیمه پلا و و گنم پلا و و میوه پر صالح بر او عن و اقسام شتهار است لیکن چون با صبح و چشمه

[illegible]

حضرت و دستگاه ببلان خود پنجاه نظم صحبت داده باشد و ترتیب طعام و شراب
 مجلس آرائی و فرش نمودن و رفوت فرموده باشد ظاهر در است که ده هزار نفره
 بل ده سنی افزوده باشد و قیاس بر اینست حاجت تقریر کردن ندارد کسی را که آن
 فطرت باشد که نخواهد از ملازمان او امری سر گذاشت شود و بجهت اسلوبی راه یابد خود
 چه نوع خود را معاف خواهد داشت و کالات و اوقات لازمه هما نداری را دریغ خواهد
 فرمود و بجان الله آدم گری و قیاحت فہمی ازین میگذرد که در این مدت که آن ایالت
 پناه در ملک عراق بود و همان شاه بود و شاه بربان خود هرگز از احوال جنگل فغان
 و حالات شکست خوردن ایشان پرسید و ازین مقبوله یاد نیار و تار و زری آن
 ایالت پناه به تقریری خود در پیران حاوید و کمال گردید و اوقات جنگ را یک
 بیک بیان فرمود و شاه مستمع بود و سر جنبانید و حقیقت میخورد و بعد از آن که از قصه گذشت
 قانع نشدند از زبان شاه مردت و دستگاه همین قدر برآمد که بغایت از و تعالی در
 اندک فرصتی پاسانی ملک هندوستانی را از افغان باز یافت نموده بلا زمان حضرت
 خواهند تفویض نمود انشاء الله رب العالمین این سخن را آن ایالت پناه از زبان شاه
 بشنید خاطرش حجاج گردید و شکرانه حق تعالی بجا آورد و الا بسیار غنچه و نعمتی بود که خداوند
 چه میشود گویند غرض گویان ابله طراز نا بجا چنان مصلحت کرده بودند که ما یون با و شاه را
 ضائع باید کرد و شاه هم میگویند درین کی شده بود و ما سن میگویم خدا خواسته این چنین است شری
 و عنصر لطیفی که آن همه مردت و بجوی ظاهر کرده باشد از و سبب تخمین فکر ناقص اندیش اجنبی
 که آشفته صد هزار به نامی است و آلوده صد کرونا فرجائی است بظهور خواهد آید و بجا
 محض دروغ و افتراست باری گفته مردم شهنشده میشود که چون این مصلحت مقرر شد همیشه
 شاه بسیار عاقل بود و شاه را لازم کرد که اگر این کار ناشایسته است تو بظهور آید تا قیام قیامت
 وزیر بار ملاست فرمودی و پدید نامی نام بر آورد و کرد تا کرد و خود را یک ساخته

[illegible]

فیضان الہامیہ ۱۳
مردم و رہبرانہ
درین سبب جو کثرت در
کہ در ایام
عظیم
صلوات اللہ
رسول اللہ
از صاحب
و گروہ
یاران کنعان
انصار باطنی

زینهار این کار نیکویی و گفته مردم جاهل باطل منظورند از این مناسب دولت توانست
که چون اورا حاد و شمشیر آمده و جو پناه آورده نماید که اعانت نماید و انصار و
گردی و ملک هندوستان را تا افغان و جو شخص خصلت حرام خوار گرفته بآن سلطنت پناه
سلیم نامی تاور عالم نیکنام شوی و این قصه را از تو مردم در تواریخهای ثبت نمایند بگفته
آن غفلت مآب از آن فکر باز آمد و در پله کشایش کار آن ایالت پناه کرد و نیز خزان بسیار
و لشکر بیشمار باد همراه کرد و بفرمان را برادر لشکر مقرر ساخت آن ایالت پناه را
خصلت فرمود از نجایا بجا که بویحد و نهایت را بی شدند و برادر شمشیر و بهر آمده لاهور را
گرفتند چون سلطان و در رسیدند جنگ عظیم واقع شد چنانکه از هر طرف هیران
بهرار گشته شدند آخر الامر از نجایا لشکرا افغان نهیست یافت بدلی رسیدند مغولان
لقاب نمودند در آنجا بهم قرار نمودند با گره آمدند مغولان از عقب آمده
می آمدند افغانان تاب نتوانستند از درنا چاراز دریا بگریز گزشتند آن
ایالت پناه به فتح و فوری در آگره آمد قرار گرفت چند یوم در آنجا بود از آن از
دریا گذشت چون افغان شنید که مغول از دریا بگریز گزشت و می آید در
تفویج هم نتوانست استقامت در زید در قلعه کلنج بنیشت چون دولت از
افغان برگشت در اردو خانه آتش و گرفت تمام قلعه بر آسمان پدید مردم آن قلعه بکف
سود خند و در آتش پدیدند گویند که زمره شیر خان در هیچ جائز ظاهر نشده هر فیه
از اجزای وجود او را بکلیط با و بر بدلی که چه دیداری و خدا پرستی شده بود و
با خلق خدا خوب طریق سلوک میکرد چنانکه احدی از وی ناراضی نبود و در عالم از خود
نیکنامی گذاشت و نشانهای خوب از وی ماند و نقشهای مستحکم بر بست چنانکه
تا حال در دنیا مشهور است اما چون شیوه نمک خوردن مرغی نداشت و او را خوب
برگشت و باغی شد آخر بدنتی دارد صاحب الوافضل سلطنت چون اینهمه
بفرمان از آن طاعت درون شونده ۱۲ خوار و طاعت

[illegible][illegible]

در آن نفسی کرده شد غرض این دعا گوی چشتی آن بود که چون خاتوا ده شهاب بر گشت
 و از آن سلسله آمد که با وجود حاد و پیش آمد با دشاهان که میگانه او برین دلمت بودند
 و هیچگونه مشاقتی در ذات مذہب نداشتند با ایشان اینهمه آدم گیری و مروت
 ظاهر کردند اینهمه از نیکی خودی و نیکو ذاتی ایشان بود با خلق خدا عذر و حل نماید
 کردند و از خوش خوئیها عذر ذاتی ایشان اینهمه نیکنامی از خود در عالم یاد گاری گشتند
 و مطلب با افضل از اظهار این قصص آن بود که دیگری سپاهی و پیرستان ایشان از
 صاحب خود و آخر اینچنین نتیجه میدهند که بغرض اشرف اقدس سائید خلق خدا را
 از خود راضی باید داشت و بسیار خوب باید سلوک کرد و نواجب ایشان با اقصای
 باید سائید ایشان هم چنان سپارے کنند و دیگر از سلوک حضرت ظل الهی شاهنشاهی بر سر
 عالم قبله و کعبه دین و دنیا ظاهر و باطن نسل آدم جلال الدین محمد اکبر بادشاه عادل
 غازی چه نویسد که اظهر من الشمس است بر آن خلاصه دوران تمیز ظاهر است که
 بخشن چه نفع سلوک بفرمایند و طائفه برداش و میر میکنند که طائفه از ذبک تصور
 میکنند که سچو بایان است قوم چنانچه پیش دارند که بر ماست مردم عراق و خراسان
 میدادند که در ماست را چیت خیال بنمایند که از ماست شینخزاده و سید زاده
 میگویند که عین ماست بر همین زادان مسیور با وجودی و سنا بیان را گمان آنست
 که مذہب ما را بر پا میدارد و جماعه فرنگیان و هم بنمایند که ملت مایان دارد صریح
 اندر همه جا با همه کس در همه حال به یکنوع سلوک بفرمایند و یکس را در همه او بدین
 و مذہب کسی کاری نیست هر کس را که می بکار و پیش مشغول است عیسایین خود
 دیگر و جمیع بندگان ملازمان را از خود راضی دارد و در ایام دولت او بهر آزاری
 نمیرسد و بغور و صنیع و شرف خود میرسد و داد و او خواهد را خود میدهند و نعمت او میکنند
 از آنست که مدت پنجاه سال گذشت که پرسند با دشا همت متکلم است و تصور و تصور

خلاصه طالع طالع طالع
 چنانچه طالع طالع طالع
 در آن نفسی کرده شد غرض این دعا گوی چشتی آن بود که چون خاتوا ده شهاب بر گشت
 و از آن سلسله آمد که با وجود حاد و پیش آمد با دشاهان که میگانه او برین دلمت بودند
 و هیچگونه مشاقتی در ذات مذہب نداشتند با ایشان اینهمه آدم گیری و مروت
 ظاهر کردند اینهمه از نیکی خودی و نیکو ذاتی ایشان بود با خلق خدا عذر و حل نماید
 کردند و از خوش خوئیها عذر ذاتی ایشان اینهمه نیکنامی از خود در عالم یاد گاری گشتند
 و مطلب با افضل از اظهار این قصص آن بود که دیگری سپاهی و پیرستان ایشان از
 صاحب خود و آخر اینچنین نتیجه میدهند که بغرض اشرف اقدس سائید خلق خدا را
 از خود راضی باید داشت و بسیار خوب باید سلوک کرد و نواجب ایشان با اقصای
 باید سائید ایشان هم چنان سپارے کنند و دیگر از سلوک حضرت ظل الهی شاهنشاهی بر سر
 عالم قبله و کعبه دین و دنیا ظاهر و باطن نسل آدم جلال الدین محمد اکبر بادشاه عادل
 غازی چه نویسد که اظهر من الشمس است بر آن خلاصه دوران تمیز ظاهر است که
 بخشن چه نفع سلوک بفرمایند و طائفه برداش و میر میکنند که طائفه از ذبک تصور
 میکنند که سچو بایان است قوم چنانچه پیش دارند که بر ماست مردم عراق و خراسان
 میدادند که در ماست را چیت خیال بنمایند که از ماست شینخزاده و سید زاده
 میگویند که عین ماست بر همین زادان مسیور با وجودی و سنا بیان را گمان آنست
 که مذہب ما را بر پا میدارد و جماعه فرنگیان و هم بنمایند که ملت مایان دارد صریح
 اندر همه جا با همه کس در همه حال به یکنوع سلوک بفرمایند و یکس را در همه او بدین
 و مذہب کسی کاری نیست هر کس را که می بکار و پیش مشغول است عیسایین خود
 دیگر و جمیع بندگان ملازمان را از خود راضی دارد و در ایام دولت او بهر آزاری
 نمیرسد و بغور و صنیع و شرف خود میرسد و داد و او خواهد را خود میدهند و نعمت او میکنند
 از آنست که مدت پنجاه سال گذشت که پرسند با دشا همت متکلم است و تصور و تصور

و در این کتاب که از کتب معتبره است و در آنجا که از کتب معتبره است و در آنجا که از کتب معتبره است

تفاضل بینا بیند و از احوال ایشان بصاحب کما حقہ عرض نمی نمایند قبلہ ابو الفضل من و محمد
سخن غرضگوئی را پاره باد ز کرم لیکن و فیکه عریضه بعضی منصب داران ریزه بدرگاه والا
آمده که مایان و دیگر کج و کسی از حالات مایان خبر دار نیست مابدرگاه بر قاسم می آیم
آن زمان پاره خاطر متفکر گشت صاحب بنده این روش خوب نیست باعث پشیمانی
صاحبست از برای خدا که خود با کثر معاملات می نمودی متوجه بشده باشم و مواجب پی
و خود نو از شکر و بار او در حضور شریف میدمانیده باشد که خلق خدا از شمار ارضی شوند که خدا
خلق خدا باعث خوشنودی خداست و هم و کن را سهل ندانند و نه انکار ندکد محمی است
کنند لنگ و دشمن در کمین هنگام مصالحت کردن چند کسی که حرم باز باشند با ایشان نشینند و
مشورت فرمایند که دیوار گوش دارد وکیل جنبه سیاه دورا همه وقت حاضر انکار ندکد هنوز در
مجلس شریف حکایت نگذشته که باو میرساند که او را خبر دار می سازد قبله من از عبد الرحمن بیرم
آگاه دل باشند و او از تمول بخود وکیل ز پندار ندکد زبان او با دل و موافق نیست
و دم او چون صبح کاذب کاذب است و او را اول آخر دشمن خاندان تیمور خیال فرمایند و پند
بدگان در زائل نمودن این سلسله و پست نشان دادن آتش این خاندان تقصیر نکرد و با حضرت
جنت آشتیانی با آنکه بیکرنگی خود ظاهر نمیداد لیکن با حضرت خلافت پشایی ظل العالی و نیکو
ظاهر کرده و در پی گرفتار او شد از آنجا که از دست او و احوال این دو دو مان الا اساس
بود و در فکر او رفته نشد و خیالات محال او بجای رسید و چاهی که کنده بود و خودش
فرود رفت که گفته اند سمیت هرگز زهر دیگران چاه کرده بهر خود او زیر زمین راه کرده
و در اندک مدت شعله نفاضیت آن کوتاه اندیش فرو نشست از پشیمانی نیامد
خود را بدنام عالم کرده و از عنایت ذات پاک حیی لایزال مر دو و القلم درگاه شد از ممالک
مخروجه اش گراج نمودند و رخصت که اش فرمودند و راه بدست گواران کوبن بر زمین
مخوس گردید و من سگ فلک گفته در رقص شد بل که در کشف یافت و آنکه در خلا و ملا و خلوت جلوت

[illegible]

و آنها را ظاهر و باطن از خود تصور نمایند مثل جماعت دستگاه شیر خواجه و فیضیه و
 جانش خان و راجه مانسنگه و وزیر خان و جمیل خان و صادق خان و حیدر محمد خان و
 فریدون خان بر لاش و غیره که هر یک ایشان رکن ممالک جلال الدین اند و دستور
 دیوان اکبریه ایشانرا از خود راضی دارند و همه وقت در خلا و ملا با ایشان نشست و برخاست
 میکردند و باشند که کارشان بلند می گیرد و سخن شایسته شود و نامشان در عالم ارجحند گردد و در حساب
 من و تمانه که بجای شیر خواجه کرده بود و نگرفته عرض گویان بدرگیری میخوانند که سپارند زمینهار
 این فکر نکنند که مصلحت خام است و آن تمانه بجای مرد آزماست بجز از خواهنده که در
 دیگر نمی تواند که از عهده او بر آید آخر نسیا و می کشد خبر شتر است چنانچه در باب
 تمانه جانش بهادر چند بار تکرار عرصه نوشته بخدشت شریف ارسال داشت که او را
 ازین تمانه تغییر نکرانند که پشیمانی بار خواهد آورد و عرض فقیر قبول درگاه نشد چنانکه او را
 پیش آمد که دیدند و شتر مندگی در میان ماند و غرهنگو یان بفرض خود صد حرفت سیجا
 میگوشند اما پاره آتیاز را بکار باید برد که بعد از واقع شدن امر پشیمانی سود ندارد
 که گفته اند چه مرغی از کفنی پزید تپیده دیگر صاحب بنده شنیده میشود که طعام را
 در خلوت تناول میفرمایند و کم میبند اکثر مردم منصبدار و قرب المحضرت امیدواران
 خاصه اند و خرد و کلانرا طمع از سفره درگاه والا میباشد لائق دولت آنست که طعام
 را باین روش میکشیده باشند و باین طرز منجوره باشند بکولان دولت را امر عالی شود
 تا در روز مریه میفرمایند چون یک پاس از روز بر آید بانصد لنگری از هر قسم طعام حاقری
 حاضر کرده باشند و طعام را در مجلس با ذوق لطافت و ظرافت می آورده باشند
 و ابدان ترشی و اجاره سبزی در پیا لها در کار بهای با صدفا قیمت ترتیب دهند
 و در خوانهای طلا و نقره بگذارند و نمکدان آراسته در نظر شریف در آورند و این قری
 را به دولت و سعادت در دیوان نشسته با مردم مقرب صاحب منصب منجورده باشند

له
 جماعت بنوع
 معیست و بعضی
 علقه قتل است
 متوسلینان حسن
 امور ۱۲ عیادت
 اللغات
 ارجحند با لفظ
 سوختن بدو
 هفتاد و پنج
 قسمت و چهار
 لغات
 ۲۰
 فیضیه و شیر خواجه
 جانش خان
 خبات اللغات
 ۳۰
 با برده و کافه
 و شمر و کافه
 با در خانه و در
 بقیع اول نسخ و
 نوشته ۱۲ عیادت

جانش

چون یکپاس از روز بماند طعام بزرگ را بکشند چنانکه هزار طبق انگری فغفور می چینی
با صفا و خوش رنگ و طبخهای مسطحی کرده سرشته و سر پوشیده میکشیده باشند از قسم
برنج و قیوے و ترکی و زرد پلاو و سیب پلاو و قیوہ پلاو و بریانی پلاو و وحشی پلاو و دخی پلاو
و آشهای رنگارنگ مثل بغرا و اگر او را ماسیج و چارپاره و بند قبا و قلیه های سفید
سیر مصلح چاشنی دارد و شولہ روی پر میوه و شیر و شیرینهای اعلیٰ خوش مزه و هزار نان
روغنی شیرینال که بر عارض کنند گوشت او خالهای سیاه و از ریخته باشند همراه طعام
بر خواهنای طلا و نقره و منقش و مصور کار کجرات و سرهند ناده می افزوده باشند
و حکم شود که در مجلس شریف و دستر خوانهای لایچ و ولایتی و چوتار با می انفس را مونی که قطن
و داریائی در حاشیه او گرفته باشند بیندازند و طعام را بر روی او بچینند و بافتنایا
طلا و نقره و چلیچهای مجمر صبح سبک دست بشویانند و طعام را برین دستر خوانها بگذارند
و مشغول خوردن شوند و مردم منصبداران مقرری و امرایان نامی و سرداران گزنی
را از الویش خاصه و میکرده باشند که در امثال و اقراں سرافرازی آن طائفه باشد با
و بعضی مردم بزرگ و لائق الاحسان را اگر بجهت ضرورت حاضر نباشند از برایشان
آلوش بجا نماند ایشان باید فرستاد که سپاهی را شمرند و نمک و نان کردن بسیار
و خل و اردوچه هر که گردیده احسان شده آئینه جاسپاری و جان نثاری خواهد کرد و در
وقت طعام خوردن مقرر باشد که مردم میوه بیگانه بشمارد و مجلس حاضر نباشد که برون
بعضی آن قسم مردم باعث سبکی صحبت است و اکثر مردم نفاقی سخن چنین بیبانشد و یکی را ده میگو
قبله من چون از طعام خوردن فارغ شوند ساعته خلوت گزینند و بخواب قیلوله قرار و آرام
گیرند بعد از آن آخور و زبجهت تیر اندازی بمیدان چوگان بخرامند و تختی خود را بچوگان بیا
و تیر اندازی مشغول دارند که سپاهی را بیج خانه به از خانه کمان نیست و بیج نمی به از خم
چوگان نیست بیج خانه بهتر از خانه زمین نیباشد اکثر اوقات سوار میفرموده باشند

۴۰
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۱
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۲
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۳
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۴
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۵
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۶
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۷
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۸
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۴۹
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر
 ۵۰
 و طاعون و قتل و غارت
 این شهر را در این شهر

اگر چه از کتب کبیران دل را فرحتی حاصل میشود اما کم شنیدن درونی و کم تحقیق کذب بهتر است
 بزیان را چه قدر قویست باشد و بتیال را چه قرب بمرسد در جائے که سخن معقول درست
 واقعی مذکور شده باشد و بمر دم کائنات و دلی و دقت باز و بنگ نواز اندک الفت گیرد
 که بزرگان گفته اند صحبت اذل آدمی را زل میکند و سخن بزل طبیعت را سفله بسیار و
 آواز ایشان از دور باید شنید اما با ایشان صحبت نباید داشت آهنگ کل ایشان از راست
 بعید استماع باید کرد و بگویند دل ایشان باید خندید ایامات صحبت نیکان بود و ایشان
 کوشش مفرحان باید اثر دهد هر که از فاسد و فادار و طمع از درخت بید میجوید مشرب
 یا بنرستان فرو ن کن و دمی نه لایک یارے را نشاید بے هنر نه چون طنطنه در لو که پیتان
 و قصه خوانان فرو نشست در بستر راحت باید بخود و وقت صبح صادق خواب
 باید برخاست چه آن وقت برکت است هر کس که هر نعمتی یافته است در آن ساعت
 یافته و خواب چاشت را از خود دور باید داشت که خواب غفلت همانست فلاکت و
 کثافت و نکبت علت از آن مخیر و خصوصاً با و شاهان و شاهزادگان را چه باشد که
 آنوقت ایشان در خواب راحت آسوده باشند و مهمات عالم در تعویق افتد و
 در وازة مقصودات جهانیان بسته گردد چون صبح صادق شود و بر خیزند اول در
 خاص و عام آمده مدبر شنیان دیدار نمایند بعد کوشش غلات را بگیرند و بر منند
 حکومت نشسته حکم نمایند که هر روز صد راس اسب از نظر شریف بگذرانند از آنجمله
 مقرر باشند نیست اسب مردم انعام میفرموده باشند و یک حلقه خیل را نیز در
 حضور شریف می آورده باشند از آنجمله هم چندی که سر او را انعام باشد با مرایان عالی
 منصب بخشش کنند و بخواه شتر مست بعد ولایتی هم در مقابل بیارند چندین
 هم مردم واجب لرغایت رعایت نمایند و بستان راس اشتر بزرگ را میدهند و
 اگر در خاطر شریف معقول نماید بعضی التفات نمایند و الا فلا چون دو پاس از روز بگذرد

الحمد لله

فانك انت
مستفيد
منه

خانہ شعبہ اللغات

۱۲۸

کتابخانه عمومی
وزارت معارف و اوقاف و صنایع مستظرفه

طالع مستقیم

م

سلام بر این بزرگوار

خط است از

الغالب

یا نفی

مجلس مفتوح
بکلی سر

219

اگر چه از کتب کبیران دل را فرحتی حاصل میشود اما کم شنیدن در مریض و کم تحقیق کذب تبهرست
 بنیان را چه قدر قویست باشد و بیبال را چه قرب بمرسد در جائے که سخن معقول درست
 واقعی مذکور میشود باشد و هر دم کالوت و لولی و دوف باز و رنگ نواز اندک الفت گیرد
 که بزرگان گفته اند صحبت اذل آدمی را زل میکند و سخن بزل طبیعت را سفله بسیار و
 آواز ایشان از دور بایشنید اما با ایشان صحبت نباید داشت آهنگ کل ایشان از اهراس
 بعید استماع باید کرد و بگون دل ایشان باید خندید ایامات صحبت نیکان بود و ایشان
 کو شیش مخر جان باید اثر هر که از فاکس و فادار و طمع از درخت بیدر سجود مخر
 یا هنرمندان فرو ن کن و دتی نه لکنه یارے را نشاید بے هنر نه چون طنطنه در لو که پیتان
 و قصه خوانان فرو نشست در بستر راحت باید خود و وقت صبح صادق صادق خواب
 باید برخاست چه آن وقت برکت است هر کس که هر نعمتی یافته است در آن ساعت
 یافته و خواب چاشت را از خود دور باید داشت که خواب غفلت همانست فلاکت و
 کثافت و نکبت علت از آن مخیر و خصوصاً با دشاها و دشاها را دگا زرا چه باشد که
 آنوقت ایشان در خواب راحت آسوده باشند و مهمات عالم و تعویق افتد و
 در و از مقصودات جهانیان یست گردد چون صبح صادق صادق شود و بر خیزند اول در
 خاص و عام آمده مدبر شنیان دیدار نمایند بعد کونش غلات را بگیرند و بر منند
 حکومت نشسته حکم نمایند که هر روز صد راس اسب از نظر شریف بگذرانند از آنجمله
 مقرر باشند نیست اسب بمردم انعام میفرموده باشند و یک حلقه فیل را نیز در
 حضور شریف می آورده باشند از آنجمله هم چندی که سر او را انعام باشد با مرایان عالی
 منصب بخشش کنند و بنجاه شتر مست بعد ولایتی اتم در مقابل بیارند چندین
 هم مردم واجب لرغایت رعایت نمایند و بستان اسب شتر بر کمر اسپدیده باشد
 اگر در خاطر شریف معقول نماید بعضی التفات نمایند و الا فلا چون دو پاس از روز بگذرد

اللغات جنات : بخش ۱۲ باتیم آریجیان در

و بچک قبل و شتر دگا و دگا و میش و اهو و غیره خود را مشغول دارند و بیشتر سپهر و همیشه
پنجاه دلایت و حرهای دکنی را می دیده باشند که در پناه گری و نقل کلی دارد
چون از آن هم فارغ شوند گاهی بشکار باز و جره و شاهین و بخری و با شصت و اهو و چیت
و غیره دل را اشتغال بخشد که دیدن آن دل را فرحت کلی می بخشد و بادشاهان و گانرا
بهر از این شغول نمی باشد چون از همه شغلها فارغ شوند و شوق شراب خوردن داشته باشند
خلوئی جانب شب گزینند و چند کس که محرم اسرار باشند و از اداری نقل خاصه ایشان
مقرر باشد در صحبت راه و دهند و یا خود شراب بخوراند که بزرگان گفته اند صحبت شراب
هرگز بمردم بیگانه اجنبی نامحرم نباید داشت که ماده فساد ایشانند و ناکس و سفله را
بجای نباید گذاشت که در شراب خوردن شامل شود و نباید که زیاده از چهار کس شراب
بیاثامند چه عالم چهار کس است و شربت آدم از چهار عنصر است که هر یک لازم
و نکره و مکیک گیر باشد هر جا که چهار امر است البته خیر است لهذا حضرت پیغمبر صلی
علیه و آله سلم بمیوه خود را در آن دیدند که چهار یار گزینند چه میتوانستند که کم
از چهار یار زیاده اقبال نمینمودند حکمت درین بود و خانه بچار دیوار و چهار ستون بر پا
میشود و علی هذا القیاس چه هرگاه که در صحبت شراب افراط آدمی شد لذت رفت فساد
فائز گشت و شراب خوردن برین پنج قرار باید داد که زیاده بر سه پیاله که هر کدام پیاله
یک پا و شراب در او باشد تناول نفرمایند چه پرتکالی سه آتش اگر از سه پیاله زیاده
شود باعث خراش دل و جگر است و ناسه پیاله راحت قلوب و صفای باطن است
مرحوم شاهزاده شاه مراد جلالت افزونی شراب شربت حیات حقیقه الله تعالی
بر عمر آن گذرسته حیات بفرماید باید که در نیاب ناکید تمام پیغم موده باشند تا بر اولاد
نیمور حیات زمینی نرسد همیشه میسند دولت سعادت می و قائم باشند و شراب البته از
دست ساتی ماه روئے خورشید چهره مسلسل موه غنبر لوه غزاله چشم کبک فکار لاله غدار

[illegible]

9

سیمین ساق سر و قد نو خط چاه مبر و نه نیکو گوئی میخورد و باشد که در حکمت گفته اند شراب
 از دست ساقی خوشتر و نه باعث از دیار قوت بدنی است و افرونی عصاره ریح و حواس
 ظاهری و باطنی و از دست ساقی بدروز شب خرمی بر خلاف آنچه گفته شد چون سر گرم
 کیفیت شوند جواب راحت بروند چون دوسه گتری از شب باقی ماند بر خیزند و بهره از
 صبح بگیرند که تمام لذت شراب خوردن در صبحی است چه هر آنکس که از آن غافل است از عمر خود
 بیتی ندارد باید از آن بهره داند و بدو داشت و از نسیم گل و چوبه بلبل نصیبی اگر برسد دیگر زیاده
 بر آن خطی نیست چنانچه بهر طالع هر قدر متعجبی چنین گفته اند آریات عید لذت از صبح
 میگذشتی را بدست آورد و شاد آب آتش را بدست که در جنبش نسیم گل بغلطد و بگوشش ناله
 بلبل بغلطد چون از صبحی تری دماغ بهر بدیوان سعادت بر آید و بشنند
 و محلات عالم را بدستور یکدم قرار باشد با تمام شریف آن خود را امتیاز بخشد و بگوید
 قبله ابو الفضل بتاریخ بستم امر و ادای حضرت ظل العالی در شب شرف آفتاب و غلخانه
 بزبان مبارک خود فرمودند که ابو الفضل من مطالعه کرده چنین یافته ام که بهم و کن تو بر
 یا من و الایح صورت انجام کار صورت پذیر خواهد شد هرگاه تو رو به یقین است
 صورت پذیر خواهد شد هرگاه تو رو به یقین است که شاهزاده او گفتن تو بیرون خواهد بود
 و تا تو باشی بدیگر مصاحبت که نخواهد کرد و سخن هر کوی حوصله کم اندیش بشعور بیولار
 نخواهد گوش کرد و مناسب و لذت آنست که بتاریخ غره ماه مذکور بشی تا به یکشی و هشتم ماه
 را می شود بنده بعرض اقدس رسانید که گویند بکار قربانی می آید یا بکار بریانی
 دیگر بچ خبر است خوب است هرگاه که قبل من چنین میفرمایند مرا چه درین عذر است
 با اراکین قبول کردم که بتاریخ مذکور را می شوم آخر الامر همین قرار گرفت انشاء الله تعالی
 بعد از چند یکم بشارت مشرف و مقرر خواهد شد و دیده رعد کشیده را بلبل الحویر
 دیدار فانی از انوار حلاوت وافر خواهد بخشید و مقصود ایام هجرت را از زمانه انبیا

۲۵
 و طریق در طراز قاعده
 و کافون در رنگ
 دایره باشد و یکشنبه
 جاده در راه راست
 بنزدیکه بکرم اعلی
 هم گفته است ۱۲ باب

حرکت بدوی محلی آئینه حیات ابدی مستقل تحمل صفات سرمدی مقدمه آئین حاکم
 زمانی مقدمه آئین محافل دلکشی منفرد حق اختیاریه شهباز دیوی تیمور میل الجواهر
 دیده کرکاسه قره العین جنت آشیانی جگر گوشه مریم مکانی معدن فتوت کان هروت
 بحر حیات صفا همچون سخا عمان وفایابی اساس ملک فراست معمار کاشانه جهان
 دراست صراف ترمینه دانشوری نقاب وفینه فصاحت گستره پشت پناه خاندان
 هنر پروری سلا و بلجای دودمان دلاوری سیاهی حسین سلامت بلاغت فوجیه فصاحت
 و صباحت موسی کلیم طور عرفان عنوان صحیفه دین وایان سالار فواضل لکونی والی
 ولایت جبروتی شمسوار مبارک لایحه تبه جوامع و صفوف تهنیتی شیرینی مراد افغانی
 رستم دستان عرصه کامران و کامگار سام نریان میدان شمسوار و شهریار
 میرساند که التفات نامه که بور و دآن کترین دعا گو یان را سر فراز و ممتاز نموده بود
 بساخته که تفاخر کند بدو تقویم کالوچی سن الساء و اعظم من الصباء نزول اجلال فرمود
 و کلبه احزان این بینوارا چون آفتاب عالم تاب منور گردانید چون ابشرف طالع
 آن طغرای عزای منشور امانی و آمال مشرف و مخزن گردید کلاه افتخار این فره
 احقر از دزد که بر آسان غت سائید مصحح برین فرده که جان فشانم رواست
 قبله ابوالفضل آنکه در باب رسال و آشتن پیشکشهای عجز و خیره قلیمی شده بود که چو آمال
 واقع شده است و سبب فرصت چیست صاحب بنده فقیر یعنی را عرض شرف
 شاهزاده کامگار رسانیده بود که آنچه پیشکش جمع شده بلازمتم عالی ارسال بدو است
 ایشان فرمودند که درین چند روز پیشکشهای عالم بجا بود و گویند و کرنا ناک هم میر
 همه را یکجا کرده بخدمت خواهد فرستاد بنا بر آن در تعویج اقتاد مقرر است که بتایخ دهم
 شهر حال وکیل ایشان مع ارمغانهای که قرار داده شد در برهانپور می آید ایشان را
 مع قبلیهای و جمیع اشیاء که در عرصه سابق تفصیل آنها نموده شد بدگاه والا اساس

۴۷
 نقاش ابوالفضل

فرستاده خواهد شد و آنکه در باب فرستادن خزان و اسپان ترک و تازی مرقوم بود که
بمحبوب ابراهیم فرستاده شد و متعاقب دیگر هم خزان و غیره رسیدند و مانند صاحب
الابوالفضل هم دکن نمی است که ننگ چنانکه کلید در دانه او بدست دیگری است که
هرگاه می خواهد میکشاید و هرگاه نخواهد شد و میدارد چنان شود که خزان را هیچ و هیچ بود
در پنج تومانیکه کار اینجایه تعلیق برز دارد و هر چند که سپاهی معبود و خوشبختی است هم دکن
در بمبوه و است دیگر قبله ابوالفضل قلعه احمد مگر را خود امیدوار است که باقبال صاحب
مفتوح گرداند چرا که اکثر تهنائمی چار آنرا گرفته شد و مردم خود را در آن تهنائماندا
قلعه مانده است بهت عالی درین نزدیکی او نیز بدست خواهد آمد امید آنکه آتشخانه
هر چند بیشتر است بهتر است پاره زینور گهای بزرگ تهنائمی که یک پا و و نیم سیر
گوله مخوره باشند بفرستند که بسیار دیگر میشو و معلوم صاحب است که قلعه گیری
بغیر آتشباری نمیشود و دارد گولی هم پاره در کی است هر چند بیشتر بهتر و گویا صاحب حقیقی
ابوالفضل سلامت از شانزده بر خور دار کا نگار نامدار چگون تو اند شکوه نمود و مرا کجا
قدت و بارای است که از جانب ایشان بصاحب مضمونی اظهار کنند لیکن
بعنایت ایند تعالی و تقدس بزور و غلط و قوت نصیحت پاره ملازمان را ملائم
ساخته و طبیعت شریف را مائل بعضی خصائل نیکو گردانیده امیدوار است که بعضی
روشنای که لائق و منزه دار باو شای نیست از ایشان ساقط گرداند الله تعالی
درین شیوه توفیق رفیق گرداند و قبله من خواب چاشت را مطلق بر طرف
ساخته اند و در شراب خوردن هم افراطی که بشیر آن را نیز بقواعد و نیست سائیده
چنانکه هر صبح قبل از طعام زیاده از سه پیاله تناول نمیفرمایند و وقت خواب کردن
نیز بهین دستور مقرر است و کوهلشی که در باب دیوان عام نمودن داشتند
آنهم تحقیق یافته است هر صبح برآمده در دیوان می نشیند و تا یک پاس روز

[illegible]

او و صد فرسخ راه دورتر که از قسم محالات افهام و نفی وجود عتقا و شناخت بی وجود
 محض جو اس خمس ظاهری بیگانه مطلق جو اس خمس باطنی معلوم حسن عناصر را طبعی حل
 بر دوش فلاکت در آغوش کثافت بار غایتی سوسن اعتبار تنباکو بر جرات دل
 مرهم تنباکو علم بردار حقه تنباکو نفاذ نواز آب نی تنباکو طوغ و اسفند تنباکو نطف
 عشق غایت تنباکو بساط عیش قوت لایموت تر پاک شرب یا آب پوست
 گرگ پوست حسرت شاد دانه قراقرش شکم کر نای بی تدبیر گوزها بم و زیر کعبه ابو الفضل
 سلامت باین و بد به واسطه چون فتح و کن نشود و چرا کار پیش نرود صاحب محل حال
 کیاقت آن دارد که چند یک زمین باد انتفات شود که بارام و آسایش دل خود به تنباکو
 یکشد و عار جان حضرت بکنند و بجای او دیگر را سرفراز و ممتاز فرمایند چه برینوار
 که منصب سه هزاری خواهند داد و بنظر رحمت پروری خواهند نگریست از شرم نان
 و نمک سربازی و جان شاری خواهد نمود زیرا که اقبال صاحب کار میکند و گوچه حضرت
 در باب کن چنانست که انشاء الله عظیم است که فتح میسر میشود و در دهان و دندان
 درگاه و الا خاک افتد دیگر قلب من تعریف هنر بر پیشه مردانگی قافله سالار و صد جو نمری
 سه ساله میدان مردانگی شیر خواجه بکدام زبان بیان توان نمود الحق اگر کسی
 نمک خور و بچنان خور و در کار صاحب خود جان نازی کند این چنین کند که او میکند
 صد هزار رحمت بر اعتقاد آن جو امر و بدول نمک حضرت قسم میخورم که اگر تمام املایان
 و منصبداران حرام نمک را ازینجا تغیر فرمایند و هر کس را که او آتش کند همراه او ساند
 بختل که فتح و کن شش ماه ناکشد تمام مهارت حسب لدای و دستان شود قبله من
 قصد داران نامی که خود را و سپاه گری یگان آفاق میگیرند بی تقریب بی جهت تهاانرا
 گذاشته گویند یاد وجود که بر سر ایشان چندان دشواری بهم نرسیده بود و شیر خواجه که
 نهایت استحکام و در طلب بحواله او بود و با مردم کمتر نگاهداشت هر چند که خبر آمده

طبعی و ادب و قبول
 و عین تجربه نقطه
 ترکیب سبب
 نشان فتح و طلاء
 این بدل زانوقت
 نسبت ۱۱۱
 ۵۲
 از این جهت
 در ده و چنان
 فاری و چنان
 گویند و در دل
 بختل که فتح و کن
 بختل که فتح و کن
 بختل که فتح و کن

اورا چون دائره احاطه کرده و نمیکنداشت که مردم سر بر آرند و از جای خود برخیزند و
پردی که در جبلت او بود بر وز جنگ و ترو و از جای خود بجای نشد و در سه مرتبه از
قلعه بر آمده بعبقر مقهور و بر و شد و با اندک جمعیت ده هزار سوار عرش شکست داد و در
تا بکمرگی بر دو چو مقدار غنیمت از و جدا کرد و طوغ و علم و نقاره آن مقهور را بضر
ور و کشیده آورده چنانکه از هر من الشمس است و تمام لشکر با دوشاهی از کارزار او آگاه
شدند قبله من چگویم و چه نویسم سخن مختصر که اگر چیا کس شل او باشد و از چهار طرف حمله کنند
عسیر نام او چه جان دارد که تا بس حد که با شکست مفتوح میشود و مهات کمند ننگ کن بفرار
میرسد و دیگر صاحب من راجه بانکه هم بسیار در دست گیر دست دور مهات با دوشاهی
خیلی دسوزی و تپاک ظاهر میکند الحق دولت خواه این درگاه است حضرت اورا
ظاهر او باطن او در خود خیال کنند و در افرونی منصب جاگیر او کوشش فرمایند بخدای
رب العزت که نوازش او بسیار بر جاست پرورش او بسیار سخن هر چه در باب او
فکر کرده اند عین محال است بلکه از ان هم بیاقت زیاده دارد و فرمان مجرب تمام و
صادق شود که بخاطر جمع در تمانه خود مستقیم باشد و بکفایت دشمنان صاحب غرض با
اگر م خود را سر و سازد و اگر بجز در خاصان راجه بانکه دشمنان تیرک میشوند تمام
مردم تمانه دار را بجای میکند خبر شرط است جای که او شسته است میکند
میتوان گفت چه گذرگاه لشکر احمد نگر و سیاه پور و گوگنده و کرنا ملک است
از گذشت تمانه شیر خواج تمانه راجه بانکه است بلکه بیک حساب زیاده بدست
چرا که در تمانه خواج نندور رسد میرسد و قلعه و افرست اما در تمانه راجه نندور رسد
رسد نیست بسیار از و مطلبه تا با ایشان قله برسد و دیگر یک شواره بزرگ است
که در جوار تمانه راجه و دیگر تمانه با دوشاهی نیست خدا نکند که اگر حادثه پیش آید
بجواریشان نمیتوان رسید اما ملک تمانه خواج را زور میتوان کرد و اگر دوستانه کرد

[illegible]

۹۱۳ - زنی خوشنویس به دیوان صاحب در کربلا اعانت شد که ملک بختین خان سپه زاده کوکله دیبغیرین فرزند خود را به محل مرثیہ حاضر فرمود

چون بوج با انصرا هم میرسد و در نیمه عالم صاحب خود منصب باشند و تقاضای محال فرمایند
اگر کسی را کینه و کدورتی در دل باشد وقت دیگر نمیتوان تصور راست کرد اگر رود
کس با هم که در وقت قدری کنند و بعضی اندوختنی نمایند و در بعضی کار صاحب تبر
میشود و باعث بدنامی صاحب گردد و لائق دولت نیست هر اخود فرزند عین بن
عرض است که آنچه در وقت ضرورتگاه باشد مردم دیوانی آنرا خود رسی نفرمایند و
مهمات را تمام پانچال کنند بعضی اشرف اقدس رساند و در آنچه بسبب دی این
سلسله و علیه بود حتی الامکان در آن کوشش عظیم و سعی بلیغ بنمود اگر چه اگر بعضی اقدس
نرساند کمال ناد و تنهایی و گمراهی است نمک این درگاه چشم دراکر خواهد کرد که
وید و دانسته و البته از دو تنخواهی صاحب انحصار عین خواهد بود و هرگز از شرف و عمر خود
بهره نخواهد برد و درین که بجاک سیاه برابر شود و در گذرانک بجزای خود رسد اصلا و
قطعا شکلی و شبه نیست باین سلسله و علیا که کرد که نیافت و که کند که نیابد هر که هر چه
کار و بد و قبله ابو الفضل از مردم قدیم که هفت پشت ایشان لائق الاحسان
بوده اند و همه وقت واجب رعایت آمده اند لازم است که از طرف حکومتی علالت
ایشان بعضی اشرف رساند صاحب بن یکی از آن مردم که گفته شد وزیر خان چیل است
که اباعن جد و تنخواه و خدمتگاه خاص الخاص بوده اند و رعایت ایشان بزرگان
انجام ندان سیکره اند و گاهی بی منصب جایگزین شوند الحال دو سال گذشته که جایگزین
وزیر خان چیل تغییر است و او در خدمت دکن قیام دارد و همه وقت یاسی عهد چهار صد
سوار خوب که همه اسپان خوب دارند و جوانان با تر و داند حاضر است از جان و دل خود
خدمت میکنند و منصب هر افسر را شانزده و الا که بوی سلطه داشته اند الحقی که بسیار
برخی با مردم سلوک کرده است و امر یابی که با او همراه اند به یک نوعی پیش انداخت
و همه را راضی داشته چنانچه هیچ یک از او دیگر نیست و خدمت هر افسر را چنانچه باید و شاید

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين
 ونازله في الدنيا والآخرة
 من عباده المخلصين
 ونازله في الدنيا والآخرة
 من عباده المخلصين
 ونازله في الدنيا والآخرة

سستی نیست چنانچه بان حضرت نجوب و جبر و دش است مدت بخت و پنج و سال است
که این مهم در پیش است و از بذا ایتهاست حکم ام چند پنج کا پیش نیر و دهنده شما در پیش ماه
واقع اسرار هر گشت دو تنخواه دنا و دتنخواه را من کل الوجوه یک یک شناخت و خرم راز
همه کس گشته صاحب استعجب درین است که این قدر صیرانند که صاحب بنده را بجا بنده خود
فرستاده اند چنانچه بر این مضمون چند فرمان مجبور صا در شده با وجود این بدبختی و حرام کلی
و جالبی خود را نمیکند از نند بلکه بعد بر طاعت که شمره فن و فنون ظاهر میفرمایند بی شرمی و
بد درونی ازین نمیکند از و در نیاب فکر بر صل صورت باید که در لازم بود که بعضی رسانید
بعیت است ای حق سنت گفتم پیامم تو دانی و تدبیر تو السلام دولت ابد مقرر
با و گرد و گرد و درت بدین دولت این درگاه مراد نقل عیضه که افضل المتعلمین
کامل العلم و الباقین شیخ المشایخ شیخ ابو الفضل صلاحی بماد که بشاه غازی
نوشته عرض داشت کمتر بن خاکساران عقبه علیه ابوالفضل مستند آنکه ذره بمقدار خود
بیاد ملازمان آن آستان عرش نشان نشان میداد حضرت مریم مکانی قمر کتاب
فلک احتجاب عصمت آب عفت آیات بن المستورات نادان صالح محمد و آوان را نفع
و دران عابده کون و مکان طیبه حور نشان ظاهراً سعادت قران ساجده افادت احسان
جالس سریشو کت و حشمت ساکنه مست سلطنت و عزت کاعه سجاده علم و حیا و ذکره زاویه
صدق و صفا جا به مساجد اهدار و اعتلا ماشط چهره اعداد القا زاره حرمین شرفین
زاد هم الله تعالی شرفا همیشه برادر رنگ جا و جلال متکین باشند و سعادت درین و
شرافت کونین بملازمان و خادمان آن درگاه وصل و حاصل یاد و گرد و گرد و درت
عوارضات محو و ثبات بر دامن دولت پرستان آن آستان فلک آقران مراد و
ایزد تعالی و تقدیس دولت جا و دامن سعادت و حشمت بی پایان زور و گرد و نا
و بحسرت النبی و اکر الامجاد العربی الاطمی المکی الممدنی العاصمی القریشی الکر و بے

واصلان
 باشد که هر یک
 باشد از صاحب
 بقید الایا
 منتهی الاست
 غایت الفاتحه
 مستند الفاتحه
 و حکایت و این
 حاجت و این
 از دست الفاتحه
 ۵
 علم و فقه باشد که
 منتهی به فقه
 علاء و فقه
 فقه که است
 بالضم و جمعه
 چیست بالضم
 است ۱۲ غایت
 ۱۳ الایا
 بجهت الایا
 رجوع ۱۲ غایت
 ۱۴ از این
 و از این
 ۱۵

الغالبات
و بعضه ۱۴
چهارم بود خود را در فرزند که او پدر زن زاهد به نام تمام عین بنیر محمد و نوه

(Signature)

و فیوصفات نامتناهی الهی و برکات نعل الهی بادشاه دینی و دنیای دور و رحمت بل الممانی
 است که خضر لباسان حروف و الفاظ آب حیات ابدی را از وکتب اندر و سکنه نشان
 معانی اندر لال وصال او محجب خط اکرم خط اکرم خطا شد صورت در کانی است که
 بر برق آسای قمر طاس آ و یخته اندیل داغی است که بنام صیبه اشب ابض گون
 فرمان عالیشان قضا جریان قدر تمکین فروز تنزین ملک اکین خرد و لقیس غلط اقم غلط
 کردم غلط شد چشم بقا نیست که در جسم سبجان نشور سعادت موثور چون جان روان سکنت
 گرفته است مصرع غلط بود اینک من کفر غلط شد به خوشی نیست که بر چرخ نشور و لباس
 اسفوت از انجم الفاظ و حروف محبوبه مخفی گشته است یا بد نیست که در ظلمت
 خصوص خزیده از آفتاب عالم تاب معانی مقتبس است باین و بدید و اساس
 نزول اجلال فرمود و زاویه تاریک این خسته شک فرود پس برین گردانید و فسر
 عزت این بنیاد بر خج افکار رسانید صد هزاران هزار سجده محبت از و تقالے
 بجا آورده و در میان همگنان سر فرزند و ممتاز شد الحق که شکر آن این نعمت کبرے و
 دولت عظمی را بکدام زبان بیان تواند نمود و در پنج بزرگی آن زبان قاصر را تواند کشود
 بیت امر است که فایده ندارد و بدی و نهایتی ندارد و الحمد لله و الله که افبار
 سلامتی ذات با برکات حمیده صفات دران مندرج بود چون از قید مطالعہ آن
 فاسخ شد مرا و وفراوان و دل با فرحت بی پایان در گرفت مصرع بوسیدم و
 بر مرکب دیده نهادم و چون دیده را از توصل آن آرام بخشیدم به مصرع سیمیدم و
 تعویذ دل سوخته کردم و چون دل را از تقرب آن سرایه عشرت و پیرایه عزت
 آماده شادمانی گردانیدم چون به شمع شادمانی و اکلیل بادشاهی بر فرق حرمت نهادم
 در سر خوشیستن را تسلی نمودم و شمع نقشش با دل خرمین و جان همکین خود پر و ختم و غفلت شادمانی
 و طعنه شادمانی و آواز خرمی همچون زمین در نه فلک انداختم و زود خوشی بفرین

۵۹
 رقعات الوافضل

از نظاره آن می آفرود و بی گفتم آنچه که طاقت پاری کرد و توانائی قوت بخشید و در خصوص
مراجعه یا را که حتی الامکان توانم توصیف آن شود و دل را به قدرت که از عمده تفریط
آن نادر الوجود بر آید و اسبچه در شرح آن گن است و مذکور شد تا آنکه این یکم و نصف
در مثال آن لال پس صوابید یکبار آنست که نه خاموشی بر زبان بیان قفل سکوت
برای باب زبان نماند که شکر است و در این دو قسم که می گویند که این دو قسم را لازم و ملزوم
حکم گردانم و ازین و او سببی سرور و با ویر میبایان و بیایان یکبار و در سببی نشان
نمکنند و دشمن سخن و زمام حرف زدن را بدست خاموشی سپرم و ازین مقاصد عمده
اغراض عین نماید فهم من فهم گفته شد آنچه گفتنی بود و گذشت آنچه گذشتی ننمود مرا
چه اقتاده است که در نگار پوری هر چه بخواهد و با من سر تا پا حذر کمر سعی بر بندم و کشش
سخن نایم آیدم بر سر محاورات سعی و مجادبات سعی و مکالمات نوعی که از ان در عالم
کون و فساد چاره و گذر هیچ و جبین الوجوه نیست و معرض دشمن آن مطالب
لازم بل فرض واجب که چون بن بیست ختام را بیان و اظهار آن نمودن ناگزیر قبله
من او چگونگی حالات بعضی مردم که نمک را بخرام میخورند و خود را بنظر دو تنخواه میگیرند
و در باطن ناو و تنخواهی از ایشان بوقوعی آید چه گوید و چه نویسد خصوصاً عبدالرحیم
بیرم که دوست این خاندان نیست بلکه دشمن جانی و مالی این دو دنان است یقین تصور
فرمایند که بر سنگی محبات و کن تمام از دست میخوابد که درین کار کشایشی شود و این معالمت
یک و پنج سر انجام پذیرد و در وجود یک حضرت ظل الهی از بد نادی و ذوق فوئی و آگاهی
دارند و در محرم غم ایشان شده است که او بغیر گذشته روزگار از ته دل یک است بلکه
این مکارنا بکار و لیل و جاسوس او است و دیده و دانسته از میگذرانند و با ذرا را
سر و دستقل بالا فاده این صوبه میفرمایند و جمیع محاسن کن و بد را در اندیشه است
و گذشته اند ازین سخن بنده ناچیزت در صورت فرو میگیرد که سبحان الله این چه ظالم و خبیث است

[illegible]

۹۱ غنیمت از دست ندهد / در هر روز یک مرتبه بخواند / هر که بخواند / در هر روز یک مرتبه بخواند / در هر روز یک مرتبه بخواند

هرگز نپوشیده است که دو صد و نسیص با هم جمع کردند برین چنین می نویسد و بر این حال
 این روشن گجاست و دیگر من که دشمن دادم که مغرول کنم و از گفته من که عدول می نماید که
 از وی بدگاه غنیمت نویسم هر چه هست اوست و هر که هست باوست و هر چه می
 که هست در دست بر مغرول گشتن اوست من بچاره چهران مانده و سرگردان
 بیابان تیره راه گم کرده وادی تغیر و تحسین که هیچ دانه نالم و گرا دشمن دارم و بیایه کدام
 کس بستان صبح بر بندم بعضی نامردانی که حکم بر دار و فرمان شنود نیستند سرشته آنهاست
 اوست و معلم آنها آن نادره روزگار است آنها را چه گناه و دیگر قبله من از حوالاست
 هانش خان بهادر که موسوم است بامیر لاهور کچر زبان بیان تواند نمود و تعریف بجایه
 تواند آورد و در ایشان بجز ناسی مانده است گویند که او را برده اند و دیگری را آورده اند
 حضرت ظل الهی اعتماد علی برآه دارند اما چه قائده که محامات و کمن از تقسیم مردم و برانگیزش
 چه او را از خود بطلین شعور نیست نمیدانند که چه میگویند و چه میکنند گروه صباح و نایابگاه
 یا دهمید و هرگاه شخصی که با نیرتیه رسیده باشد اعتماد بر کار آن نمیتوان کرد و چند عریضه
 نوشته ام که بجایه او دیگر را بفرستند قبول طبع شریف نمی افتد و حرفی که بهر از این
 محقول حضرت اعلی بیسازم طار زمان بخشی المملکی علی الرغم آن نوسه دیگر بعضی شرف
 میرسانند و نواب آصف بجایه میرزا جعفر نیز لب بد لطافت شیخ فرید نقیض میکند
 سبب گشت که معاملات دکن در تحویل اعتماد است چه هرگاه که مصلحت ارکان است
 بیک روش باشد هرگز محامات بریم بخورد و هر کس که مقصود خود حرف زدند سخن خود را
 نخواهد پیش بر دین کار با دشا می بر نوع میچند در تصویرت خود بدست و سعادت
 منصف باشند این دعا گوی خود گفته بچکان آید اگر بر ناسی بیایم تا طر حضرت
 اعلی گرانی میکنند و اگر نیا می بچ وجه کشایش می بچیم تا میرود معامله نو عید گیر بشود و هر روز
 یک نغمه نوسه گوش میخورد و حضرت متوجه دکن که احضار میشوند هرگاه برگاه و عریضه میگویم

بیا بیا / در هر روز یک مرتبه بخواند / در هر روز یک مرتبه بخواند / در هر روز یک مرتبه بخواند

۹۲ غنیمت از دست ندهد / در هر روز یک مرتبه بخواند / هر که بخواند / در هر روز یک مرتبه بخواند / در هر روز یک مرتبه بخواند

در این کون که در هر حال
 مکر و نیر و هر طریقی که در مشور عالی مرقوم گشته فرمانبرداری بهای که خواهد بود
 امید که از بهای هر یک از سرداران و کین سرورهای آن حضرت اعلی گرفته انکشافات
 کرد که درین شیوه سرافرازه ایالت است و در میان اقوام خود ممتاز خواهند شد خصوصاً
 عادل شاه را از تزلزل بنده با اخلاص خود دانند که درین هیچ شک و شبهه نیست چنانچه که
 باره تجربه نموده شد که بیشتر از پیشتر عقاید و اخلاص نظام بر کرده و میکنند و در باب و سخن
 هیچ غرض گوی را نخواهند استماع نمود و خصوصاً گفته عبدالرحیم بیهم چو او میخواهد که او را
 مطلق از پای اندازد و چون که در گفته ان نیست حق طبع است که او دشمن مانده و خائنه
 و سنگین نامش اینچنان دانست و بخواند که آبروی سلسله تیموریه در عالم باقی بماند
 بظاهر او میر و نند و از باطن او کسی آگاه نیست قبله من مصرع سخن کیست و اگر با عبادت
 آرا نیست و در اندیشه بسیار شد از بی طاعتی که درین جاسه گرفته گستاخها نمودم
 خرقه میبست مصرع که ما مقصود تو در پای حرمی است الله تعالی آن قبله جاستندان
 را بر سر عزت شکن و در و بینه و کمره و کمال فضله بتاریخ چهارم اردیبهشت از مقام
 بالا گشت قلمی نموده شد نقل خلیفه که قدوة المشایخ و انصارین صاحب الوقار
 و اشکین شیخ علامی بشا هنراده سلیم نوشته که تیرین بندگان دعا گوئی حقیرین
 دعا گوین فاکسار ذره بمقدار بنده درگاه ابوالفضل مستند زمین غرت بلب
 ادب بوسیده ذره و در بموقف عرض بار یافتگان بارگاه عرش اشتباه ملازمان
 درگاه فلک جا گیتی پناه شوکت و جثمت و دستگاه حضرت اقبال و احوال آثار
 شجاعت و سخاوت و ثناء سعادت بارگردون و قار عالم دراز فلک اقتدار عرو
 ماصیه قدر و تمکین قره باصره تاج و نگین جهان مروت کان فتوت عمان فرست
 جیچون درست گوهر شب چراغ خاندان تیموریه و قیمت بهای و دوران های یونیه

[illegible]

شہر بازو سے باہر چہنبہ جاہ و جلال اکبریہ آفتاب عالم تاب شہر گرگانہ شیعہ بہشتیان
 حلم و حیا کل غنچہ بہارستان صدق و صدا قطب شمالی آسمان غرور علانیت بخش محفل
 شایہ شایہ ہی مجلس آرا سے شہرستان آگاہی معلقہ درگوش آفکن بہران آفاق اطاعت آموز
 سرواران باستحقاق گردن شکن گردان سنہ نشین کمنہ انداز گدوی سرکشان حمایت گردن ہائے جگر
 مظلومان تنظلم قرین نصرت وہ نہ وفان غرت آئین قلندہ کشای ملک مردانہ مائے شکر بار
 میدان توانائے قافلہ سالار وادے دلکشائے زاوہ نشین جملہ بی کردہ ریائے مرحوم زخم
 سینہ نگاران دو بخش روزار و نزاران صحت آموذنا سورنگسار ان مرحلہ سپاہے بیابان بھولی
 بیابان گرد عالم خوشے و خوشی تہمتن مبارک نیکوئی رستم دستان میدان بختی و یکروئی آسود
 حکمت پیرودہ بوطلی سینا سے دانش شکوہ اسطاطالیس دانائی و بینائی علم آموز دیستان حقیقت
 نقش طراز لوح ابست فیروز جنگ عساکر معدلت زنگ اردو آئینہ جور و تمغہ ہر
 بہارستان مہر و کرم بلیں ہزار دستان جریقہ دولت و شیم محل دیدہ بخش و دم و حکم صاحب
 سیف و القلم بانی اساس طرح و علم ناجی بنیان خرم و الم جمہور طوائف انام سر حلقہ خسروان
 عالیہ مقام سرفراز شایان معانی احترام آرایش دہندہ خسار تاج و دیہیم مسند نشین ملک شیعہ
 دقیقه سنج معاملہ امید و بیم روزوان مقاصد عیدیم جوہر شناس معدن دیدم ثمرہ پیش جہا
 نعیم شاہزادہ نعیم سلطان سلیم انار اللہ ربانہ واقاض علی العالمین برہ و حسانہ میرسانہ
 کہ لیلک و ہنار یاد عاے و دام دولت و شمت واز و یاد عمران معدن فہم و کان فراست
 سیکندرانہ و خلاصہ او قاتنا مشتاق قدسوس پرستاران عالی مکان سعادت نشان
 غرمت و حرمت اقران ہی باشد وزیدہ اوقات ایام و لیلیاے مواصلت جنت آئین
 فروس ترین سماجدان سداہی علی ورا کمان کعبہ والا را از درگاہ لیز و بیجاں
 ہر صبا و ہر صبا ازل و سائل است غرقیب است کہ از لطاف عقدہ کشائی تعالی و
 اکرام لم یزل و لا یزال بہر حال این آرزو مند جمال عدیم امثال متعش زلال صالبا کمال

۷۶
 چو این بزم است در پیش
 باشد و قمار آید پیش
 را که می آید از تو و من
 نوشته شد که این است
 و این زمان از زمان است
 است و در این زمان است
 که از زمان این زمان است
 و نقد این زمان است
 چو این است و نقد این
 که این است که این است
 بیرون از این زمان است

از شرف و بیار فائض الافوار عمدۀ عناصر اربع مالال کرد و بصی نیست که این ناکار و نافرمان
بهر آشام مفارقت آغاز مهاجرت انجام دیده بر کشیده را از کل الجواهر و جواهر عانیان
صحت آنکین فرحت گزین آن زبده چهار کاشیج محمل و نور گردانند شعر بآب این
آرزو من چه خوش است و تو برون آرزو در برسان بد صاحب حقیقی و قبله حقیقی
بر افضل سلامت و دنیا عالم که بینی بر شش جهت است از شش جهت و این بی نگاه
عشر استباه ارسال داشته است و بجهت آنکه بشرف احوال سوله شرف معزز
نگشته بر بساط گستاخی قدم جرات نهاده بنماید و زبان تقاریر بجهت ادب و شوخ چشم
سیکشیاید قبله من جهت اول آنکه از طرف دکنیان برگشته روزگار عرض نموده بودم که بسیار
سرکشی دشواری می کنند چنانچه چند بار لشکر فخر اثر القصد مع رسانیده اند و شتران اسپان
را کشیده میزند و کاهیان لشکر که بر آگاه میروند می برانند ایشان آنها را قبل میرسانند
و شتران و اسپان را کشیده میزند و مردم لشکر بجهت کاه و محنت اندام میانه که همراه
ایشان میروند کمبیز گریخته می آیند بارها این واقعه شده و نامرادی ظاهر گشته و نهضت
انیکه از دست ایشان کاری میکشاید اکثر بجا گیرند بعضی بجهت نفسا از جانب آنها
چند بار بیکبار بر درگاه و الاعراض نوشته لیکن چون قبول نمی افتد نمیدانم که درین
شیوه ارکان دولت چه مطلب دارند این باعث بدنامی است از برای خداوند
که حضرت خود متوجه شده از جانب آنها بعضی اشرف رسانند و مهمات آن بجا بیاورند
در حضور شریف مآل انصرام رسانند که کار رسوائی خواهد کشید و روز بروز تیر بیشتر ازین
خواهد شد خیر شرط است مرا خود واجب بل فرض است که سخن دو و شترانی درگاه و دلار
کماحقه بنویسم بعد از آنکه در صوائی انجام میدهد مارک آن حال است الحال محکم بجا بیاورد
و جامه که بیدل اند خوشحال با بود ساخت قبله من جهت دوم آنکه خزانه تمام شده است
اکثر مردم لشکر فقر قرین بفاقه میگذرانند و سه ماهه سیاهی و شاکر و پیشه و کار می آید

فواید بسیار یافته بکار
 از مشاهدات و تحقیقات
 از بهر این که این کتاب
 لطافت و دقت در بیان
 مسائل و توضیح بر این
 لغت و قواعد و این
 آثار و این مشاهدات
 از بهر این که این کتاب
 لطافت و دقت در بیان
 مسائل و توضیح بر این
 لغت و قواعد و این
 آثار و این مشاهدات
 از بهر این که این کتاب
 لطافت و دقت در بیان
 مسائل و توضیح بر این
 لغت و قواعد و این
 آثار و این مشاهدات

[illegible]

پس فقور ایشان نیز رسد از گرسنگی و بر تنگی مردم بهلاک رسیده اند نمیدانم که سپید یا فرستادند
خزانچه چه باشد این دلیل و سوادست میگذرد حق عظیم است که از این بوسه شخصی نمی آید
در نیاب حضرت اعلی بسیار بے پروائی میکنند و دیوانیان تغافل شعار دارند درین
تغافل ایشان عالمی بهم نخواهد خورد اکثر مردم برخاسته خاطر میر و ندمازنگویند که
دیوانه افضل را بایحای خود فرستاده بودیم چرا که خبر دیگر و لایق آنست که خود بدولت
و سعادت بخیرست حضرت اشرف از آن فرمایند و از جانب حق نینداید خدا
مرغ بگویند و کار سازی کرده بفرستند که ناموس شما و ایشان از بهم مخاطبت نذر و
و شرم این دو دمان و الا نگاهدشتن بر همه واجب لازم است حضرت اعلی خود را از اکثر
تعلقات بادشاهی کدورت و زنده ولی نیازی تمام اظهار میفرمایند لیکن لایق شما را
واجب است که از جمیع امور بادشاهی و مهمات مملکت خبردار باشند و آنچنان تقید و
که ذره فرو گذاشت نشود چرا که نظر همه بر شماست و امید واری از شما دارند الحق چنینست
کل سرشید اینجا ندان شما نمید و جوهر بادشاهیست در شما ظاهر است از مهمات مملکت
بی پروائی کردن چه گنجایش دارد و صاحب ابو الفضل همه سوم آنست که در است که
بخیرست شما می نویسم که شاهزاده والا اگر شاهزاده و انیال شب و روز خود را بشرب شراب
پیوسته اند و غفلت لحمی بیال نیستند که همیشه شرب است جوانی بیاشند یا ایشان
و عطا و نصیحت سود نمی بخشد گفته گفته بی شرم قدم ملکه علی الرخم پایان بیشتر بنویسند
و مهمات و کن ابرست روی پیبوی ندارد و چون زیاده برین خواهد شد معالجه و
تدارک آن نمودن از قسم محالات است شما خود بدولت و سعادت از حضرت اعلی مرص
شده باینصوب اشرف بیارند که از آمدن حضرت جمیع مهمات اینجا می صورت پذیرد
شاهزاده و انیال بصوبه کجرات مقرر نمایند چرا که از آمدن شما تمام و کمینان عبرت خواهد
گرفت و عنقریب فتح و کن بیس خواهد شد و غیره براه روی نیز آمده لازمست خواهد نمود

[illegible]

فصل در بیان احوال و عیال و فرزندان و خدمت

طالبرو ١٠
١١
١٢
١٣
١٤
١٥
١٦
١٧
١٨
١٩
٢٠
٢١
٢٢
٢٣
٢٤
٢٥
٢٦
٢٧
٢٨
٢٩
٣٠
٣١
٣٢
٣٣
٣٤
٣٥
٣٦
٣٧
٣٨
٣٩
٤٠
٤١
٤٢
٤٣
٤٤
٤٥
٤٦
٤٧
٤٨
٤٩
٥٠
٥١
٥٢
٥٣
٥٤
٥٥
٥٦
٥٧
٥٨
٥٩
٦٠
٦١
٦٢
٦٣
٦٤
٦٥
٦٦
٦٧
٦٨
٦٩
٧٠
٧١
٧٢
٧٣
٧٤
٧٥
٧٦
٧٧
٧٨
٧٩
٨٠
٨١
٨٢
٨٣
٨٤
٨٥
٨٦
٨٧
٨٨
٨٩
٩٠
٩١
٩٢
٩٣
٩٤
٩٥
٩٦
٩٧
٩٨
٩٩
١٠٠

زانگینخت چون خدا یار و یار بود و هیچ کرد و حیل و دیگر گفت و علاجی نتوانست کرد
 مقهور شد و بدست گواران کون برهنه افتاد برهنه کونش رو فرو در قفس آوردند
 چنانکه من سنگ بستم گفتم در قفس شد آخر الامری بجز خود قرار گرفت چرا که دیگر جا که
 چون اکبر شاه غازی باشد آن گدای بالذت خسروی ملک هندوستان چنانچه
 قرار گیرد و جاسی که بخواهد از مغرب و شام و ملکات حلی و قایم باشد که چنین
 بوزینه چه نوع حکومت چهار دانگ است تواند کرد و جاسی که شیرین است و تیموریه غران با
 شغالی را چه یار که جانشین او گردد و قصه کوتاه سخن مختصر که در ممالک کن معاند های
 از رویه و پیر و دشمنان میشوید که بگفتن راست نمی آید بنیشتن تمام نمیشود بقیه حساب
 باشد که تا دورین ملک است هرگز فتح نخواهد شد مایان بیوه آهن سر و سکه بیم
 و سر خود بر دیوار بنیشتن و غیره خود یکی از گمانهای فرودترین او خیال کنند جاسوسان
 او شب در روز در خانه او افتاده اند بلکه تو که خود کرده است و مردمان خوب اعتباری او
 در خدمت عزیز پناه رفته باشند و کما بهمانه میر و دومی آید چندی در تبریز و در ممالک بختیگر رفت
 آوردند از نظر شاهزاده گرانیدیم ایشان پاره حیف خوردند و از روی بیایستی
 شدند قبله من جهت خاص آنکه مکرر التماس نمود و بودیم که چون حضرت ظل العالی را درین
 ایام از دست وفادارت حضرت مریم مکانی اندوهی شگرت و انگیزه حیات با برکات شده است
 چنانکه در مدت بادشاهیت بآن کعبه حقیقی اینهمه کلفت نرسیده بود و حاضر فرستاد ایشان
 از هیچ ممراتی قدر آزرده نشده در چنین اندوهی و غمی که میان کردن بزرگان متعذر است
 آنحضرت خود را با ایشان نرسانند و شامل کلفت نشود و جاسی که بخت است چه این خود
 شده آمده است که دوستان را غریبی دوستان را جاسی بل قرض عین است چه جاسی آنکه
 مردم مکانی خود از چند سبب حقوق و بے نفعتی برهنه داشتند خصوصاً بر شما که نور دیده
 ایشان بودید و بارها ایشان میفرمودند که من آنقدر شیخو بار را میخواهم معلوم نیست که

[illegible]

در این جهان هر چه هست از قدرت خداوند است
 و هر چه نیست از ضعف او است
 و هر چه میسر است از فضل او است
 و هر چه ناممکن است از قدر او است

عشر عشر آن شاهزادگان دیگر را میخواست با ششم بلکه سخن در حضرت ظل الهی شایسته ای
 میر و پس هرگاه معامله چنین بود چه کنایه اش آن دارد که شایسته آن خواندن ایشان هم بود
 و اخلاص عین فرمایند و سنگدلی را شعار خود سازند تمام عالم را ازین بیهوشی حضرت
 حیرت در حیرت گرفته است و حایر است که خلق الله را راه سخن یا بند و گره حضرت علی
 بر جاست از برای خداوند که سخن میگوید را در گوش نگیرد و حرفش را گوش نگویند
 که از روی دشمنی و عداوت هر کس از برای خود سخن میگوید حضرت بدولت و سعادت
 عقل خود را مادی این طریق گردانند و بکنه سخن برسند و در هر چه قدرت توانائی است
 که بجز قدرت نصیحت نمایم و زبان مواعظ کشایم لیکن چه کنیم که از شنیدن آن چنان
 قرار داد که بر سر تخریب برسی نخواهیم رفت آنکس در دل مشتعل گردیده است از روی
 بی طاقی میگوید و میگوید که تو میسر نتوانی کرد و اگر صبر کنی آتش در بزمی در میگیرد و دواقتهم
 تا شکیبائی میکنند تا کام و ناچار دل همیگوید که من تنگ آمدم فریاد کن وقت را معتنم
 دارند و مصیحت را از دست ندهند که آخر الامر شیبائی سود نخواهد داد چه عالم مراست است
 بی در و در جهان سر نیست تا پانصد گیتی توده خالی است بر بگذر باد و نیا چون خانه است
 که بر سر فالین بر سر خرنیزه و بر بربنا کرده باشد که سر بر سر عبارت از آن خانه است
 چه آن خانه زیاده از ده پانزده روز نپاید و دنیا نیز ده پانزده روز است و در شش عالم مختصر
 و زمان تلث است متقبل و ماضی و حال از زمان مستقبل خود چه بهره باشد چرا که آدمی را امید
 فرد نیست و از زمان ماضی خود چه حال هر آنچه گذشت گذشته گذشته را صلوات پس
 برین تقدیر زمان حال است که او را نیست غلظی و سعادت کبری باید شمرد و حاضر الوقت
 باید بود و آنرا بهر دولت نیا پر گذرانید و کمولت را از خود دفع و دفع باید کرد و سلطان
 عقل را بر سر تفکر و مستغرق جاس باید داد و شهنشاه دل را بر اقلیم آگاه دلی و ملک
 هر چه مندر سلطه باید داشت و خود را در آن میان با پیشی و منصفی باید گذاشت و او را

در این جهان هر چه هست از قدرت خداوند است
 و هر چه نیست از ضعف او است
 و هر چه میسر است از فضل او است
 و هر چه ناممکن است از قدر او است
 و هر چه میسر است از فضل او است
 و هر چه ناممکن است از قدر او است
 و هر چه میسر است از فضل او است
 و هر چه ناممکن است از قدر او است

در این جهان هر چه هست از قدرت خداوند است
 و هر چه نیست از ضعف او است
 و هر چه میسر است از فضل او است
 و هر چه ناممکن است از قدر او است

نیز همینست استقلال بایدهم و دشوار استوار حقیقت پیر و سپید و بایدهم و نظاره کردن
 بود و انصاف را از دوست نباید داد که حق بکدام جانب بیشتر میل دارد و شنیده نیکوکاری
 و طوبی بپند فطرتی در روش حقیقت طرازی کدام است رسم و قیاس است باطن جفا
 خوشتر از درون قبله و تحقیق را بهتر نباید دانست بلکه عصیان باطن بایدهم گشت اندک
 در شریعت غرای خمدی ریا بهر ان محصی نیست بلکه پیش دست جمله گناهان است
 چه جای آنکه درین پیشش ثواب دو کعبه و دو قبله که سه محال و دو اصل است یک
 آنکه خاطر شریف لطیف حضرت شاهنشاهی خرم و خوشوقت خواهد شد و از غایت ترایا
 راضی و شاد اگر خواهند گشت در دروغهای ایشان دولت دارین و سعادت کونین
 مندرج است و هم نگردد روح پر فتوح حضرت موم مکانی تا قیام قیامت از نشانها و در
 خود بود و شادی روح آن مرحومه مغفوره جنت ایشان فردوس مکان خلعت قرآن
 باعث نیکی و نشان نیکوکاری و خوب بستی آن سعادت مند دارین است پس شما
 لازم است بل واجب که عنان عزیمت بجانب راه خلافت اگر مشطوف فرمایند
 و گفته عرض گوین عمل نکنند و حضرت نعل الهی شاهنشاهی را از خود خوشنود و گردانند
 که خوشنودی ایشان خوشنودی خداست و ششم ایشان در راه آمدن شایان خواهد بود
 چنانچه ازین وادی بفقیر نوشته بودند که ازین مقوله بنور شمس اظهار انوار بی کرد و موعظه خیر
 خواهی نوشت باشد که در دل قره العین کارگر گردد که از شر زندگی خلق الله بر آید
 چه این خجالتی است که بهر دو طرف لاحق میشود و مردم چیزها میگفته باشند و شکوه
 مردم عالم بر جاست که انجمن کعبه مسافر ملک عدم شود و تفریت دارد بر مایان
 و سوار باشد چه گنجایش دارد دیگر نوشته بود که از جانب ایشان بیا بنویسی که حضرت
 میگویند اگر چه مردم مکانی طبل جیل بان عالم نواخته دوه روز پیشتر از مایان بایستند
 لیکن ما را هم مسافر خدای است و کوچ کردنی که ازین عالم شربت نخواهید و جهان شیرین

بنکاک الموت کما بود کشید و در میانیم آخر الامر دولت و بادشاهست را بشما
 تسلیم خواهیم کرد فکر دست غارتج خسروی بشما از زبانه خواهد بود داشت خاطر شریف جمع
 باشد که بغیر از شما دیگرست لیاقت سرور و دهم ندارد اگر چه نظر حق اند بخیر و یا باست
 و ما را هم برین میدارند لیکن چون هیچ شود که ترتیب با قطع کرد و دیگر آنکه بافته و چون
 که درم چپ شود صریح ما دوست که از خواهر و بعلیش بکه باشند به الغرض هرگاه آنحضرت
 بدولت خود آئینین بنویسند و در خاطر شریف خود این فکر را راه دهند شمار اهل حق
 که قریب اینهمه پیروی گردند و بگفته بسیر عبدالصمد که مصوبه میش بود عمل فرمایند
 چه او چه باشد و نقل او چه او را بنقد در سائے کجاست که بسهم و محبت و محبت است
 و او را اینهمه حوصله کجا بهر سید که در میان شما و آنحضرت در آید و را هتایه هماغه
 ناشایسته کرده باشد و ائمه طفلی از لب و دالیش چکانست و کبر و منی و جودیت
 در نقاش آوینان او را لائق نیست که در میان بزرگ که در دست اندازد و
 دو عزیز را هم بر چنان بچسبند باور آئینی نمیکند که درم را از عروق مفاصل گردانند و
 کدام مائل شود و خود اید خود که درم دیدگان از دیده الباع و گزینند و انوار از نظر بظرفی
 مانده و چه توقع دانائے باشد که جگر و دل را از منازل معمودش تفویض نمایند و چشم چنان
 بحال خود باشد خوش آن کوته اندیشی که روح در دال را از قالب جدائی و در فاروق
 آن داشته باشد که حیات منقطع نگردد و چنان حکایت از قسم محالات است چه اگر
 ممکن الوجود میبود در انسان وجود میبود و در عالم کون و فساد موجود میشدند و
 در جهان این رسوم انتشار پذیر میگشت ابله بل احمق بوده باشد که از اینها تصور کند
 چنین باخیل فرماید و بدینها میل آرد و بے تصور باطل و زهی خیال محال قبیله این
 بزرگان هم در معنی فرموده اند بیت دشمن دانا که بی جان بود و بهتر از آن
 دوست که نادان بود و با وجودیکه او را بارها تجربه کرده اند که در عقلش نقصان کامل است

[illegible]

[illegible][illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

که از هر اسے شخص قناب دولت و تعین سایه شمت آن زبده النساء پراخته اند
و در بساط کافوری نهاده اند پرده عنکبوتی است که از بر اسے پرده داری آن جل
نشین حجر عصمت و عفت تنیده اند تا حوادث روزگار را در آن گذر نهاده
یا بقیه حمامه گردون است که بجست پاسداری عفت آن بود و چگزین دی و قارو
تکین نهاده تا طین عصمت و عفت خبث و چرکنت را در آن خلوت سر اسے طهارت آرا
ظرافت و لطافت پیر اسے راه نهند فی فی پیچیده است آبتوسی که از کمال لطافت
و عنایت پروری گرد و گرد و محوسان الفاظ و دل شکستگان حروف و زوایه
نشینان روحانی قریب کرده اند تا دست حوادث و عوارضات فلکی بر دامن
خیال آنها نرسد و گرد و گرد و دست آنها را طوشت نگر و اندای ابوالفضل چرا انیمه پربساط
تکلف می نمی چرا نمی گوئی که گرد نامه است که هندسان قضا و مسودان قدر و در
مشیت از روی محرم و مکرم بنام تو فرستم فرموده اند اگر چه این ملاطفه عالیه
و مضافه متعالی فوق مراتب است اما انداخته که کارم بادشاهانه مقتضی است که
بندگان صادق الاخلاص را و دیان بهمان ممتاز و مرفر از میفرمایند اگر چه از آن خاک
راه ندلت برداشته بر آسمان عزت رسانده باشند عجیب و غریب نینمایند مصرع
سلیمان را بان چشمت نظر یا بود یا موران به بلبل بزرگان به معنی چنان فرموده اند و بیان
کلمه ناطق گشته بهیت از ان طرف نه پذیرد کمال تو نقصان به درین طرف شرف و کمال
یا باشد به ایند و تعالی و تقدس مزین ذات بایکات را در پناه خویش دارد و بالنبی امه الا
مجاد لقل عریفه که شیخ علامی باختر اکبر شاه غازی که زن مرزا مظفر
بود نوشته دعای گوید بلا اشتباه ابوالفضل مستند بموقف عرض حضرت مریم مکانی
در ابعثانی تاج المحدثات زین المستورات بقیث عهد فاطمه عصر عائشه و به حضرت بیکم
عصر عائشه و به حضرت بیکم حیوید قدر با و در جها تمام رساند و خود را از یکی خادمان آن

[illegible]

۱۲ خلیفہ سلطان احمد بہر شہید الملک علیہ السلام و فرما فرود آمدنہ و جملہ بقیہ الملک علیہ السلام این فتح کرد و از ملوک و پادشا

۱۰۰

نموده است و بچشم علی العموم فرموده من سبکس بے یار و سلاح و میدان هموم و عرصه
عموم فرمانده نه یار اے که یقین دارم نه قدرت ام و یقین اما اگر سبکست عالی آن زبده
چهار خورشید پادشاه ابد او نهاده اعوان و انصار من گردد و شجاعت ذاتی و یکنوازی
جلی را که فرمایند بحقی که غلصی این کمترین شود و در آخر عمر در قدیم سی حضرت بگذارد
که سعادت دارین ابو الفضل درین شیوه مندرج است واجب بود بعضی سانسید
زمان عزت بکام و ایام دولت و شمت بر دوام باد بالکاف و الهام و الهام و الهام
رقعه مولانا علامی درو اهریکه از فرقه کتب ابو الفضل ابن مبارک بصیر عجز و انکسار
زمین ادب بوسیده بموقف عرض پرستان آن آستان عرش نشان و نمادان سده
کرسی آفران و محراب خلوت سرای خاص سعاد و اختصاص میرساند اولاً
و آخراً ظاهر و وطن حقیقه و مجازاً بدعای از و یاد دولت و شمت و سلطنت آن
خلوت گزین بارگاه عفت جمل نشین سرا پرده عصمت بلقیس مکانی را بعه ثانی خود را
و دل را اشتغال می بخشد و ایام و یالی شرف خدمت حضور را از درگاه عقده کشای
بیحال سالت می نماید امید که بر وجه حسن در روش اکل بر آورده خیر گردان و فرج
قبل حقیقی و کعبه علی التقیقی ابو الفضل ستمند مولاست بعد از تقدیم دعاے خلوت و ایام سلطنت
و دوام اسباب عظمت و شوکت و شمت و عصمت مشهور در اے صواب نمای آنکه حکم
شده بود که کیفیت حالات آن خود در عرض داشت نماید معروض میدارد که الحمد لله
و المنة الشجاره بیا معدلت از قطرات امطار رشحات احسان و اخلاص طراوت
یافته و مثال گذار از شفت از قطرات باران بکرم نضارت پذیرفته سکن این ولایت
در هماد من و امان و متوطنان این دیار در ظلال عدل و احسان با سایش میگذرانند
و از خرد تا بزرگ و وضع تا شرف تعلیل یا کثیری که دارند قناعت گردیده اند و شکر انعام
از و تعالی و تقدس را لیس و نه را بجای آورند خمس اوقات را بدعای خیرندگان آن

درگاه عرش استیلا صرف ینمایند و هر یک سیکو یا سیت اگر بر تن من زبان دهر موی
 یک شکر توار هزار توانم کرده صاحب من نیازگی ده هزار و پیه که بنام غیا و فقرای
 حضرت دلی هندوی کرده فرستاده بودند کا خوشی من الشاکر و العطر من الصبار سید
 مصرعه ای وقت تو خوش که وقت ما خوش کردی بدو افق تقسیم که در طومار تفصیل
 سرگشته بود نام بنام خانه بخانه فرو افتاد قسمت نموده شد چنانچه آن نام را و چند مرد
 دل خود رسیدند و کام دل ایشان حاصل گردید امیدوار است که مرادات کنونی صدور این
 ایشان نیز با حسن و جود و اکل طریق میسر و محصل گردد و بمنده کمال که مریدان و ائمه است که
 هم برین طریق غریبان پرورد مستحقان نواز باشند و از دودل حاجتمندان و مستندان گاه
 دل گردند که سعادت هر دو جهانی درین شیده منحصر و مندرج است و نعمت جادوایی
 ازین طریق بوصول حصول می انجامد و ازین روش بکمال و جلال میرسد ازین تقدیر
 توفیق علی تحقیق از رانی دارد و کدورت حوادث روزگار بر دهن دولت آن طایفه عصا
 و طایفه روزگار در سنانا و با نقل و الفرض والا و در دین پناها آدم بر سر محاورات رسمی
 از خستهای هیچ بختار و کلفتی زمانه غدار چگویم و چه نویسم که جهانی منیم و منی کشم
 از پس که شکوه نموده ام زبان بیان پر آبله گشته است مرا توانائی و منطق را قوت گویائی
 نمانده است حق علیم و علام است که زندگی برین گرانی می کند پیدا کننده عالم و آدم
 کاشکی مر اوج و منی آورد تا محتسای دکن و امنیگیر حیات نمی گردید و بدین قسم مردم
 مکار عیار زد و فنون گرفتاری نیش خصوفا بعد الرحیم پیرم زاده برین چه اظهار نماید
 چند بار بیشتر اوصاف حمیده امداع من کرده ام خیر الکلام ماقبل و دل ایزد تعالی
 اورا ازین ذوفنونی باز دارد و ما را از پیچ و کمر و خلاصی بخشاد و حضرت ظل کنی را بیکسای
 مهربان گرداناد و ازین کلفت عمر گاه خلاصی دما و بیت یارب این آرزوی من
 چه خوش است بد تو بدین آرزو مرا برسان بد این دعا گوی صمیمی چنان از کرم عیم ایشان

انوار است

درگاه عرش استیلا صرف ینمایند و هر یک سیکو یا سیت اگر بر تن من زبان دهر موی
 یک شکر توار هزار توانم کرده صاحب من نیازگی ده هزار و پیه که بنام غیا و فقرای
 حضرت دلی هندوی کرده فرستاده بودند کا خوشی من الشاکر و العطر من الصبار سید
 مصرعه ای وقت تو خوش که وقت ما خوش کردی بدو افق تقسیم که در طومار تفصیل
 سرگشته بود نام بنام خانه بخانه فرو افتاد قسمت نموده شد چنانچه آن نام را و چند مرد
 دل خود رسیدند و کام دل ایشان حاصل گردید امیدوار است که مرادات کنونی صدور این
 ایشان نیز با حسن و جود و اکل طریق میسر و محصل گردد و بمنده کمال که مریدان و ائمه است که
 هم برین طریق غریبان پرورد مستحقان نواز باشند و از دودل حاجتمندان و مستندان گاه
 دل گردند که سعادت هر دو جهانی درین شیده منحصر و مندرج است و نعمت جادوایی
 ازین طریق بوصول حصول می انجامد و ازین روش بکمال و جلال میرسد ازین تقدیر
 توفیق علی تحقیق از رانی دارد و کدورت حوادث روزگار بر دهن دولت آن طایفه عصا
 و طایفه روزگار در سنانا و با نقل و الفرض والا و در دین پناها آدم بر سر محاورات رسمی
 از خستهای هیچ بختار و کلفتی زمانه غدار چگویم و چه نویسم که جهانی منیم و منی کشم
 از پس که شکوه نموده ام زبان بیان پر آبله گشته است مرا توانائی و منطق را قوت گویائی
 نمانده است حق علیم و علام است که زندگی برین گرانی می کند پیدا کننده عالم و آدم
 کاشکی مر اوج و منی آورد تا محتسای دکن و امنیگیر حیات نمی گردید و بدین قسم مردم
 مکار عیار زد و فنون گرفتاری نیش خصوفا بعد الرحیم پیرم زاده برین چه اظهار نماید
 چند بار بیشتر اوصاف حمیده امداع من کرده ام خیر الکلام ماقبل و دل ایزد تعالی
 اورا ازین ذوفنونی باز دارد و ما را از پیچ و کمر و خلاصی بخشاد و حضرت ظل کنی را بیکسای
 مهربان گرداناد و ازین کلفت عمر گاه خلاصی دما و بیت یارب این آرزوی من
 چه خوش است بد تو بدین آرزو مرا برسان بد این دعا گوی صمیمی چنان از کرم عیم ایشان

استیلا و ایست که در وقت نیک و ساعت سعادت طرف بنده و و کلمه گویند و نارضانی
بنده را از ملک کن بخیرت اقبال کنند مرا بخیرت حضور طلب نمایند که نفسی از پنج
باقی مانده در قدم حضرت بگذرانم و ملک کن را با خلقش معدوم و ناپیدا انکارم و سفار
عبد الرحیم را از مقتضیات عالم شایع از براسه این دوروزه سیات مردم عالم را
بر خود دشمن سازم و هر زمان با سفله چند و ناکس ناسعا و متمند و بیس ناز و جنت
پر دارم حیث نباشد که عمر شریف را کسی ضائع محض بیکاره باشد بخدای رب کوچه شریف
یک ساعت خدمت حضور حضرت بادشاهی بر تمام ملک کن میسر پذیرد و ابوالفضل خود
چنین است که بیان نموده شد زیاده برین در افغنی و بیه ادبی است ایام سلطنت
و عدالت الی یوم النور محمد بادبالات و الیهار و الیاد العین و الیعد و الیقل
عریفه که شیخ بدختر اکبر شاه که شاکر نیاز میگیم باشد نوشته در عهد ابوالفضل
بدرده عرض حضرت عصمت پناه عفت و سنگاه تاج المخرجات زین المستور است
بلیقیس مکانی مرموز زمانی خدیه آوان فاطمه دهر و دوران و است عصمتا و عصمتا
و طهارتها الی یوم الدالین میرساند که صحیفه شریفه محتوی بر معانی لطیفه مرموز
ملکه روزگار نادره اعصار و ارز و ضعه انضال و در نیچه اقبال طلوع فرموده بود
در بهترین زبان و خوشترین مکان اشرف مطالعه آن بمنزگشت کلاه اقتضای این سبکین
بر چرخ سائید راتب نیکوئی این خاکسار بهراج علیا رسیده در موزدان کتاب
کریم و خطاب عظیم از دقایق تکویم و وظائف تعظیم نامرعی نگذاشت و بر د
وام اقبال و حصول آمال که از مضمون آن صحیفه جلال و نامه لازم الاجال استفاده
ما اسم حمد و لوازم شکر ایزد تعالی و تقدس باقامت رسانید امید که همبهرین منوال
این شکسته احوال بپای پروبال اقبال و مقال از صفت نفال برداشته در پیشگاه
مرتبه علیا جاس و دهند که این دعا گوئی درین روزگار و فر دوس اشتباه امید واریا

۴
در هیچ کس از اینده یافت
و طرز روشن و متقو
و کلان است جان کور
و قضا و امر و احکام
و صحت باطن
۵
حکوم و ستم و جور
غیاث اللغات
۶
غیاث اللغات
۷
تشیع و اهل حق
از خون بر آید
۸
باریک سار ملک بود
۹
باز سار ملک بود
۱۰
باز سار ملک بود
۱۱
باز سار ملک بود
۱۲
باز سار ملک بود
۱۳
باز سار ملک بود
۱۴
باز سار ملک بود
۱۵
باز سار ملک بود
۱۶
باز سار ملک بود
۱۷
باز سار ملک بود
۱۸
باز سار ملک بود
۱۹
باز سار ملک بود
۲۰
باز سار ملک بود
۲۱
باز سار ملک بود
۲۲
باز سار ملک بود
۲۳
باز سار ملک بود
۲۴
باز سار ملک بود
۲۵
باز سار ملک بود
۲۶
باز سار ملک بود
۲۷
باز سار ملک بود
۲۸
باز سار ملک بود
۲۹
باز سار ملک بود
۳۰
باز سار ملک بود
۳۱
باز سار ملک بود
۳۲
باز سار ملک بود
۳۳
باز سار ملک بود
۳۴
باز سار ملک بود
۳۵
باز سار ملک بود
۳۶
باز سار ملک بود
۳۷
باز سار ملک بود
۳۸
باز سار ملک بود
۳۹
باز سار ملک بود
۴۰
باز سار ملک بود
۴۱
باز سار ملک بود
۴۲
باز سار ملک بود
۴۳
باز سار ملک بود
۴۴
باز سار ملک بود
۴۵
باز سار ملک بود
۴۶
باز سار ملک بود
۴۷
باز سار ملک بود
۴۸
باز سار ملک بود
۴۹
باز سار ملک بود
۵۰
باز سار ملک بود
۵۱
باز سار ملک بود
۵۲
باز سار ملک بود
۵۳
باز سار ملک بود
۵۴
باز سار ملک بود
۵۵
باز سار ملک بود
۵۶
باز سار ملک بود
۵۷
باز سار ملک بود
۵۸
باز سار ملک بود
۵۹
باز سار ملک بود
۶۰
باز سار ملک بود
۶۱
باز سار ملک بود
۶۲
باز سار ملک بود
۶۳
باز سار ملک بود
۶۴
باز سار ملک بود
۶۵
باز سار ملک بود
۶۶
باز سار ملک بود
۶۷
باز سار ملک بود
۶۸
باز سار ملک بود
۶۹
باز سار ملک بود
۷۰
باز سار ملک بود
۷۱
باز سار ملک بود
۷۲
باز سار ملک بود
۷۳
باز سار ملک بود
۷۴
باز سار ملک بود
۷۵
باز سار ملک بود
۷۶
باز سار ملک بود
۷۷
باز سار ملک بود
۷۸
باز سار ملک بود
۷۹
باز سار ملک بود
۸۰
باز سار ملک بود
۸۱
باز سار ملک بود
۸۲
باز سار ملک بود
۸۳
باز سار ملک بود
۸۴
باز سار ملک بود
۸۵
باز سار ملک بود
۸۶
باز سار ملک بود
۸۷
باز سار ملک بود
۸۸
باز سار ملک بود
۸۹
باز سار ملک بود
۹۰
باز سار ملک بود
۹۱
باز سار ملک بود
۹۲
باز سار ملک بود
۹۳
باز سار ملک بود
۹۴
باز سار ملک بود
۹۵
باز سار ملک بود
۹۶
باز سار ملک بود
۹۷
باز سار ملک بود
۹۸
باز سار ملک بود
۹۹
باز سار ملک بود
۱۰۰
باز سار ملک بود

فردان است چه این طریق باعث ممتازی راسخ الاعتقاد است و در میان همگان
 این رونق سبب سرفرازی نامزدان است و در میان امثال و اقربان برمیست
 قدیم و عهدیست معروف که پرورش کرد و با سبب خویشین را نوازش باید فرمود و
 ابواب رحمت بر روی ایشان باید گشود و قیام من در قرار نامه مندرج بود که از بیگونی حالات
 دکن و دکنیان برگشته روزگار و سلوک شاهزاده نامدار بخلق خدای ساعت است
 عرضداشت مینوایست باشد تا ملازمان مارا هم از آن دیار و کردار مستعدیان مهات
 بادشاهی اطلاع گوئی می بوده باشد ملازمین این کترین خود قبل ازین چند شهر چند
 یوم تفصیل تمام و ترتیب مال کلام بدرگاه والا احترام دیوانیان عظام حالات اینچند
 ارا کتبر شرح و لبط نوشته من بعد هم نویسانست لیکن تعجب درین است که هرگز
 بجواب شافی و کافی و دانی سرفراز نگشت چون از بس نوشتن عاجز گردید روزی
 چند در تعویق افتاد صاحب من سلسله جنابانی مطالب و مقاصد مهات بادشاهی را
 پیش دید خاطر اشرف اقدس فرموده اند باید که در معالجه آن هم گوشه شش بلطف
 میفرموده باشند و مقصدی مهات سرکار شاهنشاهی ظل الهی هم شوند تمام کار و بار
 پادشاهت را با انجام می رسانیده باشند و همه دیوانیان عظام را در حضور اقدس طلب
 نموده لفظاً بلفظ پرس و جو میفرموده باشند بر راسته شکل کشای فنی نامه که از سیر سلوک
 شاهزاده عالم مدار گردون اقتدار بی فنی نماید که اظهر من الشمس است و نفیحت پیریت
 لیکن از قوفونی عبد الرحیم کلمه چند قلمی بنیاید غریب نواز بزرگان فرموده اند که
 علاج واقع قبل از وقوع اوقع فی نفس بیاید بعد از آنی که گشت از قالب برخواست
 و کار بر سوانی کشید بعد از خرابی بصره سودی نخواهد داد و خیر شرط است قبل از کوشان
 خانانی آن نامه احصاء و بوالعجب به روزگار بکوی من الملکی خواهد کشید و دعوی
 پادشاهت ملک دکن خواهد نمود این گفته ابو الفضل بگوش هوش خود شنود و هیچ غرضی

راجع به اصلاح
 ابواب علم و معرفت
 گوی باشد و در حق
 بجهت قیامت عزت
 و بخت اندک زمان
 در میان حال
 شده که در این عالم
 روش اندر این عالم
 در میان این عالم
 راجع به اصلاح
 ابواب علم و معرفت
 گوی باشد و در حق
 بجهت قیامت عزت
 و بخت اندک زمان
 در میان حال
 شده که در این عالم
 روش اندر این عالم
 در میان این عالم

(مستطیل)

و غایتی در میان راه ندیدند که بی غرضانه می گویم کس دیگر خود بفرمایند من نمی رسد چون
 آنحضرت درین وادی شروع کرده اند پسر آنست که کار را با بنیر رسانند و گوش گذار
 ظل الهی نیز فرمایند چه مرا هم این گریبان گیر جیاست میگردد که ثانی الحال که بود افضل را
 تا بجای خود تجویز نموده بآن الکه فرستاده بودیم هرگاه که این صحبت در کار بود و چنانچه نکرد
 من خود چند بار بتکرار از میموله عرضداشت نموده ام لیکن جامه که احوال و انصار
 او نیند عریضه مرا بنظر اقدس حضرت نمی و آرد و در میان عیب پوشی او نیند اما احترام
 ضربه با شامت درین است و آن جامه ناد و نتخواه محض اند و نمک بدستی نمیخورند
 و در انفسی بسیار شد امید عفوست این و تعالی از جمیع عوارضات چرخ و حوادث
 و هر سه امان بخشد و نقل عریضه که شیخ غلامی بدختر خوانده اکبر بادشاه که
 بر سرینج بیگم باشد نوشته خاکسارترین خاکساران ابوالفضل بنیو البصد عجز و انکار
 زمین ادب پوشیده بموقف عرض حضرت ملکه عظمی اسع لمعات دولت کبر
 نادره اودار فلکیه سریر آرای بارگاه عصمت زینت افزای تنگناه عفت ره و دوا
 حوا و ادم خلاصه خاندان آفرینش عالم زبده حجاب سلطنت و شهر یاری زینبیه حجه
 مکرمست و بختیاری حضرت بیگم جیو میرساند و طغرائی عالم آرای و توفیق کشور کشای که
 درینو لانا فرود این مسکین بنیو افرموده بودند در بهترین زمان و محبت ترین آوان
 رسید بشر حصول فیض جادو آفریده مصرع دل ازان پیر تو منور گشت بهر دور
 وار و غیبی و مشرود لاریبی رازوی کمال صدق عقیدت و خلوص طویت بقدر طاقت
 و روح اطاعت و ارادت ظاهری و باطنی استقبال نمود و اضاعت آن لطافت
 بے نهایت و اکرام بے غایت را بمراسم دعوات و مراتب تحیات مصداق
 سمات مرتب میدارد و خدمات شایسته و رعایات بایسته را آماده می باشد تا در
 کفایت آن بقدر سیور و وسع مقدور کوشش نموده بندگی و جان سپاری خود را ظاهر

در این عریضه که در این وادی شروع کرده اند پسر آنست که کار را با بنیر رسانند و گوش گذار ظل الهی نیز فرمایند چه مرا هم این گریبان گیر جیاست میگردد که ثانی الحال که بود افضل را تا بجای خود تجویز نموده بآن الکه فرستاده بودیم هرگاه که این صحبت در کار بود و چنانچه نکرد من خود چند بار بتکرار از میموله عرضداشت نموده ام لیکن جامه که احوال و انصار او نیند عریضه مرا بنظر اقدس حضرت نمی و آرد و در میان عیب پوشی او نیند اما احترام ضربه با شامت درین است و آن جامه ناد و نتخواه محض اند و نمک بدستی نمیخورند و در انفسی بسیار شد امید عفوست این و تعالی از جمیع عوارضات چرخ و حوادث و هر سه امان بخشد و نقل عریضه که شیخ غلامی بدختر خوانده اکبر بادشاه که بر سرینج بیگم باشد نوشته خاکسارترین خاکساران ابوالفضل بنیو البصد عجز و انکار زمین ادب پوشیده بموقف عرض حضرت ملکه عظمی اسع لمعات دولت کبر نادره اودار فلکیه سریر آرای بارگاه عصمت زینت افزای تنگناه عفت ره و دوا حوا و ادم خلاصه خاندان آفرینش عالم زبده حجاب سلطنت و شهر یاری زینبیه حجه مکرمست و بختیاری حضرت بیگم جیو میرساند و طغرائی عالم آرای و توفیق کشور کشای که درینو لانا فرود این مسکین بنیو افرموده بودند در بهترین زمان و محبت ترین آوان رسید بشر حصول فیض جادو آفریده مصرع دل ازان پیر تو منور گشت بهر دور وار و غیبی و مشرود لاریبی رازوی کمال صدق عقیدت و خلوص طویت بقدر طاقت و روح اطاعت و ارادت ظاهری و باطنی استقبال نمود و اضاعت آن لطافت بے نهایت و اکرام بے غایت را بمراسم دعوات و مراتب تحیات مصداق سمات مرتب میدارد و خدمات شایسته و رعایات بایسته را آماده می باشد تا در کفایت آن بقدر سیور و وسع مقدور کوشش نموده بندگی و جان سپاری خود را ظاهر

کفر است که در این عریضه که در این وادی شروع کرده اند پسر آنست که کار را با بنیر رسانند و گوش گذار ظل الهی نیز فرمایند چه مرا هم این گریبان گیر جیاست میگردد که ثانی الحال که بود افضل را تا بجای خود تجویز نموده بآن الکه فرستاده بودیم هرگاه که این صحبت در کار بود و چنانچه نکرد من خود چند بار بتکرار از میموله عرضداشت نموده ام لیکن جامه که احوال و انصار او نیند عریضه مرا بنظر اقدس حضرت نمی و آرد و در میان عیب پوشی او نیند اما احترام ضربه با شامت درین است و آن جامه ناد و نتخواه محض اند و نمک بدستی نمیخورند و در انفسی بسیار شد امید عفوست این و تعالی از جمیع عوارضات چرخ و حوادث و هر سه امان بخشد و نقل عریضه که شیخ غلامی بدختر خوانده اکبر بادشاه که بر سرینج بیگم باشد نوشته خاکسارترین خاکساران ابوالفضل بنیو البصد عجز و انکار زمین ادب پوشیده بموقف عرض حضرت ملکه عظمی اسع لمعات دولت کبر نادره اودار فلکیه سریر آرای بارگاه عصمت زینت افزای تنگناه عفت ره و دوا حوا و ادم خلاصه خاندان آفرینش عالم زبده حجاب سلطنت و شهر یاری زینبیه حجه مکرمست و بختیاری حضرت بیگم جیو میرساند و طغرائی عالم آرای و توفیق کشور کشای که درینو لانا فرود این مسکین بنیو افرموده بودند در بهترین زمان و محبت ترین آوان رسید بشر حصول فیض جادو آفریده مصرع دل ازان پیر تو منور گشت بهر دور وار و غیبی و مشرود لاریبی رازوی کمال صدق عقیدت و خلوص طویت بقدر طاقت و روح اطاعت و ارادت ظاهری و باطنی استقبال نمود و اضاعت آن لطافت بے نهایت و اکرام بے غایت را بمراسم دعوات و مراتب تحیات مصداق سمات مرتب میدارد و خدمات شایسته و رعایات بایسته را آماده می باشد تا در کفایت آن بقدر سیور و وسع مقدور کوشش نموده بندگی و جان سپاری خود را ظاهر

با اطلاق و فرزندان با اختصاص است قبله من احوالات اینجای و اخبارات آنجا و
برین پنج است که حضرت پیر روشن ضمیر و متمدنات نظیر و شاهنشاه عقل و زیر ظل الله
عالمگیر چون بدر منیر بولایت دکنشاه کشمیر داخل شدند و بر سر سلطنت محمد شمس
شوکت ایستادند و مطالب و مقاصد دینی و دنیوی حسب ادعای دوستان همی و غیر
خواهان حقیقی برآوردند و خیر کرده خیر کرده اند و پست برین فرود کرده گران افشاند و دست
که این فرود آشایش جان ناست به سران این دیار و سرداران این مرز و بوم ^{بسته} قلم
صد جای که خدمت بر میان جان خود بسته در جان سپاری و خدمتگاری سعی بلخ و
کوشش عظیم دارند و گردنشان این الکه یکسر سرطاعت خود بر زمین عجز و انکسار
نهادند و آستان بوسی درگاه عرش استباه را سخ دم و ثوابت قدم انداخته اهدی
از وضع و شریف و خرد و بزرگ سگشی در گردن تابانی میکنند و بشرف قدم و شمسند
حضرت ظل الهی ولایت کشمیر با وجود آنکه بیشتر روی زمین است رشک غلبه برین شده
بصد لطف بیشتر از پیشتر شده در تعریف کلمای در گارنگ میوه های گوناگون چون
که زبان بیان عاجز و قدام است و از خوبان او چه توید نماید که هر یک چون پسر نظر
ایل بصر جلوه گر اند و همچون حور و غلمان در لطافت و نزاکت دلیری پندارند و پشت
از عشو و غمره و لغریب خود در دلق می افزاینده و صا درین ایام حجت فرجام
که ابد الا با دهماناده صدر در ترقه و تزیید است چنانچه در خوبی آن دیار جامع الفضائل
والکمالات اخوت پناه شیخ ابوالفیض فیضی فیاضی قصیده فرموده که مطلعش اینست
مطلع هزار قافله شوق میکند شکیر که پای عیش کشاید بوجه کشمیر و قصه کوتاه و خوش
که از تعریف و توصیف انسانی برست مصرع قلم اینجا رسید و سر شکست به درین
جمع طرف داران و کلان تران ملک تبست و غمخیزان سعادتی که خاص این خاص
بدرگاه والا اسانس ارسال داشته اند و غمخیزان که خود هم بشرف قدم میوی حضرت

[illegible]

نقل عریضه که شیخ علامی بادر خود نوشته کترین فرزندان ابو الفضل مستند
بصدع خزانکسار بربان حال و تشوق بر کمال بموقف عرض حضرت والده عریزه
مخرومه معصومه مستوره مسجوده مخدومه قبله ساجدات و کعبه نباتات پیرانشاهان
و خلده اشعصمتها الی یوم الدین میرساند که نشر الطبع و دست در مراتب خصوصیت
ازلی که از مشیت لم یزل اختصاص صمیمی و اتحاد حقیقی پذیرفته شرفت و همتی میگردد
و لوازم کیمی که در صحت تقدیر می گشته از عین اعتقاد یقینی بمرتبه اعلی میرساند و ظاهر
دل را بباطن خاطر یکسان نموده آماده قدر موی آن زبده چهار اشج بفرغلا صحرای حوس
یباشد حق عظیم و علامت است که بجامع جان و دل مشتاق و متعشش شرف حصول زلال
وصال که سبب مقاصد و مطالب دنیا و آخرت است نهر وقت بوده و خواهد بود و احوالات
این مقتصد صمیمی و مخلص حقیقی همین بهت عالی که آن قدره احوال صدق یقین خیر انکسار
مداین آفرین و تحسین بوجه حسن و طریق اکمل که مال خیر و فلاح صلاح پذیر است بجز بشارت
سعادت حضور و نور السور که بجمع جمیع صفات بیانیات بلا نیایات است مریکه
باعث پریشانی خاطر مخروم حواس الشقامت مقرون تواند طاری نیست از حضرت
رب العزت حصول دولت اتصال که جمال آراسته چهره حال در وقت افزای حمیه قال
و مقال است بصدر حضور و ابتهاج فی العود و الاصال امل و سائل است اسیدواری
از حضرت درگاه باری تعالی و تقدس آنست که عنقریب روزی گردد توقع از الطاف
عظیم و اگر ام قدیم آن پیشوای صنف غرت آنست و مقتدر است بجمع خلق و جنان است
که این خاکسار درگاه عالیجاه استحقاق پناه را با تلفات خاطر اشرف و عنایات
ظاهری و باطنی که سرایه جمیع مطالب کونین و بیریایه اہم مقاصد دین و دنیا است
توصل و تقرب می بخشیده باشند و تا هنگام ملاقات شریف این را و نشین جنت گزین
سفارت قرین را از گوشه خاطر عطر پیچیده سن الوجوه محو و نسبی نفرمایند و بدو کلمه

از کمال الطاف و
بشارت بی غایت
از حضرت درگاه
در اندیشه اندازنده
و کمال از شکر خود
خود در این غایت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين أجمعين

حیات مساوات که در معنی آلات و اوقات عاقبت است یا دو شاد میفرموده باشند
که گفته اند نیست هر آن لذت که در دیندار باشد بکوتی همان مقدار باشد
قبله سن از چگونگی حالات خود چه شرح دهد برنجی که دارند هیچ مساوات طبایع میدارد
بوجوب محبت گذران نیست لیکن بجزت واجب الوجودی ذات پاک این و متعال
که از آن ساعده که چشم از دیدار انقض الاوار آن مقصود مقصود متعلقان را شمع دم و
ثابت قدم برداشته کمی نفسی محبت خاطر گذراننده و شب و روز و محنت و سخت
روزگار بوده و میباشد اگر چه لایزال و چون نیاز و بر روز در ترقی و تزلزل را
که در قید حیات است و آغشته حسرت و آلوده حسد هرگز وابسته تعلقات دنیا و دنیا
نداشته ام و خاطر راهموس آلوده تمتعات کونی و فساد ی نگذاشته تا بوده ام بستر سوس
بغواب راحت نه غنوده ام و ابواب عشرت بر روی حیات نمکشوده ام و در عین
تعلقات همزادی متعلقی و هم بستر بی نیازی زیست نموده ام با وجود آنکه سعادت است
و نعمت کونین همه اوقات میسر و محصل است خار و اطراف صلفه کتاب و در پارچه
گوشه بیت الغنیمت از خاطر خزن محو نمیکرد و بهیچ وجه الوجوه نقوش آن شعله در دل
از لوح خاطر نشسته نمیشود و ذوق صحبت یاران قدیم و دوستان ستقیم از صفی و انانی
و بسترده نمی آید زهی کسانیکه بلباس فقر و لباس عجز ساخته اند و نمی سعادتمندانی که
باقیمه خشک جوین پرداخته و بحر لطف و مهر غدار و جهان ناپائدار در زمانه ناهموار
و ناهلک بجز قناریایم ناهنجار و عمر بیدار در قمارخانه لیل و نهار بر تختهای ارض و سما
بوسیله کعبتین شمس و قمر با همزادی ستارگان نرو حیات باخته اند و چند اشمسوالی
که در میدان سرافرازی و عرصه کارسازی توسن بی نیازی تاخته اند بجزت
الله تعالی و کفنی به شهید اگر اینهمه معیشت و سعادت که بدولت حضرت شایسته
قل انکی کیتی پناهی برین بیوایی بیروسی دریا با حسن الوجوه و اکمل الطرق و اهل

5

[illegible]

کمال کرمه کعبه ابو الفضل بحبت کار خیر اخوی اعزى نور الابصار شيخ المکارم که انظار
منوده بودند که باید آمد چون نه اکرم بسرودیده خود می آید کم یومی چند حضرت ظل الکی باین
فره احقر بر توالفات خود ظاهر میفرمودند و همه وقت مرا می طلب میکردند چنانکه احدی
آفریده در آن میان محرم اسرار نبود و مصرعه میان عاشق و معشوق زمریست نه بنای علم
روزی دوسه آمدن بنده در حقوق افتاد انشاء الله تعالی گذشته ماه رمضان المبارک
بشرف قدیمی حضرت مشرف و مغز خواهر شد و دیده بریدر کحل الجواهر دیدار فیاض الله
منور و کحل خواهر گردانید خدا یار و یار یار نقل عریفه که شیخ صلاحی بر برادر خود
ابو الفیض فیضی فیاضی نوشته برادر اسرار شد از جمله حقائق آگاه طریقت و
حقیقت و دستگاه شریعت پناه نقاد اصحاب عرفان زیده ارباب وحدان یقین
پیشوای رهبران شاه راه مجدد علا فافله الارق و اهل عز و اعتقاد متدبره که گردان
بیابان حیرت رهنمای طالبان وادی عبرت مرحله یکا با مومن جرأت بزم آرا
مخض کشای ثنات بینائی رسوزان مجلس آگاهی و قیفه سخن رسائل صدق و صفای
آموز کتب علم و حیا گنج خزائن اسرار الکی نقاب قیفه خاقانی و انوری صراف خیر
معانی گسری گوهر شناس معادن فصاحت بلاغت حلال مشکلات فهم و فراست
سعیار گنجینه دانش و فنانش نقد نینه خزینه آفرینش عجیبه زبان بقرط آوان و سلطان
جهان افلاطون وقت بوعلی سینا عهد فرهنگ نسخه یکمته دیگه لی فهرست و فایده
حقیقی و مجازی شیخ الشیوخ ابو الفیض فیضی فیاضی همیشه برادر رنگ فیضیت مسیر
حقیقت و مسیر طریقت ممکن بوده انخوان نواز باشد بعد از طی لوازم بندگی و در تمام
خیر خواهی انری مشهور و اے صواب نای آنکه اگر چه آدمی زار و محسب ظاهر و محسوس
و مغزول است لیکن بحسب باطن موفور البز و علا است و درجات وجود موجود
آواز جمیع آسیا اعلی و قدیمیت آواز تمام آفرینش بالا پس آدمی را باید که از رتبه

[illegible][illegible]

سلطان مرقای خوشین غافل نباشد و خود را از همه مخلوقات امتیاز نموده بنشاند و
 بر خلاصه اوقات خود که دمی بختنم و نفسی محترم است پرواز و دو خطی را محلی ذکر و فکر
 حق تقاضا نکند و در هر لباس که باشد تن را بمشغله دنیا و دگر گذرد و دل را بذر کمر
 حق اشتغال بخشد چنانچه بهرین معنی خود می سرانید بیت یا و خدا و خدایت سلطان
 تقیض نیست. دل را بخت بر بند زبان را بجا گیری. اے برادر حقیقی اوم قبلی حقیقی
 ام باید دانست که خاصیت مال جا عقلت افزائی است و اتفاقات باید دانست
 باید دانست که غمراهی بر بانی عقل زد و درین دهر حال بخلق خدا بسپردن بسی
 دشوار و محال اگر گاهی بقوت فعل مختار خود بهوش آید لیکن متی آن باده خرد گردد از
 گریبان حیالتش گذارد که اختیار جلی خود کار فرماید و عزیز من فلک عذاب استی هموار
 و کج قنار است و حاکم فلک عدالت شعار در مشیت او بی اعتدالی را راه نیست و از
 اسرار ادسی آگاه نه عالم به بقا است عمر بیوفاد وستان از نصائح او شرمند اند
 و دشمنان از نتایج او آفریده آشنایان از ان دل خوشها متاثرند و بیگانگان از ان
 دیوانه و شیهه متحیر پس آدمی را می باید که طبع سلیم و دین مستقیم خود را کار فرماید و خود
 و درین را دست آورده حیات خود گرداند و از ان گسسته های خوش گذار بجای پیوسته
 کند و خود را در خود پیوسته های دیوانه و خود پیوسته های نابردمندیندازد و در هر حال که
 باشد حاضر اوقات بگذراند و بر احوال در ماندگان و غفلت و مان ناکام و ناسر انجام
 پرواز و چه چگامیکه فی الجمله اراده که او را ناگزیر است و اختیاری که ناچار او را نیست
 آمده و ممکن است که از و کشایش کار خواهد شد درین حین وقت را مقتنم و ساعت را
 غنیمت ندانسته کار دنیا و آخرت پیش نبرد چه کار کرده باشد و چه مهم ساخته بعد از ان
 که فلک آن اوراق را از یروز بر کند و دفتر عمر ناچار را در نور و پشیمانی چه سود خواهد
 و از اشک حسرت و دلداری آفتاب ندان چه بدست خواهد آمد بیت چون تو را

۹۵
 نکات ایضاً

صفت الحماض
ویناج اگر سینه
و عروق و فضا که در
دوازده است و در
استم و غش
و عروق شریک
در اقل آب
غیاث اللغات

و خود را عیاذ بالله از شراب غرور و پادشاه مجرب دست و بیوش نگر داشتند که
 فرموده اند عکبر غزلی را خوار کرد و در جهت مصلحت دنیا به دون با یکدیگر
 در صدد نزاع و نفاق بنایند و یکدیگر بکینه هیچ امری ستیزه ننمایند و چنانستی نمایند
 که با خلق خدا بصلح گل بگذارند و همچون گل نمردم شکفته روی بکار برند که گفته اند
 ربایحی اے دوست درین زمان چو گل باید بود با خلق جهان بصلح گل باید بود
 بایدستان و هر بر زخم خاریده فرخته ترا ز نامل باید بود چون نفس اماره را از
 ابلیس را هنر ضرر رسد و در پناه سپهر و دیهیم تحمل بگزیند و حتی الامکان در
 مدارک آن امرنا شایسته بکشند و احکام پادشاهی که بشیر محمدی متفق نیستند از آن
 اجتناب تمام فرمایند و تا توانند در رفع و دفع آن کوشش مالا کلام بکار برند
 و نوعی مطالب خلایق را بعرض اشرف رسانند که در آن صوبه چه فرو گذار است
 نشو و دهات و کار خلق الله نیز با حسن و جود ساخته گردد چه قصور و فتنه
 در طریق راه بناید آن بوسیله خلاصی و آن بصیغه نیک جلای با نزرگان
 بتواضع و عزت تمام پیش آید و با خردان شفقت و مهربانی بسوزند و با دوست
 بد و دشمن سر نکنند و با دشمنان بهادر و گرم خونی بگذارند و دشمنان را آفتاب
 دشمن ندارند که بوی از صلح هم نباشد و دوستان را آنچنان از خود نشانند که
 موی هم در میان بگذرند بهرین معنی صاحب عرفان با دقار و تکلیف این چنین
 قدس سره که یقیناً قطعه دوستی آنقدر نمی باید که گنج در انبیا نبوی
 دشمنی هم بدان صفت خوش نیست که نباشد ز آشتی بوسه غریز من بهرستی
 از اصناف انسان نبوی باید سلوک نمود که او را در همه چنان مقرر کرد که این را
 نیست و بانست و یاد نیست با وجود طفولیت و صغر سن نکته از غریب شیر از س
 بکوش خور که از پس مراد و رغبت و دلم تمتع پذیرگشت و خیاقم تا کام دانی بایم

۹۴
 مثال حکیمانه
 در صدد نزاع و نفاق
 بنایند و یکدیگر بکینه
 هیچ امری ستیزه ننمایند
 و چنانستی نمایند
 که با خلق خدا بصلح گل
 بگذارند و همچون گل
 نمردم شکفته روی
 بکار برند که گفته اند
 ربایحی اے دوست درین
 زمان چو گل باید بود
 با خلق جهان بصلح گل
 باید بود
 بایدستان و هر بر زخم
 خاریده فرخته ترا ز
 نامل باید بود چون
 نفس اماره را از
 ابلیس را هنر ضرر
 رسد و در پناه سپهر
 و دیهیم تحمل بگزیند
 و حتی الامکان در
 مدارک آن امرنا
 شایسته بکشند و
 احکام پادشاهی که
 بشیر محمدی متفق
 نیستند از آن
 اجتناب تمام
 فرمایند و تا
 توانند در رفع
 و دفع آن کوشش
 مالا کلام
 بکار برند
 و نوعی مطالب
 خلایق را بعرض
 اشرف رسانند
 که در آن صوبه
 چه فرو گذار
 است نشو و دهات
 و کار خلق
 الله نیز با حسن
 و جود ساخته
 گردد چه قصور
 و فتنه در
 طریق راه
 بناید آن
 بوسیله خلاصی
 و آن بصیغه
 نیک جلای
 با نزرگان
 بتواضع و
 عزت تمام
 پیش آید و
 با خردان
 شفقت و
 مهربانی
 بسوزند و
 با دوست
 بد و
 دشمن
 سر نکنند
 و با
 دشمنان
 بهادر و
 گرم خونی
 بگذارند
 و دشمنان
 را آفتاب
 دشمن
 ندارند
 که بوی
 از صلح
 هم
 نباشد
 و دوستان
 را آنچنان
 از خود
 نشانند
 که موی
 هم در
 میان
 بگذرند
 بهرین
 معنی
 صاحب
 عرفان
 با دقار
 و تکلیف
 این
 چنین
 قدس
 سره
 که
 یقیناً
 قطعه
 دوستی
 آنقدر
 نمی
 باید
 که
 گنج
 در
 انبیا
 نبوی
 دشمنی
 هم
 بدان
 صفت
 خوش
 نیست
 که
 نباشد
 ز
 آشتی
 بوسه
 غریز
 من
 بهرستی
 از
 اصناف
 انسان
 نبوی
 باید
 سلوک
 نمود
 که
 او را
 در
 همه
 چنان
 مقرر
 کرد
 که
 این
 را
 نیست
 و
 بانست
 و
 یاد
 نیست
 با
 وجود
 طفولیت
 و
 صغر
 سن
 نکته
 از
 غریب
 شیر
 از
 س
 بکوش
 خور
 که
 از
 پس
 مراد
 و
 رغبت
 و
 دلم
 تمتع
 پذیرگشت
 و
 خیاقم
 تا
 کام
 دانی
 بایم

چه سخن خوب از پرس که باشد و برین نباید داشت و ضائع نباید گذاشت که گفته اند
 مع معتقد باش ز هر کس که باشد چنان با نیت و بدعتی بسرس که پس درین مسکن
 نیز فرمود و بنده و پیروانند و اگر احیاناً از دشمن بدری رسد که ضرر جان درو باشد
 در صورت آن فی الفور صدق زسانند و تاجان دارند با و سه سازش فرمایند و اگر
 آن هم نتوان نمود ناگزیرش بغصب شیطان و حوادث دوران حواله نمایند و اگر
 بآن هم تسلی نکرده و در فرس که چند صبر را بخوراه دهند که این گذرگاه چنانستی که آخر الامر
 همه را ازین مقوله باید گذاشت چه خوش میسر آید امام فخرالدین راضی که خدا را
 مصحف از دراضی و شاکر باشد که اشتغال آتش در و غم رانی الحمله فرو نشاند و
 شلی آمد و سینه محرق من گردید و پند گذارد و غم من آمد و مرا هم چون دل من
 کشان کشان بگریه صبر و تحمل بنهون شد قطعه اگر دشمن سازد با تو ای دوست
 ترا باید که با دشمن بسازد اگر نیشی زند خراش خروش در حالت کن بلطف بپایان
 حواله کن بلطف بپایان نیازی که در که چند روز صبر فرماید و نماندند
 تونی فخر رازی بد قبله من از من عظم و پند نسبت بشما زیره بکریان بر دهن است
 بدی است که شیره را در حضرت نیز عظم پیا را سه گشتاخی و گستاخ روی و قدرت
 و قدرت و عظم گوی یکس بود اوقت تکلم الناس علی قدر عقولهم من خرفاست
 چند برهم جمیع امید و غفوست نقل هر اسله که شیخ علامی شیخ فیضی قیاضی نوشته
 اخوت آب سعادت آیات نعت و نگاه اخوان پناه شیخ جمیع صفات
 کمال مبنی اساس عز و قبال حاجی آثار کفر حاجی افواج است و دین ناصب یاکت
 و تکین سند نشین بارگاه جبروتی سر بر آرای ایوان لاهوتی و بهیم فرق عرفان
 خسرو ملک کرمیت و احسان شیر پیشه دانش و پیش نقد خزینه آفرینش بلند قد
 آسمان دانائی مهر پیشه پیشه کی قطب فلک فضیلت و کمال رضی اشکال مرضی انصاف

چه دین فقیهین
 عظمت و بزرگی و
 علم در اصطلاح
 سالکان عالم
 عظمت و بزرگی
 اسما صفات
 آتی در قدرت
 و کونیه حقیقت
 محمدی است و نقل
 بر نه لطافت و در
 از فاضل الطالع
 ۹۸
 ما از زانچ
 سر مالک در تمام
 قاضی الطالع
 شریک در غایت
 سر بنی بنی
 جمیع و کسب
 منزه از جلا و نقص
 بنیاد و بزرگو
 بنیاد و بزرگو
 بنیاد و بزرگو

۹۹
 حقیقت اینست که هر چه در این کتاب است از کلام حق است و از کلام شیطان نیست
 و هر چه در این کتاب است از کلام حق است و از کلام شیطان نیست
 و هر چه در این کتاب است از کلام حق است و از کلام شیطان نیست

لا زال اسمه و رسمه فی العلم و لا یرفع مکارمه و اخلاقه فی شغل الا و دم الی یوم الدین
 همیشه برادر ننگ کامرانی متکین بوده و در شان نواز و دشمن گذار باشد و همیشه و هر گاه
 بیست سلامی منبر خود با و بهاری داد و عاقل مدبر چون مشک تنگاری به برین
 نیازمند درگاه الهی قبول و این مجلس در پیرینه راه بهر سلوک شایسته تقاضای شرف
 و محفل شریف خود تصور نمایند این کسیرین معتقدان و فخر و تیزین برادران را یک
 از جمله خادمان درگاه خود دانند بعزّه الله تعالی و کفی به شهید که از ان ایام که از
 خدمت تحرومی دست داده ساحتی مل آنی به یاد ایشان نبوده و نخواهد بود و
 خلاصه اوقات را بیا و ملاقات فائز الیه کار است آن زبده عنایم را بهر گذرانیده
 و ایام موصلت را از درگاه حضرت رب العزت لیلا و نهارا جوینان سست
 بیست وقت آن شد که مرا کار در گهسان گردید و در حق من فلک از کرده ایشان گردید
 امید دارم از حضرت باری چنان است که عنقریب ایام جدائی را بوصول مبدل
 گردانند بعد از ذرائع بدائع و دعوات تات در دلائع و دلائع تحیات زاکیات
 معروض میدارم که جریان احوال بفضیل و فضل این در متعال جل ذکره بخیر و عافیت
 مقرون است شد الحمد للّه الا انتهاء له و بحیر دوری صور و ضرورت آن معلوم نمیشود
 بر تیج اگر اهی و کدورتی عارض نیست و خیریت ذات حمیده صفات آن خیر البشر
 را که اہم مطالب دائم مقاصد است از عنایات نانتناهی الکی امل و سائل است
 از قریب مجیب رجا و افاق است و امید لاحق که گاه گاهی بار سال شغل و سائل
 این مشتاق صمیمی و خلص حقیقه را در میان اشغال و اقران و اخوان ممتاز و سرافراز
 می بخشیده باشد که دل شوق و دیدہ فوق در راه نامه و پیغام چارست و سینہ
 بے کینہ از مفارقت آن قبله حقیقی زار و افکار بیست سموم بجز کند و در غیبت خجسته
 اگر نه واسطه شجره قلم باشد بر اے عالم آرسه مرا بخلائی عقد کشای جنتی غافل

۹۹
 احوال عالی و ان
 که بکلیت از دست
 زبانه سحر و جادو
 عیان و شفاف
 و عیان و شفاف
 آب و جویبار شدن
 برادر و در حق
 بسیار در قافش
 در حال همه کس
 کان از غیبت
 یقینین جمیع

۹۹
 و نامهای این کتاب
 لطائف است
 از زبان ۱۱
 الکات الله
 سموم بجز
 و یقینین
 از زبان ۱۱
 ۹۹

لا است و هر مکان
در شرف خدا را که از
در عت فلسفه گویند
آنم از هوا است
نجات است
نعمه در آفرینش
آنها را که گاهی میگویند
از آن جهت که فیض
در آن است
که در آن عالم
اینان میگویند
ظلال از ملک
از تنگ و وجود
و عکس شدن
پایه عالم و جلال
ایمان و کمال
که هر چه است

که اگر چه این فقیر را سیر کثیر التقصیر در بجزارت و جیون غفلت غوطه در گشته و انقاس
نفیس و عمر گرانمایه سعادت پای خود را ضائع محض ساخته بعفقت مالاکلام و بی پیکار
تمام میگذرانند لیکن اینقدر هست که سعادت خدمت شاهنشاهی ظل الهی صدر برابر
نعمت کونین و سعادت تعلیم میداند نعمتی که حاصل کرده این است و از لطافت
بلایانیت آن پیر روشن ضمیر هر شد و سنگیر چو تسوید نماید که در بیان آن زبان لیکن
و لسان اکبر است الله تعالی آن پیشوای حقائق طرازان معنی آفرین را دیر دارا و دگر
حوادث کونی بدین دولت آن قبله و کعبه حقیقی مرصاد که ظاهر و باطن من بخیر انفس
احسان خود نموده و گردیده الطاف عظیم و اکرام جمیع مستقیم کرده است بلیت
نیز ارسال بماند نیز معنی را بد که در و از عیش نیز از مصلحت است به آن اخوت ناه
الائق دولت چنانست که دم را غنیمت عظمی شمرده بعفقت نگذراته و حاضر او
باشند آنها که رفته اند حیران نیستند دم اند و خلاصه اوقات خود را بمشغله یا د حق
میکنند انده باشند و طریقه آبا و اجداد را از دست نمهند و به بد آموزی نفس فرمای
کار نکنند و بر پنهانی ابلیس یقین فریب نخورند و بدام بندگی اند و تعالی و تقدس مائل
باشند و در خلا و لای نام حضرت یحیی را بر زبان میرانده باشند که مقصود از آفرینش
عالم و آدم همین است که او را بشناسند و فراموشی را شعار خود سازند که از تعالی
بے کام و زبان میفرمایند که چون خواستم آدم را پدید کنم عالم را آفریدم و چون خواستم
که خود را ظاهر سازم آدم آفریدم که که میگوید که کثرت مخفیاً قاجبت آن اعرف خلقت
استهوار این منظور است پس باید که بمضمون ما خلقت الجن الانس الالبعدون
از یعرفون عمل مینموده باشند ششوی هر آنکو فاعل از و یکن زمان است
در آن دم کافرت امانان است که اگر آن غافل پیوسته بود و در اسلام بروی
بسته بود و به عزیز من معرفت الهی را در آرت قلب خود دانسته پنج وقت نماز حجات

لا است و هر مکان
در شرف خدا را که از
در عت فلسفه گویند
آنم از هوا است
نجات است
نعمه در آفرینش
آنها را که گاهی میگویند
از آن جهت که فیض
در آن است
که در آن عالم
اینان میگویند
ظلال از ملک
از تنگ و وجود
و عکس شدن
پایه عالم و جلال
ایمان و کمال
که هر چه است

۱۵۱

در این عالم
اینان میگویند
ظلال از ملک
از تنگ و وجود
و عکس شدن
پایه عالم و جلال
ایمان و کمال
که هر چه است

نامی نموده باشند از گناهان صغیره و کبیره اجتناب فرمایند و از جمیع مناهیه خود را
 نگذارند گشیده ثابت ایستاده باشند و اگر چنانچه تمام شب بیداری توفیق نشود آخر شب
 را نمانده دارند که بر کس را غصتی رسیده در آنوقت رسیده به غریب به دو تهنید و از هم
 نشینی فاسقان و فاجران و جاهلان روزگار را حذر نمایند و بصوت صداقتان و
 صالحان و عالمان رغبت فرمایند و در کسب کمال سعی نمایند و باشند که گفته اند شصت
 کسب کمال کن که غریز جهان شود به کس به کمال هیچ نیز و غریز من به ای برادران
 جانی و دوستان و دو جهانی و در آخرت و نشانیهای آخرت ظاهر کاری کنید که توشه برای
 عقبی بدست آید و در قید حیات خود ساختگی مهات نماید بیت برگ برگ عیشی
 بگور خویش فرست به کس نیار و ز پس تو پیش فرست تا بعد درون حسرت و ندامت نماند
 و در پیش پیرو کار خود شرمند و خجل نشود و در اعمال صالحه کوشش بکنی تا نماند و در بار
 ظاهری و باطنی خود را از نامشروع و عات باز داشته امر معروف بجا آید و نهی منکر
 بگذارد اگر در محبت ملوک گذر افتد ظاهر را با ایشان سپارد و باطن را بحق نگذارد
 و بوسه و سوسن شیطان عمل ننماید و از وی در همه حال ایمنی خواهد داشت و اوقات گذشت را
 صلوات فرستد و آینده را بقین ندانند و حال را منقسم بنده که زمان زمان حال است
 ز ماضی و استقبال دنیا و مافیها را از خود ندانند که مکاره ایست خدا را شیطان
 غیبت است کیست گذر از خلاصی از دست این درون تا بکار نیست مگر مکر و دو طحال
 لم یزل و لایزال و پیر کامل و مرشد و صلح بیت بے عنایات حق و خاصان حق
 گریک باشد سیاحتش و در آن بهر حال ممکن سعی نمایند که بر زیر دستان ظلم و
 شکسته و لان مجهول قلم راه نیابد و ترحم بوقوع آید و بنا حق دل نامرادان را بر خاند
 که نارضا ایشانی ترحیم نارضا ایزد متعال است و در امد دیده و مگر گریه و دانه
 و دمان را از خنده محروم که آید که چین و قهرت غلیظ حکم اولیلا و لیکنو اکثر و صله حرم

شصت کسب کمال
 بازگشت به غریب
 ۱۰۱
 مکر و بدعت
 در میان دست و پا
 در زبان و دیگر اعضا
 آرد و جان و دل
 شکار است ۱۰۶

گذرانم که بهر من گمرازه بجز طاعت خویش افغانی و لیکن چون الطاف قدیم ایشان
عظیم است و اخلاص بنیواستقیم بناء علیه قدم حرات در بساط آرزو گذاشته گشتن دلی
و شوق ظاهر نمود امید که از انما اغراض عین فرمایند و از انها بکلی عفو فرمایند گفته اند
گرما مقصریم تو در یارستی جنتی به آیدیم بر سر محاورات شمی قبله حاجتمندان سلامت در
اتفات نامه که قبل ازین چند یوم نافرد این نافرا فرموده بودند قلمی بود که بحسب
قره ایون شیخ الفصح که افضل الدین والدنیاست گشایی چند بفرستند که اکثر کتب
متداوکه را گذرانده الحال بحسب تفصیل علوم دین معطل است حسب الفرموده آن
حقائق آگاه دو جلد اند هر علم که بدست آمد بجزیمت فرستاد و طول برای بناریندوی
حاشیه مطالع حسامی شایسته تحفه تلخیص قایه شرح شمس الحال آنچه حاضر بود ببحث
ارسال داشته انشاء الله تعالی متعاقب کتابهای خوب خوب که بیاقت بخندن
ایشان خواهد بود فرستاده میشود و اگر چنانچه بدهیم بهم نرسد نویسانده خواهد بود
ارسال داشت امیدواری از حضرت باری چنانست که روز بروز طبیعت کن نوال
بوستان حقیقت را در ترقی و ترازند دارو بالی العری الملکی المدنی الماشی
القریشی و آله الامجاد و قبله من با وجود مشغله دنیاوی و دلبستگی تعلقات و ضمای
با دشارهی در رجوعات خلق اند و نهات سپاگر می طریقه آبا و اجداد خود را از دست
براده است و بهر وقت بمطالعه کتب اشتغال دارد و چه اینقدر آگاهی دارد که
آن تعلقات و این تمغات اصل حقیقی آن نعمتیست که دل را از ان قوی حاجتی
می افزاید و بظاهر فوائد حاصل میشود و این سعادت نیست که آدمی را از ان بریا
بدست می آید که ابد الایام میباید و از خاک راه نیت برداشته بر آستان عزت
میرساند و نسخ روی دارین و سعادتمند گویند میگردد و اندرین رخسارت آن عالمی
که تخمین نعمتی گذاشته تعلقات ملمع دنیا که بجز پیشانی از ان بهره نمیرسد خود را

الملفات

غیرت قرار سه روضه رهنوا چه در اخلاص میسی و اعتقاد قدیمی این مرید پند فتوری
 و شورشی راه نیافته است و تن متحن نیز از مادر شکر الطاف و اعطاف عظیم قدیم
 مقرون آمانی و آمال است و دل خرمین سکین از هیوب نشاء کرم و فضل آن محفل اکرم
 و احسان مانند غنچه که از دزدیدن باد سحری شکفته گردد آما ده طراوت و ذرا بهت و
 ترهان اخلاص بیان اتحاد نشان در مجالس و محافل عظیم الشان از تعداد کمالات
 و تندر کار جلالات آن جامع الفضائل کامل الخصائل شمه نه نهفته و در غافل ذیل
 دانشسته حق علیم و علام است که اگر احیانا از روی توجیر انصوب می نماید و بر روی
 دل ایوب و حصول آن دیار فرخنده آثما و میکشاید مقصود حقیقی فی نفسه
 اسلام و اتصال آن کعبه اعز از اقبال است و مقصد و مطلب تحقیقی طواف آن
 آن قبلیه آمانی و آمال بهر حال بکرم ذوالجلال و الطاف لم یزل و لا یزال بیاد نگاه
 آن معدن فضل و کمال بخیر و خوبی میگذازانند و این ایام خجسته آغاز فرخنده انجام
 را خلاصه ترین ساعات و بهترین اوقات میدانند و جادواشن و امید لایح است
 که لیلی دوری ضروری با یام وصال مبدل گردد و بشریف وید از فرحت آثار و
 سعادت قدسی قانق الا نوار آن زبده چهار اشیا و عمده حواس بخجسته بشریف
 و معطر شود اند قریب مجیب چون ملا طقات عطوفت آئین و مفاد و ضات نخستین
 که پیش ازین نامزد کمترین فرموده بودند در شکرانه آن نعمت غنی و سعادت کبری
 هنوز دل را با زبان و زبان را با دل چندین هزار ذلت و معونیت باقی بود و مرا
 با هر دو افتخار و سروری لازم و جازم می نمود که بتازگی صحیفه نامی و نیمه گرامی که دل
 بود بر هزاران هزار ارجح و مسرت و محبه بود از بی شمار فرحت و عافیت کما نوحی
 من السام و العطر من القصار سید و کلایه اخزان این خیف صورت و مضیف
 سریرت را در شک خلد برین گردانید امید که این مسترشد حقیقی را بهرین منوال

هـ: ایام خجسته

در میان امثال و اخوان ممتاز می فرموده باشند که چشم انتظار در راه نامه و پیغام
 چهار است و دل آرزو و مندا امید و آرزو باشد که بعد از این که یکبار دیگر در آن نشان
 عالی نشان از محنت بجزان فارغ البالی نشیند و رسول از مکارم الطاف خداوندگار
 آنست که غائباً و حاضر آئینده با اخلاص را از آثار الطاف و لطف اساس محروم ننهد
 و تقصیرات سابق و لاحق را که همیشه از آن سبب غرق غفلت و تشویر است
 بغیر عفو و اغماض عین مقرون دارند زیاده برین دراز نفسی نمی نماید آفتاب حیات
 آن مرشد روشن ضمیر بر مفارق مریدان تابنده و پابنده باد این نقل و عطف
 که شیخ علامی بسوی مرشد بسوی مرشد خود ابو الحق دهلوی نوشته
 تا خاطر افسرده رو نگاه تو دور است بهلم سبقت من الصبر قلیلا و کثیرا انفسد الطاف
 ابدی و اعطاف سرمدی یعنی بکتاب مرغب و مرغبت اسلوب که نامزد این تشریح
 صمیم و مرید حقیقی فرموده بودند که لطف من الصبا و الغیب من السماء از مطلع مراد
 طالع و لامع گردید و همچون الهمام غیب و قره لاری در رسیدن که شاه پهلوان
 بکس غیب رو نمود و نگار که از روی مستور خود نقاب کشود
 رسید از بر مرشد نامه به رقم بر روی از عین قائم به پیاغش منور چو خیاره سوادش
 معجز چو زلف نگار به سواد و پیاغش بر اصحاب یدیده یک شام قدر و یک صبح عید
 مقابل هر حرف از آن قوافل ادعیه صاخره و اهل آئینه فایحه تقدیم رسانیده آمد
 همواره با صره خوانان ملاقات که از حصول حقائق ابدی منجر است پیدا شد
 ساسه چو بیان مقالات که از استماع آن حل و قائل و مشکلات حاصل است
 رباعی از ذات شریف تو جهان مسوره آفاق ز خورشید جالت پر نور
 محتاج نقابت چه قریب و چه بعید بهشتاق جمال تو چو نردبک چه دور به آتاس آنک
 لایزال بهمین منوال مریع امال و آمانی مخلصان را از رفحات معنایات گرانایرید

در میان امثال و اخوان ممتاز می فرموده باشند که چشم انتظار در راه نامه و پیغام
 چهار است و دل آرزو و مندا امید و آرزو باشد که بعد از این که یکبار دیگر در آن نشان
 عالی نشان از محنت بجزان فارغ البالی نشیند و رسول از مکارم الطاف خداوندگار
 آنست که غائباً و حاضر آئینده با اخلاص را از آثار الطاف و لطف اساس محروم ننهد
 و تقصیرات سابق و لاحق را که همیشه از آن سبب غرق غفلت و تشویر است
 بغیر عفو و اغماض عین مقرون دارند زیاده برین دراز نفسی نمی نماید آفتاب حیات
 آن مرشد روشن ضمیر بر مفارق مریدان تابنده و پابنده باد این نقل و عطف
 که شیخ علامی بسوی مرشد بسوی مرشد خود ابو الحق دهلوی نوشته
 تا خاطر افسرده رو نگاه تو دور است بهلم سبقت من الصبر قلیلا و کثیرا انفسد الطاف
 ابدی و اعطاف سرمدی یعنی بکتاب مرغب و مرغبت اسلوب که نامزد این تشریح
 صمیم و مرید حقیقی فرموده بودند که لطف من الصبا و الغیب من السماء از مطلع مراد
 طالع و لامع گردید و همچون الهمام غیب و قره لاری در رسیدن که شاه پهلوان
 بکس غیب رو نمود و نگار که از روی مستور خود نقاب کشود
 رسید از بر مرشد نامه به رقم بر روی از عین قائم به پیاغش منور چو خیاره سوادش
 معجز چو زلف نگار به سواد و پیاغش بر اصحاب یدیده یک شام قدر و یک صبح عید
 مقابل هر حرف از آن قوافل ادعیه صاخره و اهل آئینه فایحه تقدیم رسانیده آمد
 همواره با صره خوانان ملاقات که از حصول حقائق ابدی منجر است پیدا شد
 ساسه چو بیان مقالات که از استماع آن حل و قائل و مشکلات حاصل است
 رباعی از ذات شریف تو جهان مسوره آفاق ز خورشید جالت پر نور
 محتاج نقابت چه قریب و چه بعید بهشتاق جمال تو چو نردبک چه دور به آتاس آنک
 لایزال بهمین منوال مریع امال و آمانی مخلصان را از رفحات معنایات گرانایرید

در میان امثال و اخوان ممتاز می فرموده باشند که چشم انتظار در راه نامه و پیغام
 چهار است و دل آرزو و مندا امید و آرزو باشد که بعد از این که یکبار دیگر در آن نشان
 عالی نشان از محنت بجزان فارغ البالی نشیند و رسول از مکارم الطاف خداوندگار
 آنست که غائباً و حاضر آئینده با اخلاص را از آثار الطاف و لطف اساس محروم ننهد
 و تقصیرات سابق و لاحق را که همیشه از آن سبب غرق غفلت و تشویر است
 بغیر عفو و اغماض عین مقرون دارند زیاده برین دراز نفسی نمی نماید آفتاب حیات
 آن مرشد روشن ضمیر بر مفارق مریدان تابنده و پابنده باد این نقل و عطف
 که شیخ علامی بسوی مرشد بسوی مرشد خود ابو الحق دهلوی نوشته
 تا خاطر افسرده رو نگاه تو دور است بهلم سبقت من الصبر قلیلا و کثیرا انفسد الطاف
 ابدی و اعطاف سرمدی یعنی بکتاب مرغب و مرغبت اسلوب که نامزد این تشریح
 صمیم و مرید حقیقی فرموده بودند که لطف من الصبا و الغیب من السماء از مطلع مراد
 طالع و لامع گردید و همچون الهمام غیب و قره لاری در رسیدن که شاه پهلوان
 بکس غیب رو نمود و نگار که از روی مستور خود نقاب کشود
 رسید از بر مرشد نامه به رقم بر روی از عین قائم به پیاغش منور چو خیاره سوادش
 معجز چو زلف نگار به سواد و پیاغش بر اصحاب یدیده یک شام قدر و یک صبح عید
 مقابل هر حرف از آن قوافل ادعیه صاخره و اهل آئینه فایحه تقدیم رسانیده آمد
 همواره با صره خوانان ملاقات که از حصول حقائق ابدی منجر است پیدا شد
 ساسه چو بیان مقالات که از استماع آن حل و قائل و مشکلات حاصل است
 رباعی از ذات شریف تو جهان مسوره آفاق ز خورشید جالت پر نور
 محتاج نقابت چه قریب و چه بعید بهشتاق جمال تو چو نردبک چه دور به آتاس آنک
 لایزال بهمین منوال مریع امال و آمانی مخلصان را از رفحات معنایات گرانایرید

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

بیا خرق و الم کشیده در اشتیاق بایستادگار سال رسل و رسائل معالیم فرموده باشند
و از حق شفا پذیرد کائنات و مراسلات نوشداروی غایت بخش می چشایند باشند
که تا این ناسور که به سینه بکشی صحت پذیرد و دیگر دو من بعد می باید که ابواب کائنات
از پائین مفتوح باشد و هیچی جزین الوجود و هیچی کتبوبات حیات مساوات بر روی
و نه است نشانان الم که برین شرف آئین مسدود نگردد و بمنه و کمال کریمه عسی
نفسا انتفات نامه که درین دلائل نامزد این رنجور مجبور خود فرموده بودند همچون العالم
غیبی و شرفه لاریبی آما فاما در رسیدن کمال تعظیم و تکریم که امر لازم بل واجب و
بر فرق عزت چون اخسش جای داد و فرموده تو هفتش کفاد و از حرفه هفتی
گزیدم و از هر شفته نهی چشیدم و کام جای از تعظیم زندگانی بخش آن سرای حیات
ایده پیرایه پرچاشی گردانیدم بعد از العبد تفاخر بیت بوسیدم و بر مر و مکش دیده
نهادم به پیچیدم و تقوید دل سوخته کردم چون از ان هم فارغ البالی تمام دست
بصاحتی آخرت برگزیدم و بسا هر بانیهای غم زداسی از وی دیدم پس ازان احزان
شکلهای مفارقت راشلی امود گردانیدم بغیرت الله تعالی و کشی شهید که از ورود
آن خدیو مجتهد طراز چندان فراوان بهره اندوخته که فوق آن مقصود نیست مخرج
امریست که غایتی ندارد و امید که همیون منوال این استعطش که بلائیس قراق از بلال
عاطفت سیراب شاداب میفرموده باشند ای طیب درود افکاران و کام چهرت
ستدیدگان مکتوبی که حکمت حضرت ظل اکی سر بهر ارسال داشته بودند در وقت
نیک و ساعت سعید از نظر اشرف اقدس گزینید الحق که بی نهایت ذوق ظاهر
فرمودند و بزبان نیک یادآوری نمودند و جهان ساعت اندکی از دوش جهان
ساختند و زور به بنده هم انتفات نمودند و زبان مبارک بیان گفتند که شش دنیا حکیم
و نامه است و بندگان بار بر وی نهایت کرم است و ما و اخیل میخوایم

[illegible]

10

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

لیل و نهار بیرون بعد از عالم الشکر و انقیاد آگاه است و سازنده آدم از کف خاک
گواه که تخطش و عزام بقای آن کریم مستقیم زیاده ازان است که پنجاه سیرج اللسان
کلمه ازان بیان توان نمود و زبان کسور اللسان در شنای آن توان کشود و شمس
آنگاه من بعد چنان سازند که جراحتهای سیند برش بسیاران و چاکهای جگر حلالان
در ویش غمناک رنجوران از برهم قانون معالجه دار الشفاء مالا کلام و دار و س
تراب اقدام خدام آن تجسته فرجام و ویرایی آور و دو غمهای صوری مبادت را بر هم
نبیه افضال التیام بخشند و در همای ناسور و حواش ايام ناقص را بخشک دار و کمر اسلم
و نوشداروی ملاطفه بشفا و صحت پیوند داده محفوظی کرده باشند کلمه شقای واقعی و
داروی عافیت و صحت کافی و شفای در حقه و بان معجز بیان ایشان مضمر و مستتر است
بل کلمه در حکمت دریدنیهای آن موسی طور مودت مستقر چه در فراق و در اع
اشتیاق نه آنست که بمعالجه ظاهری کوئی و فساد صحت پذیر گردد و در نههای تیغ
اشتیاق نمیرسد و می و در بهی فراهم آید بخلاف جراحت شمشیر و سنان که باندک
علاج التیام پذیر و صحت می گیرد و چنانکه محمد بن معنی قول عرب است شمس
جراحت السنان لما التیام به و لا یلتام ما جرح اللسان به ای حیات جاودانی
ابو الفضل مبارک در مقام بیان عبارت از تیغ زبان فراق و شمشیر لسان
اشتیاق است که بطریق استعاره در مقام صادق می آید چه غنچه واقع قبل از وقوع
خوش آئینده و زیننده است مبادا و خرد و خرد و ان درین محل خرد گیرد که جراحت
زبان دل است بر حرف نامتناهی و سخن نالاین که ازان دل را الهی و جهان را غمی
حاصل آید برین تقدیر کدام حرف و سخن شدید تر از حرف فراق و اشتیاق
خواهد بود آیدیم بر سر مطلب اصلی چون کلمه صحت در مشتاق بدست آن
سج الزمانی است رجا و آئین است که هیچ وجه من الوجوه در کشاد کار محتاجان

رنجوران در پیش می نهاد و سقیم دلان را معالجه میفرمود گویند در روز یکصد و بیست
 مریض تا شفا می یافتند لقمه طعام بر خود حرام داشت هرگاه که محمود بجای
 میرسد از آن سندگان به میخواست و نفس ناطقه را قوتی میداد آنچه در عمر خود
 محصول میکرد همه را خرج ادویه بخود و براه خدا پیشکش طبعیتان و مجروحانی بیماران
 میخورانید تمام عمر بدین طریق زیست نمود و از کسی جبه طمع و توقع نمود گویند خالق
 داشت که او را بیت الشفاء نام گذاشته بود دوران خانقاه چهار صد مریض داخل
 میشدند سی صد مریض خارج می گشتند اوقات مجموع آنها از روی بود و باینجا می که
 ایشان را دیگر میشد تمام از کار خانه بوحلی میرسید از قسم آب و طعام و پوشاک
 میدادند تا زمانی که صحت می یافت چون بصحت کامل میرسید آمده از او علی حصر
 می شدند وقت رخصت معذرت بسیار میخواست و آنقدر که یک رار رعایت
 می کرد که خورده و تخریق کرده بمنزل و شهر و دیار خود میرسیدند مثلاً اگر شخصی واجب
 الرعایت بود و دینی توانست که پیاده بدیار خود برسد ادا و مرگش می نمود و شخصی
 را همراهی کرد که تا بیک منزل و دو منزلش استقبال نموده بر می گشت و از آن
 داروی که آنکس صحت می یافت از همان یک دو حقه پر کرده بودی که بصحت
 میفرمود که هرگاه مطابق تقدیر و موافق خواست خدای عزوجل حشش خود کند
 بلکه درآمدن استطاعت و بضاعت نداشته باشد بها خجاکه هست بخورده باشد
 تمام عمر و کارش این بود و تیش چنین عزیز من اگر از حکیمان ما تقدم اگر نیکوکار و دهر
 بیشک در آن نفسی میشود و عاقل تکفیه الاشارة خیر الکلام ماقبل و دل در خانه اگر
 کس است بکثرت پس است مردان خدا چنینها کرده اند تا از ایشان تمام یک در
 عالم یادگار مانده این دقتی و تقدیر کسی را نیک بختی گویند می بخشند شادترین است
 که در عالم او را نیک نام می گردانند و تمام خلوق خدا او را بخوبی یاد میکنند زیاد و هر یک

[illegible]

بیست ای خطاب ترا بجان بخشی، اثر لطف مریم عیسی و مفرج شقایق از پند و اندرز استوار
و معجون دار و کور بخوران بالین افتراق اعتی کتاب شکین نقاب خطاب بهترین پندار
جناب شفقت آداب مروت آیات حکیم فتح الله شیرازی همچون سخاوت ربا که در دنیا
بر فرق نیازمندان کو چو جفت و بادیه گردان وادی مودت و در خشک سال ارسال
رسل و رسائل ترشح نمود گشت زار سقیر از صحرای مجبوری را از قطرات مطرات غمام
هاتم سیراب فرمود و با من سیننه بی کینه نه نور دان وادی فراق را سبزی بخشود و
گلستان محبت و مودت را از نو طراوت تازه و نازا هست بی اندازه کراست کرد صریح
ای دقت تو خوش کرد و قند خوش کردی به قطع دیده ام تاریک با و از روزگار
کرد روشن نامه تو دیده ام به کافرم که تیغ جبار و عمر خوش به نامه چون نامه تو دیده ام
الحمد لله والمنة که چون مخیر از سلامتی ذات بخسته صفات آن مجموعه تفصیل و کمال بود
عالم عالم شاد کامی و جهان جهان کامرانی دست داد و صحت ابدانی یکصد شد و
خوش دل مشتاق یکصد هزار ترناید گرفت خوشدلی کونین و امنگیر حیات کسترن
دوستان صمیمی گردید و ذوق ملاقات دیدار فیض بخش از دحام پذیرفت شوق تفریق
علو فرمود هنگام احتیاق قدیمی سرگرمی پیدا کرد و یک محبت اصلی و جوش و خروش کرد
جام جهان نامه مطلب حقیقی لبریز گردید و شریقه مقصد حقیقی سرشار شد زخمهای ناسور
دل رو به بهی نهاد و جراحتهای سیننه بی کینه فرا هم آمد و اخمای جگر عافیت آموشد
دیده مرید کشیده را یکسر کحل کحل الجواهر نمود ارباب فرحت و بخت بر روی دلمه
محرزون بکشا از نغمه انبیش گوش کرد و بیان افلاک پر شد صدای و اشواق گوش
گردون مال مال ساخت غم کرانه گرفت الم کرانه گزین آسمان از جهان ناپیدا شد
خاشوشی چون و جو و کیمیا معدوم گردید گلگهای از روزه جان غمدیدگان طراوت
یافت غنچه های مقصود و دل مشتاقان سبب انگلی یافت، یابی فراق با یام وصال بر کمال

[illegible]

[illegible]

جدائی را فرو نشاند و بلبه بیاض ذوق آمیز شوق آئینه کلبه تار یک مجبوران نور
گردانند که خواهش دل مشتاق و تمنای لقای آن مجبور دانش و خط استوار
پیش منطقه البروج فلک آفرینش روز بروز ساعت بساعت بل خط بل خط
در تضاعت و تراکم است چه این شعله ایست که بجز بحر موج و مهال بر کمان هیچ
من الوجوه فرو نشاند مصرع شربت دلدار یا بدشمن دیدار را به غریز من به صبری
مشتاقان نقای دوستان جانی و صاحبان هر دو جانی در مجرّمه تعب و تعبیت
که باندک اشارتی و قلیل بشارتی تسلی پذیرد که در هر چند تعیش روزگار و تسوق زمان
بیراز فردن تر شود و پیش دل و بقراری جان بیشتر سیرد و این هنگام نیست که
بحرف و صوت سر انجام پذیرد و این قسم نیست که بتقاریر و تکاشیر و تفاسیل
کوئی و فساد بی آخر رسد و حقایق سودت بیکران است و بیابان محبت بی پایان و در
بر جان من خمر گردان حیران که در چنین حالت و درشت برالات تکون
یتیم و در چنین مضیلت زار پر تملک قدم جرات می کشیم از دو تقابل جمیع کسب و کار
مرحل مفارقت و سرگردان و ادبی تهاجرت را بر راه راست مواجعت و ایلت
و توفیق علی تحقیق که است فرمایا و بانفل و الا در او نقل نیست نامم که
سخن علامی بسوی مولانا عرفی شیرازی نوشته بیت عمر با کثرت
براه وصل و مجورم هنوزم آندم بسیار و نزدیک تو من دورم هنوزم هنوزم
و عاود و هزار قافله تناکر میب ز یور گوش و گردن شاید بیان و در و سان بان
توان ساخت شاریم خجسته و تحفه محفل شگفته عالی حضرت عیسی البیت و در
خصلت علم قواعد مغزوری محمد مقاصد فصاحت گسری صیغ فرخنده و در
جواهر حوالی لاتی شاهوار کما بی خازن خزان نیک اختر بی نقاب فانی خاقانی
و انوری زید که اصحاب در کتب بلاغت محمد ارباب هم و فرست می شود جمیع

[illegible][illegible]

[illegible]

فصل و کیاست مویخ حسن سیرت دستور العمل و فائز فطنت و بصیرت چنان نکتہ دانی
و اہمیت را نمک چشم دانی و قابلیت را مردانک مالک رقائب مالک معانی
ما صدق ادراک و شیرین زبانی خجالت و شعراے مستقیم و متاخرین بدیت
بگوهر زبانی و سخنر بیانی و وحید الزبانی فرید الاوانی و گوهر شیخ راغ ملک کار دانی
در یکتای دج زندگانی نوپادہ بوستان کامرانی افصح الفصحا بلخ البلقا نادہ نو
خلاصہ ہر پنج و چهار خسرو شہرستان دانانی شہسوار عرصہ بنیانی قافلہ سالار معرکہ
دانش سر و فرسار بنیش طہر سپہر آفرینش گل سرسبز و انش نشان عالم تقدس حکیم دانانی
الکہ تعقل و کس فہرست و فائز اقلیم آگاہی و بیابان نشی گماہی فرہنگ کتب فضل و کمال
عیار نقد بینہ قال و مقال برگزیدہ طبع شاہنشاہی حفل آرای خلوت قلل الکی و ہم
فرق سرفرازی اکیل لاس بے نیازے مولانا غنی شیرازی می گرداند و خود را یکے
از ہوا خوانان و معتقدان آن مجبوعہ فضل کمال می داند بخدای کہ آفرینندہ ہیز و
عالم و پیدا کنندہ ہجوم از ما و طینست کہ از آرزوے صحبت مسرت اثر و خبر صحبت
سیران عیسی و مضر مقدم بنوعے بیابان ہجوے در اضطراب است کہ در جنب آن
بے آرامی مایہی از آب دور افتادہ راحہ و سکون میتوان شمر و محبت مقارقت ہما برت
آن مسخ الزمانے بر روی ہجوم آوردہ و بر طریق غلو بنمودہ کہ عالم عالم درد و جہان چہان الم
و چون ستم روزگار ناہموار و سخن ایام ناہنجار را خرمی و خوشدلی نام میتوان نہاد
آری دلی را کہ خورہ صحبت آنچنان ناہمی باشد بکہام چیزش شغولی توان ساخت
و جہانی را کہ آموختہ دریافت ملاقات مثل آن نادہ گفتاری بود بکہام حرمت و
صورت و فساد و فحشش بود می دیگر توان انداخت ملی تشنہ بزم وصال و ستان
بیانی را وصول آب حیوان بعینہ سرابست و مشتاق جنت بزم جہان بیکدل
و یک زبان را دخول بہشت و دوزخ و عذاب طبعیت طفلی نیست کہ در کتب از کتاب

[illegible]

[Handwritten signatures and notes at the bottom of the page:]

این کتاب از کاتبان کرامت
 در شهر کابل در سال ۱۲۰۰
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۰
 در شهر کابل
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۰

بسبق ترویر و تعلیم که تا شیراز پناه می رسید وصال آن معین کمال بازایند و شوق طاعتی
 نیست که بداند چه بگوید که و حیل فریب خورد اگر چه بنگار چشم بخت بتا باشد به حال جهان آنرا
 آن بگانه آفاق و نادر العصر با ستخان منور می گردود و لذت شربت وصال آن زبده
 چهار خج بزار نقد هوس پیر سدا یا باطن کار این مشتاق نقاش شریف بجز افشاندن خم نیست
 ایشان در زمین دل دیگر هیچ نیست و بجز از نشان دادن نهال آرزو دے آن دوست صفا
 و چین جان کاری ندارد و همیشه در شغل کند نقش خیال وصال آن خلاصه حواس پنجگانه
 مشتاق می دارد و هوش را برین همی می گمارد و پیوسته روئے نیاز بر زمین عجز و انکساری
 دوست دعا بر آسمان افتخار بر آرد و به پناهد و سعادت ملازمت و دولت مواصلت را
 بالغد و الاصال از درگاه این و شغال آمل و سائل است امید که تیر دعا بر هدایت
 رسید و باشد و تب و درے و بلاے مجوری بسر آید و نهال امید واریه پای دماطی
 سر آمدان قریب بحیب فصیح اللسان را در حیرت در حیرت ددل را تعجب و تعجب در گرفته اول
 محب فراموش کاری نمودن چه لائق است و یکدیگر را همچون ابو الفضل دوستی را از گوشه
 خاطر خود پستی فرمودن چه مناسب عزیز من جان من قطعه دو دوست را که نیم افنی است باید
 که هر یک جدا از یکدیگر نکنند بدی بسوخته سینند و در نظر نازند بدی بدیده و بجز نیک را
 نظر نکنند و در دست آب محبت بران دو کجاست که خاک شان بفشاری و نم ندکنند
 خدا خواسته باشد از ابو الفضل تقصیر سزند که نسبت بآن برگزیده انفس و آفاق باشد
 این مقدمه ممکن الوجود نیست و اگر هم ممکن الوجود است انسان مقصود انسان سهو و یا خطا
 رفته باشد از خواجسته است این یعنی ندانست که اظهار ناکرده و اخبار نافرموده در صدد
 خاطر گرفتگی شوند و در درون خود راه دهند چه دوستی است که باندک فتوه قلیل و چون
 قصور حرف بخش بر زبان راند یا تصور و خیال کلفت را در دهم و فهم خود جاس
 دهد که گفته اند مصرع سر زنجی اگر ت سنگ بیار و بر سر زنجی است اصل اگر بر سر زنجی

این کتاب از کاتبان کرامت
 در شهر کابل در سال ۱۲۰۰
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۰
 در شهر کابل
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۰

در شهر کابل

این کتاب از کاتبان کرامت
 در شهر کابل در سال ۱۲۰۰
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۰
 در شهر کابل
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۰

عارضی فرجی زردوده گرد و نقش حقیقی مودت جلی از صفحہ دل دوستان صمیمی سلیک و خطاب
 و عتاب صدق لا محلی شسته نشود و سیادوستی و محبتی چون من مخلص که امر و زبناست
 این و تعالی و تقدس کوس بیکمانی در میدان فرزانگی می نوازیم و بحریت و لا چون گان مودت
 می بازیم و برین استواری محبت که استحکام مودت خوشترین مینازیم و لیکن از انطراف اگر
 احیاناً رسته افتاد گسسته گردد و ابواب اخلاص قدیمی بسته شود و بهر صورت مرا
 چه چاره است ترصد که ترکب این سست محبتی نگردد و بدین طریق پیچ و جمن الوجوه
 جرات ننمایند که شیوه محبت نشان مودت روشن چنین نیست فهم من فهم العاقل
 تکیه الاشارة الله تعالی دوستان یکدی را توفیق علی التوفیق روزی گرداناد و الله
 ولی التوفیق نقل بنیقه مودت آغاز و محبت انجام که شیخ علامی بجای
 مولانا شکیمی نوشته رباعی تا دلم را پا دران کوبسته شد که راه رفتارم زهر بسته
 شده ناقه غم جهان بیای راه بر سر کوی تو زانو بسته شد نه ای بطلنطه و دجبر
 سلطان سخن غافل افکن هنگام جهان بطراوت و لطافت عبارت چون در عدن
 ردق شکن غلغله خوبان زمان فاسد طائر ادراک بلند پر و زعفران مقام و تقدسی
 صفات چون هیئت اشعارت سپهر شهر و ایام اسے گلنات بوستانی نازکی از طرقت
 ربوده در روح انسانی راتازگی از روشنت افزوده ای بحر ز غار معانی دولت خود
 و اسے چون واج معجز بیانی راز بابت از حیران حاصل انحصاری صاحب سر ملک
 سخن و عده دریده ارباب فهم و فطن قافله سالار بیابان دانش درخشش ملک فریش گل
 غنچه گلزار منی آفرینی گلرسته بوستان باغشت و فصاحت گویشی نور بهبه و لکهای سیای
 ناهیه صحبت آرازی نسیم عنبر نسیم صبح فضل و کمال مروک و دیده غرت و اقبال شاهنشاه
 بلا و دلربائی و دلفریبی مولانا شکیمی که چون روح در دلمان میشتا قان منزل و مکان
 دارد و عای که چون هرات قلوب سال صفات از گل پاکیزه تر و شنای که اسند نسیم سحر در کمال

سید سید علی حسینی
 صاحب کتب و خط
 ۱۳۳۳
 نوشته در کتب
 زکریا خان
 در حیات الطاهر

[illegible]

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

عتاب آینه شکین نقاب شوق آینه عین آینه آن صاحب تمیز در وقت غم و مرمت
 بدو موافقت و موافقت نیز موافقت از شهرستان مفارقت و دیار مهاجرت بچین
 حقیقی رسیده غزل بر نهادم بر سر و بر دیده کردم جای او به برگزیده از سر و پا جانش
 داوم اتصال به بی رعوت زخم فرسای آداب حیات به بی تکلف نظم روح اقترا
 او سحر حلال به جوی باری بود کافوری بیاض کاغذش به از افسان با لیده بر اطراف
 آن شکین نهال به از فصاحت زیب و زینت در بلاغت رنگ دیو به از بلاغت طفت
 عارض و زلفاقت خط و مثال به یافته ذوقی که احمی باید از ادراک چشم به لذتی دیدیم
 که مفلس بنید از تحفیل مال به ای که انشتم و عتاب راحت از دل میرسد به چنان
 که وصل شام سحر و صبح اتصال به از تومی پرسم حکایت با تو میگویم سخن به بر تو میگویم
 غم دل با تو میگویم مقال به در شوی در چشم و در دل در مقابل در حضور به در ضمیری
 در نظر و فکر و جان و خیال به ناظر و خیالی الی دیدار کم فی کل وقت به حاضری گوشه علی
 گفتار کم فی کل حال به از شراب و لنوار رفت ستم هنوز به در عتاب جان گذارت
 گشته ام شان بهال به عتالی چند شبنمی چون شراب و بلیغی چون شتاب که در خطاب شکین
 اقباب افلا فرموده بودند هر چند که این بنده نالان چون رباب بادل کباب جان خراب
 دران موزانه و مظارحه می کند و مظارحه می نماید قطعا و اقلا مطابق مطلب دل نمی آید زیرا که
 خامی که هرگز خدمت را فرو گذاشت نکرده باشد و آئین اخلاص را بکس و نهاده خود را
 گاهی بابل نفاق تشابه نداشته و تخم دوی در زمین دل نه کاشته و محبت حقیقی مستعار نشا
 و با کابل ظاهری و تسابل باطنی نپوشیده و پیوسته محاسن آنجناب را در محافل کاثر تجلی
 مظاهر اصناف مکرر و مبین کرده باشد چگونه سزاوار عتاب که دو آری از جهت آنکه در
 شکایت پیشدستی نه نماید و از شراب است و مستی پیش نیاید و خاطر از مغلوب گردانیده
 و بیگانگان تشاکل فرموده اند و اگر چنانکه این سست دم هر دو مصرع مستوی قلم را در

اصل این
 هم که الوت
 که در آخر
 اصل است
 با است و گفت
 سست یا در
 قول توفیق
 چرا که اصلا
 در حقیقت
 شادان بود ۱۲
 ۱۳۶
 شادان و شادان
 شادان
 از کس و نه
 رافع روان
 در راجع
 شادان و شادان
 از شادان
 شادان
 شادان
 شادان

و گلین کامرانی و اقبال که از شجاعت کلب لطافت نگار غراب آثار علی جناب
 معالی ایاب لازال شرفا سبها سبها اسماء الله بها والمجد مشا بها اسماء المنین بالقرع
 انظار فضل و محبت و احسان ریاحین الطاف و مکرمت زریب فرشت یکمال
 پیروز قشود بود در شرف سعادت و اسعد حالات نرسه نگاه جان غلین و دلکش
 خاطر حنین ابو الفضل مسکین شند بلبل جان افکار پریشان سبها نجات و قناری
 اتی آتی کتاب کرم بلند آواز گشت چون از نسیم فحوا سی روح اقزای آن خیار سگ
 ذوات ملک صفات حضرت مخدومی ملاذی کف الانامی علایم معین الاسلام
 قدوة اسرارین افضل القاضین اکمل الکاملین فی الدین مدیم المثال جمیع
 الخصال فصیح المقال اعلم العلماء و فصیح الفصحا و بلخ البنا و اشرف الشرف
 و افتخار الفقهاء سبحان الزبانی حسان الشافی محسن الکلام صاحب عز و العلا جابع
 الصدق و الصفا حامی الشرع و الملة و الدین حامی البلیغ و الکفر فی العالمین
 انیس السلاطین صلیب الخواصین صاحب رایات الامن و الامان رفیع اعلام
 العدل و الامان معالی حضرت منوالی منقبت قدسی منزلت خادوم الفقرا و اهل البیت
 مخدوم الملک غر شام هم احسانه می وزیر عند السیف ناطق بشکر گزاری آن توان
 هزارستان سرانیدن آگاه نه بدست هزار شکر که یاد آردت زیاری ماه
 چنین که هست بگوئی تو خاکساری ماه بخت افتد و کفی به شهید اگر هزاران
 هزار سال در محبت این دولت عظمی و سعادت کبری لسان مقال بکشد
 عشر عشر از ان بجا نیاورده باشد و بکنه کمال آن نرسیده بیت امریت
 که عایشی ندارد و حدی و نهایی ندارد و این ضعیف خیف صورت عاجز
 سریت بر چه یاری آنکه از عمده شکرانه او تواند بیرون آمد چه در میان
 او صفت حمیده آن نشور و الا و طفرای غر و طفرای زبان الکلی زبان

و گلین کامرانی و اقبال که از شجاعت کلب لطافت نگار غراب آثار علی جناب
 معالی ایاب لازال شرفا سبها سبها اسماء الله بها والمجد مشا بها اسماء المنین بالقرع
 انظار فضل و محبت و احسان ریاحین الطاف و مکرمت زریب فرشت یکمال
 پیروز قشود بود در شرف سعادت و اسعد حالات نرسه نگاه جان غلین و دلکش
 خاطر حنین ابو الفضل مسکین شند بلبل جان افکار پریشان سبها نجات و قناری
 اتی آتی کتاب کرم بلند آواز گشت چون از نسیم فحوا سی روح اقزای آن خیار سگ
 ذوات ملک صفات حضرت مخدومی ملاذی کف الانامی علایم معین الاسلام
 قدوة اسرارین افضل القاضین اکمل الکاملین فی الدین مدیم المثال جمیع
 الخصال فصیح المقال اعلم العلماء و فصیح الفصحا و بلخ البنا و اشرف الشرف
 و افتخار الفقهاء سبحان الزبانی حسان الشافی محسن الکلام صاحب عز و العلا جابع
 الصدق و الصفا حامی الشرع و الملة و الدین حامی البلیغ و الکفر فی العالمین
 انیس السلاطین صلیب الخواصین صاحب رایات الامن و الامان رفیع اعلام
 العدل و الامان معالی حضرت منوالی منقبت قدسی منزلت خادوم الفقرا و اهل البیت
 مخدوم الملک غر شام هم احسانه می وزیر عند السیف ناطق بشکر گزاری آن توان
 هزارستان سرانیدن آگاه نه بدست هزار شکر که یاد آردت زیاری ماه
 چنین که هست بگوئی تو خاکساری ماه بخت افتد و کفی به شهید اگر هزاران
 هزار سال در محبت این دولت عظمی و سعادت کبری لسان مقال بکشد
 عشر عشر از ان بجا نیاورده باشد و بکنه کمال آن نرسیده بیت امریت
 که عایشی ندارد و حدی و نهایی ندارد و این ضعیف خیف صورت عاجز
 سریت بر چه یاری آنکه از عمده شکرانه او تواند بیرون آمد چه در میان
 او صفت حمیده آن نشور و الا و طفرای غر و طفرای زبان الکلی زبان

و گلین کامرانی و اقبال که از شجاعت کلب لطافت نگار غراب آثار علی جناب
 معالی ایاب لازال شرفا سبها سبها اسماء الله بها والمجد مشا بها اسماء المنین بالقرع
 انظار فضل و محبت و احسان ریاحین الطاف و مکرمت زریب فرشت یکمال
 پیروز قشود بود در شرف سعادت و اسعد حالات نرسه نگاه جان غلین و دلکش
 خاطر حنین ابو الفضل مسکین شند بلبل جان افکار پریشان سبها نجات و قناری
 اتی آتی کتاب کرم بلند آواز گشت چون از نسیم فحوا سی روح اقزای آن خیار سگ
 ذوات ملک صفات حضرت مخدومی ملاذی کف الانامی علایم معین الاسلام
 قدوة اسرارین افضل القاضین اکمل الکاملین فی الدین مدیم المثال جمیع
 الخصال فصیح المقال اعلم العلماء و فصیح الفصحا و بلخ البنا و اشرف الشرف
 و افتخار الفقهاء سبحان الزبانی حسان الشافی محسن الکلام صاحب عز و العلا جابع
 الصدق و الصفا حامی الشرع و الملة و الدین حامی البلیغ و الکفر فی العالمین
 انیس السلاطین صلیب الخواصین صاحب رایات الامن و الامان رفیع اعلام
 العدل و الامان معالی حضرت منوالی منقبت قدسی منزلت خادوم الفقرا و اهل البیت
 مخدوم الملک غر شام هم احسانه می وزیر عند السیف ناطق بشکر گزاری آن توان
 هزارستان سرانیدن آگاه نه بدست هزار شکر که یاد آردت زیاری ماه
 چنین که هست بگوئی تو خاکساری ماه بخت افتد و کفی به شهید اگر هزاران
 هزار سال در محبت این دولت عظمی و سعادت کبری لسان مقال بکشد
 عشر عشر از ان بجا نیاورده باشد و بکنه کمال آن نرسیده بیت امریت
 که عایشی ندارد و حدی و نهایی ندارد و این ضعیف خیف صورت عاجز
 سریت بر چه یاری آنکه از عمده شکرانه او تواند بیرون آمد چه در میان
 او صفت حمیده آن نشور و الا و طفرای غر و طفرای زبان الکلی زبان

و بیان اکرم و توسن مقال و در وصف جلال کمال آن ملک ترقب آنکه این مخلص تحقیقی و معتد
 تحقیقی را همیشه منوال و در اقران و امثال ممتازی بخشیده باشند که سعادت جاودانی
 و دولت دو جهانی در آن شینوه مندرج است چه غریب پرستی ترجمه خدا پرستی است
 و مخلص نواری طریقه بزرگان آن خاندان نبوت و تحقیق شناسی ایران و دوستان
 و الا اساس ختم است و غریب پروری در آن سلسله علیا منحصر هرگاه در آن قصور
 شود و خورس روی دهد چهره این عروس زریبا و جبهه این خریدار و مرآت قلوب
 کدام طائفه نمودار گردد و در خورشید جهان افروزان حقائق اصلی از شارق کدام اقوام
 طلوع نماید چه این باو نیست که در هر سری نشاء بخشید و این شیرینی نیست که در کمر می
 چاشنی دهد و بنبر نیست که در هر شوره زمین بر دید و گلی نیست که در هر گلستان بشکفت
 تنگ حوصله قدر این نعمت نداند و هر کوه اندیشی قیمت آن گوهر گران بهائشاس و بهتری
 ظرفی بکنه این نتواند رسید و هر ابلهی از نوای دلربای شوق افزای غمزدای آن
 ترانه فرحت نشانه بهر درنگ و در هر بهی می را ازین گنجینه سعادت خزینه دولت
 ابد مقرون بدست نه در آید و هر به سعادت ازین نعمت بهره نگیرد و این قیمتی است که
 از روز ازل کرده شده بهر کس نعمت رسید رسید و هر کس ازین چاشنی شید چشید این دو قفا
 عزیز کرد های خود را بدین سعادت قرین می دارد و بخاصان خود اخصیاب میگرداند
 قبله ابو الفضل در اتفاقات نامه که نافه و این مخلص صمیمی خود فرسوده بودند ایمان
 رفته بود که از حال است متوطنان و گوشه نشینان خبر دارند نیستند ازین سعادت
 بهره ندارند بجان الله و الحمد لله لا اله الا الله و الله اکبر من که تمام عمر در خدایت
 این طائفه گذرانده ام و من بعد هم چه خواهم که همیشه در قدم غره باشم و حسب اله و
 آنچه از دست من بر آید نسبت با ایشان بر روی کار می آورده باشم آنحضرت این
 چنین حرفی بمن استادم فرمایند چه چاره که از بندوی نجات ناهنجار در دل

انجاء با نفع راه د
 جاده و جازات
 در روز و شب فایده
 ۱۳۰
 عیانت الحقائق

و این

[illegible]

۱- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۲- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۳- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۴- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۵- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۶- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۷- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۸- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۹- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم
 ۱۰- در صورتی که در این مورد هیچگونه اطلاعی نداشته باشم

نجم جالیه سبزه و خود را از خیل نیاز مندان دانه زمره مستقدان صمیمی حقیقی آن خلایق مخلوق
 و زبده محسنات کونی و مکانی میداند حقا حقا که محنت ایام فراق و غار خار و لغز شتیاق
 نه بر تنه است که جان غمناک تحمل آن تواند کرد و غنچه دل و صد چاک تابانایی آن
 تواند آورد و با لعل شمع بالنده که از چشمه سار چشمه شکوایه چو آب جوی خون در میان
 و درون دل بهیچ راه و از صد داغ حسرت و آند و نهان افسوس که ریز و غمر غریبه
 رسید پایان شب فراق پیدا نیست هزاران هزار در رخ که در شام بهجران جان لب
 آمد نسیم صبح وصال هیچ جانیت نیست بجان رسیدم و جانان نرسید حکیم به شب
 فراق بی پایان نرسید حکیم نه اگر ابر امید برگشت زار خاطر مجبوران بنار و بیم آنست که
 بهوم بهجران کینفس خرمی هستی مشتاقان را بسوزد و اگر پیر تو شمع خیال جلال با کمال
 مجبان جاویدانی دل عشاق از آتش روشن ندارد و هرگز آتش طبیعت و فانی بدین چرخ حیات
 نیفزود نیست مرا اسید وصال تو زنده میدارد و دیگر نه بجز توام جان بایم میسر
 اکنون طایف نگارم اخلاق و مناسب مرا اسم اشتقاق آنکه گاهی بر شمع رسوا خامه
 خط آمیز شعله آتش بهدائی را فرو نشاندند و بلغمه بیاض نام شوق آنکه خلوت خاطر
 مشتاقان نقای شریف را منور گردانند چون این با اخلاص حقیقی غم جزم نموده است
 که سال آینده بتوفیق ذوالجلال و بنیایت این وصال و بتقدیم لم یزل و لا ینزال
 در سینه تو کل نشسته بیاری شریکه مراد طواف کعبه مقصود کرده شود بعد از آن خیرت
 همت در کمر شوق بسته همراهی قافله توفیق طی مراحل و قطع منازل نموده بمنزل
 مالوف و وطن معروف که حسب لوطن من الایمان واقع است مراجعت نمایند
 روزی چند که بقیه عمر ناپا یاد آورده باشد یا سالیان دل و مطالعه کتب حقیقت
 و مسائل طریقت و صحائف شریعت که زبده آشیاست گزرا ند هیچیکه که شیخ
 علامی ابوسید تقاضی عبدالستار نوشه بیست نفسی بنشیند از من و از من

۱۳۳
 کتب
 خطی

وفاق بهرۀ واقف و نعمتی فراوان برادر و ملازمت نمودن مرایشان را صباح و سافره
 غیبی و الیام لاریبی شمار و بهر حال اگر این خبر صحیح باشد و کلمه ازین مقوله باین مقام
 اعلام نخست نرسد که منت بجان نماند بهر عرض اشرف اقدس حضرت ظل الهی شاهنشاهی
 رسالتیده فضلاء هر شهری و دیار سے را که دلنشین ایشان باشد بتمام نامی ایشان مقرر
 دارد و همچنین مضمون نشود و الا درست گردانیده بخیرت فرستد رخ از دوست یک
 اشارت و از ما بسر و دیدن به دیگر از جانب فرمان ملک که قبل ازین اظهار فرموده بودند
 او را نیز محقریب درست کرده بملازمت میفرستد خاطر اشرف همه ابواب از جانب
 این مجلس حقیقی جمع باشد که فقیر خود را در کار عذر و اکابر و اخلاص بیعت نخواهد داشت
 خصوصاً در خدمات آن سعادت مند نی این شیوه را فقیر دولت و اربین و سعادت کونین
 خود میداند خدا نخواسته باشد که ابوالفضل در کار خدمت شایزگان و ولی نعمتان حقیقی
 و مجازی ظاهری و باطنی خود را بکمال و تسامح اندازد و یقین تصور فرمائید که با وجود غفلت
 دنیا و تصدیق در معرفت در بار و پرستشکاری شهر یار دیار و از تمام وجوہات خلایق باشد
 و خدمات و وضع و شریف و لایقی تعلقات و لوازمات عالم فانی و دیرای طمانی و
 عوارضات جسمانی و طبیعیات شیطانی و تموجات طوفانی اصلاً و قطعاً طلیکات تعبید
 حق جل سبحانه از دوش بهوش نگشیده شریعت غفلت بکام سعادت نپوشیده بلکه بکمال
 ندیده و بگوش تصور نشیده و درمی اوقات شریف خود را با لایق بشیرت نگذرانده
 و لیلاً و نهراً بعبودیت قادر لم یزل و صباغ لایزال دل را استغفال بکمال بخشیده
 و عنایت حیات به ثبات خود را بربست نیایان نسیره و از مصلحت کسب هدایت تمام
 شریعت آرای حقیقت افزای غافل و ذلیل نه نشسته و بوسع انکسار سعادت
 و رس و کلام و حقائق اسرار و تعلیم رسائل حکمت و تصوف را از دست نداده علی تقدیرم
 و تعقل مدبر که قصد نموده تعلیم قواعد تقنین عبارتست همیشه بکار برده و خلاصه وقت را

[illegible]

تہلا و تفران مجید و فرقان حمید سیر برده و شب بیداری و سحر خیزی را بخود از جملہ اداد
 و عادات قرار داده و ابواب عبودیت حق تعالی بر روی دل کشاؤہ امید کہ جمیع دستان
 صمیم القلب و راسخ العقیدہ را بیزد تعالی براہ راست ہدایت کند و توفیق علی التبحر را
 رفیق ایشان گرداند منیقہ کہ شیخ علامی در جواب کتابت شیخ نجم الدین
 مفتی بدایون نوشتہ تا مشاطہ قضا و قدر نوع و من انشا را بر منصفہ حدوت جلوہ
 میدہ شب شرع و تقوی و مسند علم و فتوی بوفور فضائل حضرت اسلام پناہ خذ و خذ
 گزینان پشت پناہ اہل ایمان مفتی الشریعہ صاحب الملتہ الحنفیہ کفیل مصالح الشریعہ ناظم
 امور الاصل و الفرع قضی القضاۃ و الحکام فرق الحلال و الحرام ضمین سواخ الامۃ
 محین منایح الامۃ صاحب الاحکام و الفتاوی کا فیل الارابل و القامی علیہ السلام
 و السلاطین کفیل الاکابر و الخواصین و ارشاد علوم الانبیاء و المرسلین بحول الاسلام
 و المسلمین مفتی الفتاوی شیخ نجم الدین اعلی اللہ تعالی شائستہ الشریعہ القامی النبی
 المدنی و القریشی الکروی بوجوہ کسوح و مزین بادشال عالم سطیح واجب الاطاعت
 قابل الرعایت لازم الکفایت کامل الہدایت کہ امین شہدہ را بدان سرفرازے و ممتاز
 فرمودہ بودند چون زلالی کہ یہ لب تشنہ مطعشان باو یہ حیرانی باز آوردند و چون مہر
 کہ برج راحت دل در دمنان بیابان تخیل فروزند در حسن ساغات و سعید گات
 برین بندہ نیاز مند صادق الاخلاص وائق الاختصاص کہ با او الفضل موصوم و معرو
 رسانیدند و از محنت روزگار رہانیدند بہیت خط و لبش بخوبی در جہان بود از درہ
 لفظ شیرینش بیا کے عقد با بود از زلال نہ نامہ یوسف بود و من یعقوب و عنونش
 بشیر بہ جان پیوے پرین مشتاق داد با دشمال تہبظیم تمام و تکرم بالاکلام بوسیدم
 و خزر جانیش ساختم و بر جہا آئینہ اش مقابل گردانیدم و کلاہ افتخار خود را بر جہا سادہ
 رسانیدم و زبان بشکارتہ آن نامہ امانی و مال بر کشادم و جان مشتاق را از حصول

در جواب کتابت شیخ نجم الدین
 مفتی بدایون نوشتہ تا مشاطہ قضا و قدر
 نوع و من انشا را بر منصفہ حدوت جلوہ
 میدہ شب شرع و تقوی و مسند علم و فتوی
 بوفور فضائل حضرت اسلام پناہ خذ و خذ
 گزینان پشت پناہ اہل ایمان مفتی الشریعہ
 صاحب الملتہ الحنفیہ کفیل مصالح الشریعہ
 ناظم امور الاصل و الفرع قضی القضاۃ و
 الحکام فرق الحلال و الحرام ضمین سواخ
 الامۃ محین منایح الامۃ صاحب الاحکام و
 الفتاوی کا فیل الارابل و القامی علیہ
 السلام و السلاطین کفیل الاکابر و الخواصین
 و ارشاد علوم الانبیاء و المرسلین بحول
 الاسلام و المسلمین مفتی الفتاوی شیخ
 نجم الدین اعلی اللہ تعالی شائستہ
 الشریعہ القامی النبی المدنی و القریشی
 الکروی بوجوہ کسوح و مزین بادشال عالم
 سطیح واجب الاطاعت قابل الرعایت لازم
 الکفایت کامل الہدایت کہ امین شہدہ را
 بدان سرفرازے و ممتاز فرمودہ بودند
 چون زلالی کہ یہ لب تشنہ مطعشان باو
 یہ حیرانی باز آوردند و چون مہر کہ
 برج راحت دل در دمنان بیابان تخیل
 فروزند در حسن ساغات و سعید گات
 برین بندہ نیاز مند صادق الاخلاص وائق
 الاختصاص کہ با او الفضل موصوم و
 معرو رسانیدند و از محنت روزگار
 رہانیدند بہیت خط و لبش بخوبی در
 جہان بود از درہ لفظ شیرینش بیا کے
 عقد با بود از زلال نہ نامہ یوسف بود
 و من یعقوب و عنونش بشیر بہ جان پیوے
 پرین مشتاق داد با دشمال تہبظیم تمام
 و تکرم بالاکلام بوسیدم و خزر جانیش
 ساختم و بر جہا آئینہ اش مقابل گردانیدم
 و کلاہ افتخار خود را بر جہا سادہ
 رسانیدم و زبان بشکارتہ آن نامہ امانی
 و مال بر کشادم و جان مشتاق را از حصول

در جواب کتابت شیخ نجم الدین
 مفتی بدایون نوشتہ تا مشاطہ قضا و قدر
 نوع و من انشا را بر منصفہ حدوت جلوہ
 میدہ شب شرع و تقوی و مسند علم و فتوی
 بوفور فضائل حضرت اسلام پناہ خذ و خذ
 گزینان پشت پناہ اہل ایمان مفتی الشریعہ
 صاحب الملتہ الحنفیہ کفیل مصالح الشریعہ
 ناظم امور الاصل و الفرع قضی القضاۃ و
 الحکام فرق الحلال و الحرام ضمین سواخ
 الامۃ محین منایح الامۃ صاحب الاحکام و
 الفتاوی کا فیل الارابل و القامی علیہ
 السلام و السلاطین کفیل الاکابر و الخواصین
 و ارشاد علوم الانبیاء و المرسلین بحول
 الاسلام و المسلمین مفتی الفتاوی شیخ
 نجم الدین اعلی اللہ تعالی شائستہ
 الشریعہ القامی النبی المدنی و القریشی
 الکروی بوجوہ کسوح و مزین بادشال عالم
 سطیح واجب الاطاعت قابل الرعایت لازم
 الکفایت کامل الہدایت کہ امین شہدہ را
 بدان سرفرازے و ممتاز فرمودہ بودند
 چون زلالی کہ یہ لب تشنہ مطعشان باو
 یہ حیرانی باز آوردند و چون مہر کہ
 برج راحت دل در دمنان بیابان تخیل
 فروزند در حسن ساغات و سعید گات
 برین بندہ نیاز مند صادق الاخلاص وائق
 الاختصاص کہ با او الفضل موصوم و
 معرو رسانیدند و از محنت روزگار
 رہانیدند بہیت خط و لبش بخوبی در
 جہان بود از درہ لفظ شیرینش بیا کے
 عقد با بود از زلال نہ نامہ یوسف بود
 و من یعقوب و عنونش بشیر بہ جان پیوے
 پرین مشتاق داد با دشمال تہبظیم تمام
 و تکرم بالاکلام بوسیدم و خزر جانیش
 ساختم و بر جہا آئینہ اش مقابل گردانیدم
 و کلاہ افتخار خود را بر جہا سادہ
 رسانیدم و زبان بشکارتہ آن نامہ امانی
 و مال بر کشادم و جان مشتاق را از حصول

سعادت وصول او مشروط حیات جاودانی و الهام کامگاری و کامرانی رسانیدم
چون از منطوق مضاحت مشحون بلاغت مقرون آنچنان مفهوم گشت و معلوم نمود
که عنان نهضت مبارک لا زال الله بالتائید مقرونه بسوسه و دارالملک شیراز
حماه الله تعالى و تقدس من الاعوام محطوف فرمودند دل فراق دیده بهر آن کشیده
الم گزیده را فغان لازم آمد و جان تحت رسیده را ناله و انگیزه گردید که شربت فراق
بتازگی بکام جان باید چسبید و عالم عالم اندوه بردوش خاطر خمر زون باید نهاد و لیکن
ازینجه که بعد از قری ن وطن مالوت اراده نمودند و بامس اعلی احوام بر بسته فی الجمله
خاطر سر کشیده را به تلی آشنائی دار و با طینان الفت بخشیده و بی اختیار از تنه افکش
از دل بیرون داد که این نمرده و لک شایست که بکافه خلق الله رسیده و این چه
بشارت روح اخراست که ناگاه از عالم غیب ندر آورده که از استماع آن
خبر بوجت اثر فرحت بدرجه اقصی بر کشیده و مسرت و مسرت بذروه اعلی خمیده زده
بیمت یارب این شادی که ما دیدیم در عالم که دیدیم یارب این دولت که ما داریم
در عالم که راست الحمد لله و المنة که عهده ما بر وفق مراد منتظم است و ابواب باب
خرمی و خوشدلی بحسب اختیار در دوستان مفتوح ابوالفضل ستمند از قریع از ان منبع
فضائل و کمالات و معدن علم و جلالات چنانست که تا هنگام سعادت پایبوس
به تشرفات عنایات لائق شرف و مغز میفرموده باشند که دل نگران نمی باشد
و خجومات شایسته و پایسته که باین مخلص داشته باشد اشارت نمایند
تا در اتمام آن نطق وفاق بر میان جان بسته تقدیم رساند اتفاقات آثار انوار
پناه حقیقت و شریعت دستگاه جمع الفضائل محسن الخصال شیخ ابودکادم را چنان
تشوق و در دل افتاد که در یکاب سعادت از تناب حضرت بوده بشهرت مقدس
برسد و سعادت طواف آنکه معصومه مشرف شود و یونی چند در آن وضع فرستند

مستوفی عنی و کلام
بیت مصنفین مملکت
۱۳ بیانات اللغات
شماره دوم
نویسنده میرزا محمد
از بهار ۱۳۰۲
تقدیر بکسر فونیکس
هندی پیا گوید
خود نویسنده
کتابخانه ملی هندوستان
رقبات ابوالفضل

[illegible]

الحمد لله الذي جعلنا من عباده الصالحين
والمؤمنين الذين آمنوا بالله ورسوله

卷之四

قرار گرفته بشاغل تحصیل علوم خود را مشغول دار و در قریب آنکه هرگاه غم جرم نموده می مراهل
 وطن مالون نماینده اخبار فرمایند تا برادر موسی الیه نیز در خدمت شریف بوده بان
 دولت ابد مقرون مشرف گردد و از طواف حرم محترم امام موسی علی رضا نور الله مرقد ه
 کام جان حاصل و بهره وافر و در حال چون این مطالب بحصول انجامد گوشتن عاقل و عاقل
 دریا المظاهر خود را از ان نیامند درگاه انروی بهیچ وجه من الوجوه در هیچ نوع اینستند مود که با
 سرخواری آن معتقد دیرینه و سبب است داری این تخلص بے کیستند خواهد بود و طایف طلیل آن
 سبب طلیل جمیل بر مفارق انام پائیده و تابنده با نقل نمیکند که شیخ علامی بسوی
 مشیخت تاب کمالات اکتساب شیخ بدرالدین ناگوری نوشته
 رباعی یار یکدیگر در عهد وفا باز نکردند هرگز خط مرا سرفراز نکردند افشوس که پائے
 قاصد عهد شکست بد فریاد که مرغ مهر یزدان نکردند چون پیکر وفا ای حبادین عالم
 مانند وجود غنقا ناپیدا است و چهره صفای آنلا در بختان پر جفا بسان عمل کیمیا ناپیدا
 جناب مستطاب معدن افضل و کمالات مستفیض انوار السعادات والاهلالات
 محی المکارم معین المراسم ملازمان مخدوم ملاذی صدارت پناهی شریعت و طریقت
 دستگای صدر بلند قدر علم غرور علا هر سپهر جهان مجد و اعتلا صدر الصدور و غفلت مجبور
 حامل النور شیخ المشایخ بدرالدین ناگوری و است فضائل که ماطابت شما علم
 در بندت مدید و عهد بعید که مفارقت صورت و مهاجرت ضرور سے موجب حزن
 و وسیله هجران از فوائد مجلس شریف و محفل بنیفت گشته این تخلص مجبور بر بخور
 بے اضافت در دست ابوالفضل مستمند بد و کلمه که از وصول آن کلاه افتخار بر اوج
 عزت توان سائید یا و شاد و فرمودند و در میان امثال و اقران سرفراز سے بخشیدند
 و بصیقل و قائق فهم سلیم و حقائق و بهن متیقم رنگ لال هجران بے پایا از مرا سبب
 نامزدان نرو و در آنکه حق جل و علا از ضامرا اهل بصائر آگاه است که این مقصد می

مجلس شریف
 از قریب آنکه هرگاه غم جرم نموده می مراهل
 وطن مالون نماینده اخبار فرمایند تا برادر موسی الیه نیز در خدمت شریف بوده بان
 دولت ابد مقرون مشرف گردد و از طواف حرم محترم امام موسی علی رضا نور الله مرقد ه
 کام جان حاصل و بهره وافر و در حال چون این مطالب بحصول انجامد گوشتن عاقل و عاقل
 دریا المظاهر خود را از ان نیامند درگاه انروی بهیچ وجه من الوجوه در هیچ نوع اینستند مود که با
 سرخواری آن معتقد دیرینه و سبب است داری این تخلص بے کیستند خواهد بود و طایف طلیل آن
 سبب طلیل جمیل بر مفارق انام پائیده و تابنده با نقل نمیکند که شیخ علامی بسوی
 مشیخت تاب کمالات اکتساب شیخ بدرالدین ناگوری نوشته
 رباعی یار یکدیگر در عهد وفا باز نکردند هرگز خط مرا سرفراز نکردند افشوس که پائے
 قاصد عهد شکست بد فریاد که مرغ مهر یزدان نکردند چون پیکر وفا ای حبادین عالم
 مانند وجود غنقا ناپیدا است و چهره صفای آنلا در بختان پر جفا بسان عمل کیمیا ناپیدا
 جناب مستطاب معدن افضل و کمالات مستفیض انوار السعادات والاهلالات
 محی المکارم معین المراسم ملازمان مخدوم ملاذی صدارت پناهی شریعت و طریقت
 دستگای صدر بلند قدر علم غرور علا هر سپهر جهان مجد و اعتلا صدر الصدور و غفلت مجبور
 حامل النور شیخ المشایخ بدرالدین ناگوری و است فضائل که ماطابت شما علم
 در بندت مدید و عهد بعید که مفارقت صورت و مهاجرت ضرور سے موجب حزن
 و وسیله هجران از فوائد مجلس شریف و محفل بنیفت گشته این تخلص مجبور بر بخور
 بے اضافت در دست ابوالفضل مستمند بد و کلمه که از وصول آن کلاه افتخار بر اوج
 عزت توان سائید یا و شاد و فرمودند و در میان امثال و اقران سرفراز سے بخشیدند
 و بصیقل و قائق فهم سلیم و حقائق و بهن متیقم رنگ لال هجران بے پایا از مرا سبب
 نامزدان نرو و در آنکه حق جل و علا از ضامرا اهل بصائر آگاه است که این مقصد می

و خیر خواهی یقینی در هیچ مقام و مکان و در هیچ زمان و آوان بجز فکر خیر آن سعادت آفرین
 و خاست و بلاغت نشان نبوده و نخواهد بود و میریت با نکه بیاد است گذر نام همه عجز
 عمری گذرانی تو که یاد منی به نسیه ام که تقرب و توصل مردم آن ولایت بعید الکفایت
 شمع اشکایت باعث سیرری و سبب به شفقتی ظاهری ایشان گردیده یا ترسم و تهدید
 تو را در وجود آنجا جبهی استطاعت قلیل البصاعت تقسیم الرفاقت در سبیل خاطر عاظم
 آن خورشید ضمیمه عدم الفت و عدم صحبت نموده و مضمون صحبت من ایشان
 در دل مصفا و مجلای ایشان سرایت کرده یا خود امی و دیگر نیست که این طفل لبستان است
 را از ان اطلاع بواقعی نیست مضمی یا مضمی اگر چنانچه در اوقات مستقبل بخلاف زمان منی
 بمضمون بلاغت مشحون المکاتبات نصف المکاتبات عمل نموده این تشنه لب
 کربلای دوستی متعطل صحرائی که بختی را از رشحات غامه عنبر نه عیسر امیر شوق انگیز
 سیراب فرمایند و طبیعت ایشان چه نقصان رود و ترلال قطرات نامشعل آتش
 جدائی فرو نشانند در دوستی و محبت چه تصور شود و ترصد آنیکه به تکلف و تکامل بلغمه
 بیاض نامزد ذوق امیر شوق انگیز کلمه تاریک مجبورانرا منور سیکرده باشند که کرم عجم و
 لطف قدیم ایشان بدل این شیوه و مشید این پیشه است بجز این اندیشه در دل راه
 نهند که از اخلاق حمیده ایشان را بعد است و اوصاف حمیده ایشان را اصلا و قطعا این
 روش مناسب بیند و تقرب نمی یابد و ارضاع دوستان صمیم القلب نه آنست که از
 حجاب زبان الاعتقاد دنیا بنیاس فراموشی گزینند و از گوشه خاطر عاظم سحاب مقاطر خود
 معتقدانرا محو و منسی فرمایند امید از درگاه و اسب العطیات چنانست که سن بعد
 حجاب نام و پیغام از میان بر حیز دوست قاصد و رسل و رسائل میکوشند
 و وصال بر کمال عزیزان دوستان جانی حسب المرام میسر گردود و در صورت محض و در
 مطلق با انقطاع رسد که پیش ازین طاقت و تاب من جدائی و آلام شدائد مجوری

۱۰۰

و خیر خواهی یقینی در هیچ مقام و مکان و در هیچ زمان و آوان بجز فکر خیر آن سعادت آفرین
 و خاست و بلاغت نشان نبوده و نخواهد بود و میریت با نکه بیاد است گذر نام همه عجز
 عمری گذرانی تو که یاد منی به نسیه ام که تقرب و توصل مردم آن ولایت بعید الکفایت
 شمع اشکایت باعث سیرری و سبب به شفقتی ظاهری ایشان گردیده یا ترسم و تهدید
 تو را در وجود آنجا جبهی استطاعت قلیل البصاعت تقسیم الرفاقت در سبیل خاطر عاظم
 آن خورشید ضمیمه عدم الفت و عدم صحبت نموده و مضمون صحبت من ایشان
 در دل مصفا و مجلای ایشان سرایت کرده یا خود امی و دیگر نیست که این طفل لبستان است
 را از ان اطلاع بواقعی نیست مضمی یا مضمی اگر چنانچه در اوقات مستقبل بخلاف زمان منی
 بمضمون بلاغت مشحون المکاتبات نصف المکاتبات عمل نموده این تشنه لب
 کربلای دوستی متعطل صحرائی که بختی را از رشحات غامه عنبر نه عیسر امیر شوق انگیز
 سیراب فرمایند و طبیعت ایشان چه نقصان رود و ترلال قطرات نامشعل آتش
 جدائی فرو نشانند در دوستی و محبت چه تصور شود و ترصد آنیکه به تکلف و تکامل بلغمه
 بیاض نامزد ذوق امیر شوق انگیز کلمه تاریک مجبورانرا منور سیکرده باشند که کرم عجم و
 لطف قدیم ایشان بدل این شیوه و مشید این پیشه است بجز این اندیشه در دل راه
 نهند که از اخلاق حمیده ایشان را بعد است و اوصاف حمیده ایشان را اصلا و قطعا این
 روش مناسب بیند و تقرب نمی یابد و ارضاع دوستان صمیم القلب نه آنست که از
 حجاب زبان الاعتقاد دنیا بنیاس فراموشی گزینند و از گوشه خاطر عاظم سحاب مقاطر خود
 معتقدانرا محو و منسی فرمایند امید از درگاه و اسب العطیات چنانست که سن بعد
 حجاب نام و پیغام از میان بر حیز دوست قاصد و رسل و رسائل میکوشند
 و وصال بر کمال عزیزان دوستان جانی حسب المرام میسر گردود و در صورت محض و در
 مطلق با انقطاع رسد که پیش ازین طاقت و تاب من جدائی و آلام شدائد مجوری

و خیر خواهی یقینی در هیچ مقام و مکان و در هیچ زمان و آوان بجز فکر خیر آن سعادت آفرین
 و خاست و بلاغت نشان نبوده و نخواهد بود و میریت با نکه بیاد است گذر نام همه عجز
 عمری گذرانی تو که یاد منی به نسیه ام که تقرب و توصل مردم آن ولایت بعید الکفایت
 شمع اشکایت باعث سیرری و سبب به شفقتی ظاهری ایشان گردیده یا ترسم و تهدید
 تو را در وجود آنجا جبهی استطاعت قلیل البصاعت تقسیم الرفاقت در سبیل خاطر عاظم
 آن خورشید ضمیمه عدم الفت و عدم صحبت نموده و مضمون صحبت من ایشان
 در دل مصفا و مجلای ایشان سرایت کرده یا خود امی و دیگر نیست که این طفل لبستان است
 را از ان اطلاع بواقعی نیست مضمی یا مضمی اگر چنانچه در اوقات مستقبل بخلاف زمان منی
 بمضمون بلاغت مشحون المکاتبات نصف المکاتبات عمل نموده این تشنه لب
 کربلای دوستی متعطل صحرائی که بختی را از رشحات غامه عنبر نه عیسر امیر شوق انگیز
 سیراب فرمایند و طبیعت ایشان چه نقصان رود و ترلال قطرات نامشعل آتش
 جدائی فرو نشانند در دوستی و محبت چه تصور شود و ترصد آنیکه به تکلف و تکامل بلغمه
 بیاض نامزد ذوق امیر شوق انگیز کلمه تاریک مجبورانرا منور سیکرده باشند که کرم عجم و
 لطف قدیم ایشان بدل این شیوه و مشید این پیشه است بجز این اندیشه در دل راه
 نهند که از اخلاق حمیده ایشان را بعد است و اوصاف حمیده ایشان را اصلا و قطعا این
 روش مناسب بیند و تقرب نمی یابد و ارضاع دوستان صمیم القلب نه آنست که از
 حجاب زبان الاعتقاد دنیا بنیاس فراموشی گزینند و از گوشه خاطر عاظم سحاب مقاطر خود
 معتقدانرا محو و منسی فرمایند امید از درگاه و اسب العطیات چنانست که سن بعد
 حجاب نام و پیغام از میان بر حیز دوست قاصد و رسل و رسائل میکوشند
 و وصال بر کمال عزیزان دوستان جانی حسب المرام میسر گردود و در صورت محض و در
 مطلق با انقطاع رسد که پیش ازین طاقت و تاب من جدائی و آلام شدائد مجوری

مانده است طاقت طاق شد و ماه صبورے در حجاب افتاد و ناسکیبائی از رخ پرده
 برگرفت و دو یک شوق در جوش و خروش آمد صبر و سکون رو بقرا نهاد و خوشید اسید در
 حجره کسوف محبت کرد و دید بدر بلند قدر آمال جلایاب خسوف بر راس کشید عناصر اربعه
 هر یک بر دیگری تزیید گرفت و خواص جسمه از هم پاشیدند و از فو اسے ظاهری و باطنی فغانند
 بد کرد و راجحال درک نماند تصورات تفرقه پذیر گشته تخیلات از پائے نشسته تعلقات سیرین
 صبر بر تن دریدند از درگاه مسبب الاسباب اهل سائل است که لیا لی مفارقت با یام
 مو اصلت بعدل گردد تا هر یک از اشیای تنوعه بشرافت اصلی مستقر گردد و بمکالمات
 جلی خشتین قرار گیرند بغیر الله تعالی و کفی به شهید اگر طاقت احراق آتش افتراق
 ندارد در دین حین الهام غیبی ندارد و در مصرع خدا کریم و رحیم است نا اشیای حیرا
 فی الجمله هیچ الاحول گردید و مشاعل آتش دل پاره استلکین پذیر گشت نقل فضائل و
 کمالات بحسب المرام محدود و فخلد باد بانون و الصاد نقل منقده که شیخ علامی
 در جواب کتابت شیخ عبدالنبی نوشته قطعه این هایون نامه آمده تازه
 از باغ بهشت به در و سے از کافور رشته سبزه عنبر شربت به یا نود از توبریاض صفیه
 نور وجود به چند حرفه کلام صنع از ظلمت امکان نوشت به نام و دنواز و صحیفه واجب
 الاعراض که از خدا مخرجت پناهی طریقت و حقیقت دستگاہی عالی حضرت معالی سقبت
 قدسی منزلت الی انصاب رفیع انتساب قدوده ارباب عرفان زبده اصحاب یقان
 صاحب الکشف و الکرامات شیخ عبدالنبی شرف صدور و غرور و دیافته بود در شجاعت
 سیاح نزول و نوال قطرات مطرات غمام فضل و افضال کلام مشکبار و قلم گوهر
 تبارش رجا و لب تشنگان وادی فراق و کشت زار امید بگشتگان و ادب تشنگان را
 تازه و تر ساخت و نفحات لسان لطفت بیان در وحیات ریا حین علم و عرفانش
 از مسبب سطور عنبر نسیم و خطوط عنبر نسیم و زبده مشام جان مجبور از مرعطر و عنبر گردانید و

۱۳۱
 بختیاری شاه و زاده و ناصر
 فرزند و دیده و در و خیم
 از یک سکن که با یکدیگر
 ۱۳۲
 درود و گویند که این
 بختیاری شاه و زاده و ناصر
 فرزند و دیده و در و خیم
 از یک سکن که با یکدیگر
 ۱۳۳
 درود و گویند که این
 بختیاری شاه و زاده و ناصر
 فرزند و دیده و در و خیم
 از یک سکن که با یکدیگر

[illegible]

چاشنی معانی و نفیض کام دل مخزن را شیرین ساخت قطعه صبا نقد احوال رونمان
 کرد به دیوان تنگد لایرا چون خندان کرد به بیاد وصل تو صد ذوق داشتیم و سرور
 بیک سلام تو آرا هر چند آن کرد به ترقب آنکه هم برین سوال تشنگان که بولا آفتراق
 را نزلان نامه و پیغام سیراب میفرموده باشند که پیش آرزو نگران و دل شوق خواهان
 و جویان پریش ایشان میباشد چیز خرم فراق نه است که بخیر فرهم وصال یکمال
 تسلی آموذ و صحت اند و دگر دواغ اشتیاق بغیر از غیبیه نامه و پیغام شفا یابد
 مصرع شربت یار باید تشنه دیدار را به لب تشنه آرزو شستی آب حیات یار است
 او را به پیچیده من اوجوه و تیج چیزه معالجه نتوان کرد به یار کرده محبت را دو کس عین فرا
 و جروح ساخته اشتیاق را نوشدارو میسازد هر لاهل همدین منی رونق بخش فحل معانی
 سازه و زینت ده عروس مضامین می اندازه اکلیل فرق به نیازی گوهر گوش را به سار
 مستلشین هر که سر افرازی مولانا عر فی شیراز به چه خوش می ساید که از استماع کنی ذوق
 دل نمی افزاید و رنگ غم از آینه جان بصیقل امتحان می زواید که گفت به بیت
 نوش دار و نشاء علت و به در جان ماه صد خضر یار حیات او چشمه حیوان مانده
 عرفان پناه و رین ایام نافر جانم فر قمار که من ل شکسته را دست داده بگوید
 و چه نویسد اگر در خیرو بیان آنکه دقلم بکافد و کاغذ بعوز و یا لغرض و التقدير اگر تمام عمر
 تسوید نماید عشر عشر آنرا در احاطه از بیان نیامده باشد یا ضرور آرزو می
 بیچارگی و مجر و انکسار خاموشی بر دیوان بیان نهاد و استخوان حکم الله و دست گیر
 حیات خود گردانیده خاموشی گزیده به بحر این چاره ندید امید گاه چون درین یام
 خبر بهجت اثر رسید که آنحضرت عزم خرم فرموده احرام طواف حرم کعبه بر لبستان
 و سامان راه که میبایند مبارک و خیر است الله تعالی طبع روستان را باین سعادت
 مشرف گرداناد و بطلب اصلی مقصد تحقیقی رساناد و از برکت طواف آنایان رونمان

در علم باطنی و عرفانی و فیض کام دل مخزن را شیرین ساخت قطعه صبا نقد احوال رونمان
 کرد به دیوان تنگد لایرا چون خندان کرد به بیاد وصل تو صد ذوق داشتیم و سرور
 بیک سلام تو آرا هر چند آن کرد به ترقب آنکه هم برین سوال تشنگان که بولا آفتراق
 را نزلان نامه و پیغام سیراب میفرموده باشند که پیش آرزو نگران و دل شوق خواهان
 و جویان پریش ایشان میباشد چیز خرم فراق نه است که بخیر فرهم وصال یکمال
 تسلی آموذ و صحت اند و دگر دواغ اشتیاق بغیر از غیبیه نامه و پیغام شفا یابد
 مصرع شربت یار باید تشنه دیدار را به لب تشنه آرزو شستی آب حیات یار است
 او را به پیچیده من اوجوه و تیج چیزه معالجه نتوان کرد به یار کرده محبت را دو کس عین فرا
 و جروح ساخته اشتیاق را نوشدارو میسازد هر لاهل همدین منی رونق بخش فحل معانی
 سازه و زینت ده عروس مضامین می اندازه اکلیل فرق به نیازی گوهر گوش را به سار
 مستلشین هر که سر افرازی مولانا عر فی شیراز به چه خوش می ساید که از استماع کنی ذوق
 دل نمی افزاید و رنگ غم از آینه جان بصیقل امتحان می زواید که گفت به بیت
 نوش دار و نشاء علت و به در جان ماه صد خضر یار حیات او چشمه حیوان مانده
 عرفان پناه و رین ایام نافر جانم فر قمار که من ل شکسته را دست داده بگوید
 و چه نویسد اگر در خیرو بیان آنکه دقلم بکافد و کاغذ بعوز و یا لغرض و التقدير اگر تمام عمر
 تسوید نماید عشر عشر آنرا در احاطه از بیان نیامده باشد یا ضرور آرزو می
 بیچارگی و مجر و انکسار خاموشی بر دیوان بیان نهاد و استخوان حکم الله و دست گیر
 حیات خود گردانیده خاموشی گزیده به بحر این چاره ندید امید گاه چون درین یام
 خبر بهجت اثر رسید که آنحضرت عزم خرم فرموده احرام طواف حرم کعبه بر لبستان
 و سامان راه که میبایند مبارک و خیر است الله تعالی طبع روستان را باین سعادت
 مشرف گرداناد و بطلب اصلی مقصد تحقیقی رساناد و از برکت طواف آنایان رونمان

عمدة المتقين زبدة المتأخرين بالقوار و التکسین شیخ نصیر الدین سنبله رفع الله قدره و
در جات همیشه دوست کام بوده یغرت و آبرو باشد مخلص بلا اشتباه ابو الفضل معروف
میدارد که چگونه نویسد این سوخته آتش جدائی و ساخته زاویه شکیبائی تنبائی و شام
جدائی چنان از شراره آه جگر سوز میوزد و میگذارد و چه نوع آتش حرمان حسن الدردان
با حراق دل میسازد ابیات سیاره دلم از آتش سحر تو گذاخت به و اندر طلب تو
لوح هستی در باخت به آخر خود را وصل لا اثن انشاخت بهیشت است بدایع و در و حیران
در ساخت به مخلص نواز حدیث اشتیاق و افتراق را بمشاهده ضمیر منیر که عکس نماید
غیبی و مرآت لایبسی است حواله نماید که القلوب تتقاضی و الضمائر تتناجی واقع است
بهمه حال دولت اتصال آن مصدر شش اشراقات غر و کمال و ماخذ لمع بارقات
نیز اقبال را علی الدوام بدو عین نماید که فاعل مختار بر عکس ایام ماضی دراز متنه حال استقبال
در سبک حصول انتظام بخشد و غم مضاعف هجران و الم این قتل حرمان که چون جوف از
حرف صحیح موصلت آنحضرت خالی است و مانند ناقص نقصان و حیات پذیرفته و
و بخت روز افزون فراق مثال نفیس مفروق تبیلا گشته بسعادت و ان شیف
مقرون مبدل گردانید بیت خدا را بوصول تو و در یار رساند به هوا و وصل تو
دار و دلم خدا برساند به امید گاه چون درین اوقات فرخنده ساعات ایمانی نویلعت
خورشید وصال از مکاتبات شریفه حمید که آنحضرت متفاد گردید چندان بهجت مست
دست داد که شرح آن از غایت اطالت نهایت فزونی نمیتواند در حیران آورد
ایستاد است که عنقریب بر تو وصال بر ساحت این بیت الاخران اندازد و دیده
کشیده این مخزون را که بسبت و بهضیت عیناه من الحزن موسوم است منو سازد و
التماس از محمود الطاف و شمول اعطاف چنانست که درین غریبت را سخ دم
ثابت قدم باشند که در ضمن حضور شریف و توقف قدم لطیف رفایست عالم بر پای

زبدہ باب الفوائد
۱۳۲
مکتبہ اسلامیہ
مکتبہ اسلامیہ

15/10/20

بدولت عنایت خداوندی زیاده از آنست که بتلویح بیان و تفتیح بیان شرح مختصری از
 معانی برج آن تفصیل تواند بیایان رساند و بی تکلف شکایت توانی آلام شتیاق آرزو
 بر طالع طلعت آن جالس سندا از خمندی بیشتر از آنست که بدست یاری خواجه پرده
 از عارض بیان توان کشود قطعه گره هم شرح از رومندی بد آتش اندر بی قلم گیرد
 و زربا بفراف گویم حرف به قامت نه سپهر هم کرده لاجرم بقرائت اختصاص طبع طلب
 اطناب نموده از حضرت سبب الاسباب ایام مواصالت دولت ملازمت را
 مسالت مینماید مصرعه یارب که اجابتش قرین باد و به توقع آنکه تا زبان دریافت
 مطالعه کتب طلعت ثمریت و رسائل نقل نیست و صحبت لطیف مخلصان قرائت را
 از حواشی جامع الاصول لازم الفتوح فاصل الصبوح خاطر فیض آثار خود پیچیدگی
 محو نوی نماید و از فوائد اشارت لازم البشارت عالمیه کافیه و مسائل صدافیه
 است محروم و ناما میداند و این مخلص ظاهری و باطنی خود را یکدست نماید خاص
 الخاص باخصاص شمارند بخدا که آفریننده عالم و پدید آفرنده آدم و یاس آرنده
 سبع سموات طباق است که این بقوله عین صدق است و هیچ غشی و غشی نه غشی آن
 نیست از صمیم قلب و یقین دل منطبق این به مثال گشته و دیگر در و مریدان پناها
 بجزت الله تعالی و کفایت به شهادت که با وجود از و حام خلق الله و جمع غرضمندان
 بلا اشتباه التفات ظاهری و باطنی شاهنشاه عالم پناه خط بل الحمد از مطالعه کتب
 دینی و یقینی غافل و ذایل بوده و نخواهد بود و من بعد بنیایت این در متعال و
 تقدیر بواب غفالت هیچ باب بر رذول نخواهد شود یقین تصدیق فرمایند زیاده
 برین شنوش اوقات فائز البرکات فرخنده عادات ایشان بنیگر و دو کلام را بدعا
 دولت ابدی و سعادت مند با ختم میرساند ایام تحصیل از شوائب تعطیل مصون و بار
 باد و در حوادث بدامن همیت ایشان برسا و بانون و اصناف نقل خفیه که شمشیر

این کتاب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران است
 شماره ثبت کتاب
 ۱۳۷۲
 تاریخ ثبت کتاب
 ۱۳۷۲
 شماره ثبت کتاب
 ۱۳۷۲
 تاریخ ثبت کتاب
 ۱۳۷۲

۱۲۶۱
 چو کاش بجز نشاء
 که بماند ماند عام
 بر آتش و دل
 شیشه آلوده انا
 خانه کستای کردان
 در شیدی نوشه ک
 و طاعت و بهار
 و حق زبانی و سر
 عبادت خانه کوکب

لقل بنیقہ کشفی علامی در جواب خط حقائق پناہ معارف و سنگاہ
شیخ جوہر سرسندی نوشتہ مکتوب بطلب بلطف و رغوب کہ مضمون ہر مقصود
تواند بود از مبادی توجہ ضمیر منیر فیض پذیرد بہیست آثار عرفان شاعرہ شجرہ کرامت
و ہدایت قرۃ باصرہ ولایت تخرن اسرار حقائق و کمالات مطلع الانوار میامن
سعادت ربی با سخی در معارف بے بدل و در لطافت بے بہا در حقائق شہی و در
وقائق شہادہ میر و لطیف کلامش تا بے از آب حیات بہ منیر بحر کمالش موج
در اوج سعادہ ادام اللہ تعالیٰ و تقدس برکات انفس فیضیہ القدسیہ خورشید مثال
پیر توسعادت و اقبال بر ساحت احوال ہر میدان نیاز مند ان انداخت نور
حضور موقر و سرور خود و کاشانیہ معتقدان بجان و دل آرزو مند لقاء بر ہضفاے
مہر انجلاے را مشور و مشرف ساحت قادر حکیم گواہ و مہین علم از سر ارضانرا نگاہ
است کہ از ذوق سماع لذت استماع خبر خیرتہ افر صحت و سلامتی مزاج شریعتی مقرر
الطیف حضرت شیخ شیوخ عرفان شاہی ہدایت و سنگاہی من انفصال حج کمال
سعدن بفضل و الانفصال مزین الملت و الدین مریج الوقاہر التکلیف کمال الدین
و الیقین علم العلماء بفضل الفضل مشہر فی البحر و البر سرودی شیخ جوہر سرسندی آنمقد
بحسب و مسرت و استبشار روی نمود کہ زبان خامہ بیان از عمدہ آن نتواند
بر آمد و سان کلک ہم و گمان از تصور ضحواے آن عاجز آمد و در بیان تجل آن عقل
و در بین تجر کرد و حوصلہ من مجور را چہ یارای آنکہ در صفات کمال آن نطق تواند نمود
چیت امریت کہ قاتی ندارد بہ حدی و نہایتی ندارد بہ حق سبحانہ تعالی کہ بخشندہ
سعادت ابد مقرون گوہر لطیف وجود شریفین آن رفیع منزلت صوفی صفوت
حمیدہ خصال ستودہ افعال فصیح مقال را سالہای بسیار و قریبایہ پیرون از
صاحب شماریات است و استقامت قریب کنا و احواد ثبات روزگار اوقات شریف

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم أئمة المرسلين وأوصيائه الكرام

این تواند شد با بفرض و التقدير که گنج شایگان را مالک گشتی و خزاین بی پایا ترا
گرداوری آخر الامر بصدای حیرتش رها خواهی کرد و بهر ازنداشت خواهی گذاشت
چه اموال این جهان بیدار و سمر پایا بگذشتنی گذشتنی است و این توده خاک
تا یک دامن تیره و سناک بر گردن و این شستن محبت نیاید و دل آفتابان
بقلمون و بستی را شاید و چنگ عالم زبون زیاده بر چند روز نپایید سعادتمند
آنکه از تعلقات بستی بکیوشید و تجربه کردید و چشم حرص و حسد بسوی او ببینید
و از تمک و دور نمودن پریش از پالشتید و نیاز و نیاز این تجربه مرور بد کردار دل
فریفته و جانرا وابسته سازد و بعیشت ظاهری او که اولش حسرت و آخرش
خست هیچ نیرازد و عزیز من بشما محمد که این نیازمند درگاه از معنی افرادان بردار
و خود را دمی بل لخط غافل نگذاشته و با وجود بهراران تهرار و استی دنیوی بشکله
اعزوی سازش ننوده و رنگ تعلقات دنیا و مافیها را از مروت دل زدوده
خلاصه اوقات شریفه را بمطالعه کتب معنی و رسائل تقنی مشغول میدارد و سرمای
عمر عزیز را بدست غفلت نمی سپارد و همیشه بمردم صالح مشتی و پیر بهر کار حق شناس
صحبت می گزیند و تا امیدین صبح در ملازمت عالمان و دانشمندان که سر آور
روزگار در سر حلقه دیار اند می نشیند و بجز قال الله و قال الرسول در مجلس حرف
و سخن مذکور نمی کند و علی قدر حال در خدمت و خدمت آن طوالت انام حاضران
می باشد و از قوت لایوت ایشان با حسن مجوه و اکمل طرق خبر گیران است
و پو میهر یک را از دیدگاه با صفا گیتی خدای مقرر نموده که موافق حالات هر یک را
و وظیفه مقرری میسراند و بهر سامی بغیر از وظیفه مدو معاش تیر گرفته که بخاطر حج
و کشت و کار خود تقید می و رزق و محصول آنرا حسب المرام برداشته با فرزندان
و مستعلقان خود صرف می نمایند و بدینای از دیار دولت عمر حضرت ظل الهی شایسته

[illegible]

۲
 در حدیقه اکبر شاه غازی مشغول اند از دلتعالی آن پیر روشن ضمیر مرشد به نظیر و تنگی
 پیر فقیر و امیر و امیر را بر اورنگ سعادت جاودانی و بر سنده کامرانی و پیر بزرگوار
 متکون و اراد آئین نقل خفیه گرامی شیخ علّامی در جواب کتابت شیخ
 عبد السمیع جوینی لوسیته رباعی آمد مرغی برگ لکی و منقار بهر دوس
 خطی از سبیل تر کرده نگار به مشهور خط آنکه اے خزان دید ه گیاره خوش باش
 که از تو یاد کرد ابر بهار به بهر آشیان هدایت از روضه گلستان غنای کباب
 خاک نشینان بنه خان و مان سر کوسه محبت و مودت پرواز نموده و سر آن
 نامه نامی و ملاحظه گرامی که ترجمه خامه بطائف نگار بدایع آثار جناب سعادت
 نصاب شیخ مآب حقیقت آیاب شیخ عبد السمیع کشته بود از زوے اظهار
 و عین اختصاص به نقار اعتقاد و همی حقیقی بر کشاد و با نزاران هزار عزت چون
 تاج کرامت بر فرق اهل ارادت و ادب طاعت نهاد و زبان حمد و شکر آن
 کشاد رباعی آمد سوسه من از قلم مشک فشان به آن نامه که دار و ز خط و دست
 نشان به جان باد فدای قلم و نامه نویس به سر با و نشاقیم نامه رسان به دفعه
 طلعت صبح از ریاض نور انگیزش چون ضمیر صوفیان صافی دل به نفس صدق
 دیگر یافت و شام طره شام از سواد مشک امیرش را رخ غالیه بوسه شمیم لیاقت
 برگرفت در وح در جسم بجان نوازش من مستمند در و مید رباعی صبا ز دوست
 پیام بوسه آ و رده بهرمان کهن دوستی بجای آورده کمال دانه دل پاکبوتری
 بسیار به که نامه بتوازیار آشنا آورده و آنچه از لطافت شامله و عواطف کامله و
 سیانیت باین فقیر حقیر شیر تصصیر متکف زاویه هجران و تنگ گوشه حیران و تنگ
 سطورا تنظیم بر وجه دوامی یا بدلسان مقال در شکر گذاری این نعمت عظمی و دوست
 کبری گنگ و لال است و زبان خیال حیران کمال آن بے مجال و بیان حال

در حدیقه اکبر شاه غازی مشغول اند از دلتعالی آن پیر روشن ضمیر مرشد به نظیر و تنگی
 پیر فقیر و امیر و امیر را بر اورنگ سعادت جاودانی و بر سنده کامرانی و پیر بزرگوار
 متکون و اراد آئین نقل خفیه گرامی شیخ علّامی در جواب کتابت شیخ
 عبد السمیع جوینی لوسیته رباعی آمد مرغی برگ لکی و منقار بهر دوس
 خطی از سبیل تر کرده نگار به مشهور خط آنکه اے خزان دید ه گیاره خوش باش
 که از تو یاد کرد ابر بهار به بهر آشیان هدایت از روضه گلستان غنای کباب
 خاک نشینان بنه خان و مان سر کوسه محبت و مودت پرواز نموده و سر آن
 نامه نامی و ملاحظه گرامی که ترجمه خامه بطائف نگار بدایع آثار جناب سعادت
 نصاب شیخ مآب حقیقت آیاب شیخ عبد السمیع کشته بود از زوے اظهار
 و عین اختصاص به نقار اعتقاد و همی حقیقی بر کشاد و با نزاران هزار عزت چون
 تاج کرامت بر فرق اهل ارادت و ادب طاعت نهاد و زبان حمد و شکر آن

۱۵۳
 از قلم مرشد
 و حسن نیست
 و این دلیلی نیست
 به نشاندن خیریت
 ۱۵۳
 خان محفط خانه
 و ان بکسر وقت
 از قلم مرشد

۱۲ ۱۱ ۱۰ ۹ ۸ ۷ ۶ ۵ ۴ ۳ ۲ ۱
 آقا نصیب
 بکسر وقت
 از قلم مرشد

خلاصہ خواندہ دسکون ا. ب. بھٹنات کیلکٹا غامد افرغہ ثانی دکر دسکون بھٹنات ثانی

در شوی آن درین زوال مثنوی چگویم و صفات صاحب دلی که در پیش بود نقل
هر خطی به هر وصف لائق که روا بدم که راه بخشش با آن سپهرم به بان وصف مشهور
باشد چنان به که مانند خرد و بزرگ جهان به که هم حرف را ثبات آن وصف رو
که بی سرفه باشد در آن گفتگو نه پنداشتی اندر آید حساب به که گوید کسی روشن است
آفتاب به حق سبحانه تعالی نعل سحاب کبریت در فضال را بر مقارن احباب
زوی الاتحاد و رسول صحاب و داد و بخدا که دانا و بالنبی وآله الامجاد ملائزال تعریف
خاطر که درین از مننه لاحق است چگوید و چه نویسد که بنوشتن سرانجام نه پذیرد و بفرستد
رو براه نگردد هر چند که در تغیر آن کم محبت میان جرأت می بندد و حوصله را قوای
آن نمی بیند که از عهد برداشت آن واقع هاله ساخته مثلاً توانا ندیدون آمد
چه امری که اگر اشاع آن اسامی را طاقت برداشت نباشد که امری مثنوی است
من بیدل به سرانجام که مثال فیه در گرداید حوادث افتاده ام از مردانی بسیارانی
بد و بدتر از شهرگرد و برگرد و کوچه می گردم و سکونت و اشتقامت را بر نمود حرام دانیده ام گنج
طاقت و تاب دیدن و شنیدن آن تو اتم آورد و مع ذلک ادعا نموده ملک
آمده و نه سفر نمودن برادر عزیز ارشد دار بند سعادت یا رشیع بر خود را
بجانب ملک کن خلق تمام گشت و بنیاد من تمام حاصل گردید چه درین ایام که گرمی
یز اعظم تابش خورشید جوش و خروش کمال دارد و حرارت آفتاب مالک طبعیت
جهان و جهانیان موثر گشت و احراق فصل تابستان بسیار دل گزاری و نقص
افزایش و لما را درین اوقات و روز صافات با سالش و بارام و دکشائی بسیار
بیاستی جرأت نمود و یومی چند مصر و سکون میباشد نمود تا به او اندک
اعتدال میگردد و طبیعت جهان مایل بسفیری میگردد و بعد طلوع نیز کسانی
سپیل بجای آنرا ده سفری نمودند گنجایش آن داشت نه آدمی را در آن روان فروری

[illegible]

در این کتاب سیر و دوام حیوانات را تصدیق کرده بان که حیات میشود و تکامل و تساهل طالع
 از روی روح در انسان مرتفع و منقطع میگردد و در سیم ملاکت و ترس ملاکت از طالع
 و طالع زوال پذیرست بهر طرف که روی آرد بازگشت در پیشانی میتوان قطع منزل و
 راه نمود و بیابان در اصل مقصود اصلی حقیقی با حسن مجرب با کمال طریقت میتوان بهر طرف
 و در مقام آنکه اگر بعد از چند روز دیگر این اراده بر روی کار می آید اولی و استسپان
 بود لیکن چون غم خرم نموده شود به آن ولایت گشته اند مبارک و بهر سر است الله تعالی
 بصحت و سلامت آن گدازه گشتان مروت و فتوت را بمنزل مقصود و ما من مطلوب
 رساناد و مرادات در جهانی خود را بچشم عافیت و دیده صحت به بنیاد و بجز است البی
 العربی و آله الامجاد نقل ختیقه که شیخ علامی در جواب ملا طه نامی و
 سفا و ضمیر گرامی شیخ ابوالفتح خیر آبادی نوشته است نامش در کرده
 و پیچیده آمد سوخته دل که در جهان چون استخوان پلوریم پلوی دل به بخدا و نرس
 محبوب و یک مبداء ظهور و اثره کائنات نقطه ذات بکنای اوست و مثلاً بر و ترجیح موهبت
 اسما صفات به هم تاسه او که نامه نامی و حقیقه گرامی ارشاد پناه می ولایت و سلامت
 طریقت و شریعت انگاهی شیخ الشیوخ شیخ ابوالفتح خیر آبادی بکام جان و دعای
 روان مجاز صادق الاطلاق و مخلصان قدیم الاحقاص و را سدر ساعات و
 اشرف اوقات کالوجی من السائر نزول اجلال فرمود و چون حقیقه اثره موجب محبت
 خاطر پریشان و باعث اطمینان دل بن سر و سامان با حسن مجرب و بیست
 آید نیم سلسله مشکوکه و دوست به بخیر میسر و دل و یوانه سوی دوست
 حقا حقا بغیرت توانی و کفی به شهید که سبب بنده نواز و جنت سرافرازی
 این مخلص بجز لطف عظیم و کرم قدیم آن واجب الاعزاز و اتعظیم امری میگوید
 نمیتواند بود و ابواب این اشکال را بغیر از حلال طبع سلیم و درین مستقیم نمیتواند

در این کتاب سیر و دوام حیوانات را تصدیق کرده بان که حیات میشود و تکامل و تساهل طالع
 از روی روح در انسان مرتفع و منقطع میگردد و در سیم ملاکت و ترس ملاکت از طالع
 و طالع زوال پذیرست بهر طرف که روی آرد بازگشت در پیشانی میتوان قطع منزل و
 راه نمود و بیابان در اصل مقصود اصلی حقیقی با حسن مجرب با کمال طریقت میتوان بهر طرف
 و در مقام آنکه اگر بعد از چند روز دیگر این اراده بر روی کار می آید اولی و استسپان
 بود لیکن چون غم خرم نموده شود به آن ولایت گشته اند مبارک و بهر سر است الله تعالی
 بصحت و سلامت آن گدازه گشتان مروت و فتوت را بمنزل مقصود و ما من مطلوب
 رساناد و مرادات در جهانی خود را بچشم عافیت و دیده صحت به بنیاد و بجز است البی
 العربی و آله الامجاد نقل ختیقه که شیخ علامی در جواب ملا طه نامی و
 سفا و ضمیر گرامی شیخ ابوالفتح خیر آبادی نوشته است نامش در کرده
 و پیچیده آمد سوخته دل که در جهان چون استخوان پلوریم پلوی دل به بخدا و نرس
 محبوب و یک مبداء ظهور و اثره کائنات نقطه ذات بکنای اوست و مثلاً بر و ترجیح موهبت
 اسما صفات به هم تاسه او که نامه نامی و حقیقه گرامی ارشاد پناه می ولایت و سلامت
 طریقت و شریعت انگاهی شیخ الشیوخ شیخ ابوالفتح خیر آبادی بکام جان و دعای
 روان مجاز صادق الاطلاق و مخلصان قدیم الاحقاص و را سدر ساعات و
 اشرف اوقات کالوجی من السائر نزول اجلال فرمود و چون حقیقه اثره موجب محبت
 خاطر پریشان و باعث اطمینان دل بن سر و سامان با حسن مجرب و بیست
 آید نیم سلسله مشکوکه و دوست به بخیر میسر و دل و یوانه سوی دوست
 حقا حقا بغیرت توانی و کفی به شهید که سبب بنده نواز و جنت سرافرازی
 این مخلص بجز لطف عظیم و کرم قدیم آن واجب الاعزاز و اتعظیم امری میگوید
 نمیتواند بود و ابواب این اشکال را بغیر از حلال طبع سلیم و درین مستقیم نمیتواند

در این کتاب سیر و دوام حیوانات را تصدیق کرده بان که حیات میشود و تکامل و تساهل طالع
 از روی روح در انسان مرتفع و منقطع میگردد و در سیم ملاکت و ترس ملاکت از طالع
 و طالع زوال پذیرست بهر طرف که روی آرد بازگشت در پیشانی میتوان قطع منزل و
 راه نمود و بیابان در اصل مقصود اصلی حقیقی با حسن مجرب با کمال طریقت میتوان بهر طرف
 و در مقام آنکه اگر بعد از چند روز دیگر این اراده بر روی کار می آید اولی و استسپان
 بود لیکن چون غم خرم نموده شود به آن ولایت گشته اند مبارک و بهر سر است الله تعالی
 بصحت و سلامت آن گدازه گشتان مروت و فتوت را بمنزل مقصود و ما من مطلوب
 رساناد و مرادات در جهانی خود را بچشم عافیت و دیده صحت به بنیاد و بجز است البی
 العربی و آله الامجاد نقل ختیقه که شیخ علامی در جواب ملا طه نامی و
 سفا و ضمیر گرامی شیخ ابوالفتح خیر آبادی نوشته است نامش در کرده
 و پیچیده آمد سوخته دل که در جهان چون استخوان پلوریم پلوی دل به بخدا و نرس
 محبوب و یک مبداء ظهور و اثره کائنات نقطه ذات بکنای اوست و مثلاً بر و ترجیح موهبت
 اسما صفات به هم تاسه او که نامه نامی و حقیقه گرامی ارشاد پناه می ولایت و سلامت
 طریقت و شریعت انگاهی شیخ الشیوخ شیخ ابوالفتح خیر آبادی بکام جان و دعای
 روان مجاز صادق الاطلاق و مخلصان قدیم الاحقاص و را سدر ساعات و
 اشرف اوقات کالوجی من السائر نزول اجلال فرمود و چون حقیقه اثره موجب محبت
 خاطر پریشان و باعث اطمینان دل بن سر و سامان با حسن مجرب و بیست
 آید نیم سلسله مشکوکه و دوست به بخیر میسر و دل و یوانه سوی دوست
 حقا حقا بغیرت توانی و کفی به شهید که سبب بنده نواز و جنت سرافرازی
 این مخلص بجز لطف عظیم و کرم قدیم آن واجب الاعزاز و اتعظیم امری میگوید
 نمیتواند بود و ابواب این اشکال را بغیر از حلال طبع سلیم و درین مستقیم نمیتواند

کشف و دل پرست آوردن و ظاهر چونی نامزدان کردن کار پر تنگ و جد نیست
و این نکته را بوالهوسی نفوذ و هر چه سعادتی که محقق در دنیا بدید آن نور نیست از
انوار الهی و سر نیست از انوار الهی و سر نیست از انوار الهی که بدان نور دیده
بصیرت متور و کمال شود و چشم سر پرست و روشنائی گیرد و اسرار معرفت الهی میسر
گردد و لاجرم زبان بیان بیان بخیریت صحیح و مخلوق با خلایق انکس ناظر گردد و چه خبر
بلوک این و پیروی این روش شایع هستی نابود خود را بداد الما که حقیقت دارد خلقت
طریقت نتوان کشید ریاضی هر که در سرست نیکو بود آدمی از آدمیان نبودند
نیکو مردم نه کور و نه است به خوب نیکو یا نیکو است به بران بران برگزیده
انفس و آفاق عالم العلم باستحقاق پوشیده نیست که انیز و قائل و تقدیر و سرست
و عصر لطیف محمد رسول الله صلی الله علیه و آله و اصحاب و از و اجماع بهترین
مخلوقات اولی و آخری گردانید و او را بحسن خلق و نیکو سرست خوب در قرآن
و فرقان حمید یاد کرد و وجود با وجود آن سعادتمند و این بکلم و علم و خلق و وقار
و تکلیف تخیر نموده و اخلاق حمیده او را پیش از جمیع موجودات و پیش از تمام
مخلوقات در وجود آورد پس آدمی را باید که ازین سعادت عظمی و دولت کبریه
بهره نداشت فهم من فهم زیاده برین گستاخی است چه اطناب نزد الوالد باب
موجب ملاست و شمر غرامت است آفتاب فضائل آن جامع الکملات
بر سفارت اعلی و ادنی تا نبوده با و ظل فضائل حسن آن مجتهد بیکانه و شسته زیاده
باقی و پائینه ریاضی چون یافت بجان زاده کلک پیوند بران و سلسل
خرد افتاده به بند گفتیم که جواب آن نویسم دل گفت پس کن که همین حال است
و پسند و نقل بنیقه که شیخ علامی در جواب کتاب شیخ عثمان و بلوی
نوشته لواء کفر و حق و لا یستد و اوج شمس هدایت یعنی رفزد و کلک فین آنار

[illegible]

و نگاشته خامه بدایع نگار جناب کرامت مآب هدایت انتساب معارف ثمار حقائق
 استارالذی عجز الواصفون عن وصف ذات و حسن قدوس العارفین عن نسام
 برکاته قطب الحق و الحقیقت و الطریقت نیز اعظم الشریعت عمده اصحاب الوجد
 و العرفان زبده ارباب فلق و احسان ماحی آثار کفر و طغیان قاری آیات حمیده
 و مجیده قرآن شریف العرب و العجم مظهر العجائب فی العالم و الاکون نائب مناب
 شریعت مصطفی هم سچو ابوبکر صدیق در طریق صداقت ایمان جامی نشین عمودین الخطاب
 در عدل و احسان یار غار عثمان ابن عفان در روش علم و حیا قائم مقام طریق علی المرتضی
 مشیخت پناه طریقت و حقیقت و دستگاه عالم اسرار عقی و علی شیخ عثمان بلوی نور
 مصباح الهدایت با نوار فتوحات در اشرف زمان و اسعد اوان رسیدن رایت
 و گلشن بشارت مریدان و مسترشدان صمیمی و حقیقی علی التحقیق را با حسن و جوده
 نصارت بخشید و حسن اخلاص اعتقاد ظاهری و باطنی مجانبی و دوستان یقینی
 را موجب ازدیاد و گردید و مواد استظهار و اعتقاد و سواد التجا و اعتماد را مورد
 تضامعت و تزیید گشت و در مقابل آن ملاحظه شوق انگیز و مفاد منته محبت
 آمیزند حاتی که بمقتضای ندرت افزای روضه اتحاد با شامم عطر سائے گلستان
 و داد آینه باشد محقق و مهدی میداد و امیدوار چنانست که در اوقات نکات
 و ساعات متحرکات که مقتاح انجراح و مزلت صلاح و فلاح و نهایت الاوراک
 عارفان سرور و افراح است این حقیقت را سخ و م و ثابست قدم در و مندا یون الففضل
 مستند ظاهر و باطن حقیقت و مجازا اولاً و آخراً اصلاً و قرعاً از گوشه خاطر عاطر
 سحاب مقاطر محو نفسی نفرایند و این کترین مریدان را یک از بنده گان خاص انخاص
 خود و اندر جاد النیست و تشرق صادق که بشرت اجابت و عز استجابست
 مقرون خواهد بود و در صد و ترقب آنکه هر بین منوال همه حال این مگر شسته با دیر قریق

۱۵۷
 این کتاب در شهر کاشان
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۸۰
 در روز ۱۵
 در وقت عصر
 در مکان مسجد
 در شهر کاشان
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۸۰
 در روز ۱۵
 در وقت عصر
 در مکان مسجد
 در شهر کاشان

[illegible]

[illegible][illegible]

زندگی از سر گرفت فانظر و الی آثار رحمة الله کیفیتی الارض بعد موتها چون
 یعنی بر سلامتی ذات بابر کات حمیده صفات بود و از صحبت عشره عالی در جات
 حکایت مینمود در از دیاد سواد فکر حضرت جل نوکره افز و دبا زای هر بشارتی که با سواد
 و بیان دیده برابری داشت صحیفه از دیاد خیر سواد بیا حق بیل نهار بگشت و
 داعی اشواق و بواعث اشتیاق باستان بوسه مرشد آفاق پیر بستگی با شفق
 چون تجلیات انوار فیوضات الهی بر باطن شریعت ارشاد پناهی تجاوز انقیاد
 و چون بے تکلف تشریفون اشواق و تقریر صنوف آلام اشتیاق مقدر در زبان
 و بیان قلم کسور اللسان نیست دران باب شروع بتثابته قلوب حواله میکند قطعه
 حکایت لیبی دارم از اشتیاق که نتوان نمودن بشر حش قیام به چو از حد تعریف
 یا لا ترست بهر تنگ نمودم بخیر الکلام به اگر چه بنظر هر صورت مفارقت از آستان
 سدره نشان طوبی منزلت واقع است اما جوامع القلوب الروح ملازم و محکم
 آستان هدایت مکانست توقع آنکه تا زمان حصول تیر شرف صحبت عالی و دولت
 مواصلت باریافتگان مجلس متعالی از توجه ضمیر من فیض تاثیر محروم نگردانند و این
 مستفاد از دل و جانرا ملازم عقبه علیه خود دانند بهر بیت بکشم از نه یا نظر بنور تو ام
 چه بستم نظر در حضور تو ام به و گاه گاهی تیر شیخ خامه در بار گوهر شازیه و میمان
 امثال و آثار ان سرور می و ممتاز می بخشیده باشند که کتبین عالین خطاب معالی
 انساب سعادت نصیب آن سعادت و نقابت پناه را نامه آمانی و سر پایی
 زندگانی جاودانی خود میدارند چه اولاد و آخر اطا هر دو با طفا حقیقتا و مجازا در دنیا
 و آخرت تمکین به شفاعت آید و اجزاد ایشان دارد زیاده برین مشوش اوقات
 شریف ایشان بنیگردد و تقدیر ایشان از محض بی ادبی می بیند اردو مخلصان پناها
 درین ایام چنان استماع نموده شد که ظاهر حضرت اعلی شمارا بخویر سفر مآراء الهی

۱۶۳
 شادان

از دوزخ که بهشتی قویتر است
بجای آنکه از آن فرار کند
و تا کسی در صورت
موانع و مصلحتات
مشق اربعه را بخشد
تا کسی در این مرتبه
از شش مقام درجه

فرموده اند و حکیم هم را نیز بر فاقیت شریف انتخاب نمود بسیار مبارک و خیرست
ایزد و تعالی درین عزیمت مرادات دینی و دنیا کے ایسا نرا بر آورد و خیر گرداناد و گرد
که دردت و غبار حوادث کوئی و فساد بی پروا سن و دولت ایشان مر ساد و همواره
پرتو صفات و ثنائے ساکنان ملا اعلی و فخر دغای سیر پائے سبحان عرصه اودنی
مقارن ذات شریف و عنصر لطیف منتبان آذ پال کرامت ناظران جلال
برایت باد بالبنی العربی الماسمی الملی المدنی و آله الامجاد نقل حقیقه که شیخ
علامی نخدمت شیخ نظام پانی تپی نوشته سلام علی طاهنی کعبه بهما مل
من فاق کل الانام و سلام علی زائری روضه مد بطوا انما ثم حج الکرامه داعی
نیا زمند بجان دول آموز و مند صرائع خدای که شائع نام آن مجامع انس
خلوت نشینان ملکوت را معطر سازد و در دایع مدحانی که فواحش و کرامات
آن مجالس قدس متکفان خطا بر حرم و دست را معتبر گرداند و معروض عرض موقت
انهای حضرت مشیخت مآب طریقت و حقیقت آریاب جامع الفضائل و کمالات
مستحسن اوصاف و مناقبات فائز البرکات عالم السرا و الحفیات قابل رعایا
کاشف الاسرار العلیه واقف الاحوال الحکیمه معین الملک و الدین نصیر الصدق
و البیقین حجه الاسلام واجب الاعزاز دالاکرام مدرک النظم و الادب و حسن الکلام
جمهور الانام شیخ الشیوخ بنده که شیخ نظام پانی تپی میرساند و در مبدع قواش خفرت
خیاض ریاض حزمین شرفین سبحان جنون عیون از بخار دل مخزون رخساره
زرد را گلگون میکند و بر بادا ماکن و ساکن قدسی تا قرآن فرخنده مناظر مرغ و وح
پرتو کسرتین و رقص بدن حزمین سکین طیران نود میگوید قطعه که بود یا رب که
در دور شریف و بطحا کتم که بکر منزل و که در مدینه جا کتم که بر کنار زمزم از دل بر کشیم
یک زخم که در زو چشم خون نشان آن چشمه را و دریا کتم که یا رسول الله بسوسه خود

[illegible]

517

Handwritten notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

مرا را بی تمناست به تاز فرق سر قدم سارم ز دیده یا کنم بدر جادائق و دو توفیق صادق
 هست که حضرت سبحان الذی امری العبدہ لیل من اسکی الحرام فی المسجد الاقصا
 هر چند که زود و تیر و آن متوجع که چون جبال احدی که دعوای این ضعیف و آرد مرقد و
 مدح گردد و این پاست شکسته را و یجرانرا نوید بشیراتم بر تهم بهر چه سینه در وضو آن
 خشنده صدای صلاک ایسقا مصرقات لکم انما نسائکم بیع جان تا توان رسانیده
 از جنت جای حوادث خطرناک جلده آباد من و خلیفگان آسمان سادت تا در من این
 فتوح ادراک تقبل انامل مبارک که مفتاح ابواب دولت و مضایع الوارح احاط
 ست سیسره محصل گردد و انقرضی من اشار الی صراط مستقیم نیست اے
 خدا را به پیامبر که را از پیغمبر راه یا بکست
 خاک دست کعبه ارباب ارادت به گروی بسوی تو نیارم بکبر ارم تا توقع آنکه
 تا دامن حصول این مامل گاهی که احرام حرم حرمت و احترام لبسته در زمین بوسه
 بیت الحرام در وضو رضیه رسول الله علیه السلام و اصحابه و ازواج الصلوٰه التلیما
 حق نیاز مندا که گزارند و سجدهات محمد حق جل علی بجای که زند بران آستان
 ازین نارستان نیز باد آوری فرمایند قطعه ای مرغ شاخسار عنایت که میبرد
 از روی اصطفا رسد نکست وصال به خوش می پری بلند فراموشیت ما
 از حال ماکه لبسته پریم و شکسته یال به ازان عزت و تاج چشمت آن دار که در جمیع
 احوالات که روے داده باشد از حیوانی سالات و سلامتی ذات مجسمه صفات
 فائض الیک کات خود و جمیع متعلقان و خادمان با اخلاص و ملازمان با تقصا
 یک بیک فکری پیچوده باشند که دل نگران و جان خواهان عاقبت ایشان
 میباشد و این مرید حقیقی و مسترشد یقینی خود را بهیچ وجه من الوجوه از گوشه خاطر
 سیاه مفاطر محو و نسی نفرمایند که غریب پرسی ترجمه خدا پرستی است و سکن نزاری
 لازمه حق پرستی و قاصد بیکه بایند و در وی آرد و بدو کلمه که ازان سر فرازی

[illegible]

شماره اول - فصل دوم - باب اول - در بیان احوال و سیرت حضرت علی علیه السلام

لمعات مشکوفاً خاطر فائز البرکات آنکه این مجلس حقیقی و مستقیم می‌باشد که مشهور به ابوالفضل
ست در موطن اجات است دعوت بدعای که مستلزم تزیید مواد و ثبوت در حساب
تواند بود اندر فرامی‌د و ابواب بجهت و استیضاح نظر شود که خاطر فائز الاثر
بر سر کوزه گاری این سجد بر کشاید عین کن و مارا بکار ما بگذارید که کار با هم
موقوف به عنایت است به زیاد به بین جرات نمودن گستاخی است اندیم بر سر
می‌دارت رسمی قبله من قبل ازین شیخ عبدالقدوس ^{شما} اظهار کرده بود که سید حامد
مقدلی با سهیل و حاج میرجمت حق پیوست و سافر ملک بقا کردید و حضرت میرجو را
چنان اراده شده است که خواهر زاده خود را که سید حامدی نامند بتولای برگزیند
نکوه منسوب گردانند و الله چه بهتر ازین است که این بختیور بر سر کشید انشاء الله تعالی
رب العالمین هر یک نوشته آنحضرت در یناب باین مجلس رسید با حسن وجه صورت
می‌بند و بجز و خود اندن عنایت نامه بعرش اشرف اقدس حضرت قلل الهی رسانیده
بنام سومی الیه فرمان تولای هر دو برگزیده را توپسانیده خدمت شریف ارسال خواهد نمود
خاطر اشرف از طرف این بقدر درین بهند ابواب جمیع در عدد هر قدر می‌که باشد در
باین فقیر بنویسند که منت بجان نهاده باضر ام رساند چه خدمات حضرت را سعادت
جاء دانی خود میداند کدام دولت باین برابر است کسی خود را در خدمت شل شمایزگان
دعوی از محاف ندارد و در جهانپاری و پرستاری اعزّه تقصیر نکند خداوند بخواند
که ابوالفضل خود را در محاف بزرگان حق شناس خاص کرده باشد و گاه از روی بکسوت
آشنا سازد و سهولت دارد چه بر جا گو سفندی است بقربانی سزاوارست آنکه ملازمت
شاهنشاهی را بر خود لازم داشت ام و در خدمت بر میان جان بسته ام نه بر اس
رقا بیست نفس شوم خود ملک بکسوت بگویی و خیر خواهی طوائف اتمام خدمت ملوک را
اعتیار نموده ام والا خدا آگاه است فرشتگان گواه اند که نان فقر و جامه درویشی و

[illegible]

غیاث مستقر صوره ۱۲

گوشتی و زادی گزینی را از محصول تمام عالم بهتر میدارم و بدون حج و عتقا و طاعت
صفت دینی و مسائل یقینی را بجز از ملک نمیدارم لیکن چه چاره سازم که دو دولت
عالی در یکم پیچیده اند که از ایشان ^{مخلص} ندارم یک طاعت و اگر آدم ظاهری و باطنی
قبله و کعبه و شیخ و دنیا و دجوهایی گیتی خدا و صلا و قطعاً را با راه من بینگذارم و در
از من بالکل ربوده و کمر بایستد و کاه دل مرا حینب نموده است و تعالی آن
سعادتمندترین را سالهاست بسیار و قهرهای بسیار بر سر بساطت و اورنگ سعادت
و سزای شکون دارد و اگر و تفرقه و حوادث روزگار را بنهار من حیات آن
فرشته حقیقی در ساد و دیگر خدایات دنیوی و مہات اخروی بی تو امان و شب زنده داران
و گوشه عزلت گزینان شهرستان طریقت و کمر بستگان راه حقیقت و دینداران کوی
شریعت محمدی صلی الله علیه و آله و اوصایه و سلم بکی نیست حق طویت این را سخ
دم ثابت قدم نیست که کار بینوا بوسیله من مستند ساخته شود و چه کشانیده مشکلات
بندگان و نامردان دست فاعل حقیقی او را باید داشت از نیکس چه هم پروانده گردد
لیکن بظاہر آدمی سبب و دلیلش نیست خود میکند و بهانه می نمید و دیگر انیم و دوستی
ابد پیوند که کشایش کار فی نفسه از وی شود و نیکس به بهاء بسعادت جاودانی
میرسیده باشد غرض که قدر این دولت و استن کار بر الوہوسی نیست الله تعالی
جمع دوستان را توفیق کرامت کنایه و بحق الحق و عارفیه از مقام حوالی ملتان که ریال
در ایشان نامند قلمی نموده شد تا قیل نمیکند که شیخ علامی بسوی عرفان پناه
حقیقت و طریقت دستگاه شیخ جعفر بکری نوشته است آنانکه خاک
نظر کیمیا کنند آیا بود که گوشه چشمی بکنند به خدام عتیقه و پایست قدسی منزلت
عرش مرتبت کرسی شوکت منظر آثار کمالات ملاقاتی و نظر انوار فیوضات لایسوی
الحجاء در باب الہدایت و التوفیق آنخص بخواطفت الملک السبحان حضرت

[illegible]

三

[illegible]

مخدوم الانام شیخ الاسلام قلیچ بیگ اظلالی بین نکات الدقائق و الحقائق قطب
 الاقطاب زبدة الاصحاب عمدة الاحیاء عرفان پناه تحقیقت و طریقت و مشکاه
 مریدان و مخلصان پروردگار شیخ جعفر بکری را بعد از قوافل دعوات طلیات و
 تسلیمات زکیات و تطهیرات و اقیات و تصدیقات صافیات مرفوع ضمیمه سیر کیمیا
 تاثیر خورشید تصویر مرآت نظیر آنکه تا از کشف زار ماسن اتصال و خوشخبری وصال
 بر کمال خود این دعا کوی حاصل الخاص و نیازمند صادق الاخلاص را ببلوغ اقرار
 آشنائی بخشیده اند حق و علام است که بجز خار حسرت از بلوغ الفت هرگز نگه
 چشیده و از کشف زار مودت بغیر از خوشه محبت ندر دیده و بجز زهر الالام ناکامی بکام
 هوس بخشیده گاهی و مرآت خیال محال چهره راحت و خستاری بخت ندیده و جادوق
 و امید صادق است که در زمان بزم وصال و بجز در آن زاویه اتصال را غمقرب برلال
 کمال قال وصال احوال خورم و شاد آب میگردانیده باشند و تلخ گامان کوی رنجوری را
 شهید دیداری چشمانیده تا محنت دوری و کلفت مصوری ضروری مجبوری بسیر آید
 و نوع و من آن دوری و نکشای فرحت افزای کلفت زوایا بر کرد و شاد امید از
 دیز که خواش بخت دل و حلقه جان در آید غم نرسن این مینوای عاقل صورت رکعت
 چهار مرتبه و کلفت مفارقت گریبان گیر حیات بود هرگز بر بستر راحت نمی غنود و در کتب
 از تفرقه های دیگر که در این ایام نافرجام پیش آمده دوست بر دهنده چه اظهار نماید
 که نوشین بقول می انجامد و کدام یک کلفت را در خیر بیان آورد این بسیار
 بی نشان نه آغازش پیدا است و نه انجامش سرور این صحرای پر سودا و اصل قطعاً
 پیدا نیست و ابتداء و انتهایش هویدائی همان به که ازین بامون پر مسکنه سپوشیده
 و خموشیده در گندم و جو شیده و خردشیده دندان صبر بر جگر تحمل نیمه دازین عادی
 نطق بکشم لیکن مراد واجب دل را فرض شد که انمودی از ساخته دل خراش و واقعه

باز شیخ الاسلام قلیچ بیگ اظلالی بین نکات الدقائق و الحقائق قطب الاقطاب زبدة الاصحاب عمدة الاحیاء عرفان پناه تحقیقت و طریقت و مشکاه مریدان و مخلصان پروردگار شیخ جعفر بکری را بعد از قوافل دعوات طلیات و تسلیمات زکیات و تطهیرات و اقیات و تصدیقات صافیات مرفوع ضمیمه سیر کیمیا تاثیر خورشید تصویر مرآت نظیر آنکه تا از کشف زار ماسن اتصال و خوشخبری وصال بر کمال خود این دعا کوی حاصل الخاص و نیازمند صادق الاخلاص را ببلوغ اقرار آشنائی بخشیده اند حق و علام است که بجز خار حسرت از بلوغ الفت هرگز نگه چشیده و از کشف زار مودت بغیر از خوشه محبت ندر دیده و بجز زهر الالام ناکامی بکام هوس بخشیده گاهی و مرآت خیال محال چهره راحت و خستاری بخت ندیده و جادوق و امید صادق است که در زمان بزم وصال و بجز در آن زاویه اتصال را غمقرب برلال کمال قال وصال احوال خورم و شاد آب میگردانیده باشند و تلخ گامان کوی رنجوری را شهید دیداری چشمانیده تا محنت دوری و کلفت مصوری ضروری مجبوری بسیر آید و نوع و من آن دوری و نکشای فرحت افزای کلفت زوایا بر کرد و شاد امید از دیز که خواش بخت دل و حلقه جان در آید غم نرسن این مینوای عاقل صورت رکعت چهار مرتبه و کلفت مفارقت گریبان گیر حیات بود هرگز بر بستر راحت نمی غنود و در کتب از تفرقه های دیگر که در این ایام نافرجام پیش آمده دوست بر دهنده چه اظهار نماید که نوشین بقول می انجامد و کدام یک کلفت را در خیر بیان آورد این بسیار بی نشان نه آغازش پیدا است و نه انجامش سرور این صحرای پر سودا و اصل قطعاً پیدا نیست و ابتداء و انتهایش هویدائی همان به که ازین بامون پر مسکنه سپوشیده و خموشیده در گندم و جو شیده و خردشیده دندان صبر بر جگر تحمل نیمه دازین عادی نطق بکشم لیکن مراد واجب دل را فرض شد که انمودی از ساخته دل خراش و واقعه

باز شیخ الاسلام قلیچ بیگ اظلالی بین نکات الدقائق و الحقائق قطب الاقطاب زبدة الاصحاب عمدة الاحیاء عرفان پناه تحقیقت و طریقت و مشکاه مریدان و مخلصان پروردگار شیخ جعفر بکری را بعد از قوافل دعوات طلیات و تسلیمات زکیات و تطهیرات و اقیات و تصدیقات صافیات مرفوع ضمیمه سیر کیمیا تاثیر خورشید تصویر مرآت نظیر آنکه تا از کشف زار ماسن اتصال و خوشخبری وصال بر کمال خود این دعا کوی حاصل الخاص و نیازمند صادق الاخلاص را ببلوغ اقرار آشنائی بخشیده اند حق و علام است که بجز خار حسرت از بلوغ الفت هرگز نگه چشیده و از کشف زار مودت بغیر از خوشه محبت ندر دیده و بجز زهر الالام ناکامی بکام هوس بخشیده گاهی و مرآت خیال محال چهره راحت و خستاری بخت ندیده و جادوق و امید صادق است که در زمان بزم وصال و بجز در آن زاویه اتصال را غمقرب برلال کمال قال وصال احوال خورم و شاد آب میگردانیده باشند و تلخ گامان کوی رنجوری را شهید دیداری چشمانیده تا محنت دوری و کلفت مصوری ضروری مجبوری بسیر آید و نوع و من آن دوری و نکشای فرحت افزای کلفت زوایا بر کرد و شاد امید از دیز که خواش بخت دل و حلقه جان در آید غم نرسن این مینوای عاقل صورت رکعت چهار مرتبه و کلفت مفارقت گریبان گیر حیات بود هرگز بر بستر راحت نمی غنود و در کتب از تفرقه های دیگر که در این ایام نافرجام پیش آمده دوست بر دهنده چه اظهار نماید که نوشین بقول می انجامد و کدام یک کلفت را در خیر بیان آورد این بسیار بی نشان نه آغازش پیدا است و نه انجامش سرور این صحرای پر سودا و اصل قطعاً پیدا نیست و ابتداء و انتهایش هویدائی همان به که ازین بامون پر مسکنه سپوشیده و خموشیده در گندم و جو شیده و خردشیده دندان صبر بر جگر تحمل نیمه دازین عادی نطق بکشم لیکن مراد واجب دل را فرض شد که انمودی از ساخته دل خراش و واقعه

باز شیخ الاسلام قلیچ بیگ اظلالی بین نکات الدقائق و الحقائق قطب الاقطاب زبدة الاصحاب عمدة الاحیاء عرفان پناه تحقیقت و طریقت و مشکاه مریدان و مخلصان پروردگار شیخ جعفر بکری را بعد از قوافل دعوات طلیات و تسلیمات زکیات و تطهیرات و اقیات و تصدیقات صافیات مرفوع ضمیمه سیر کیمیا تاثیر خورشید تصویر مرآت نظیر آنکه تا از کشف زار ماسن اتصال و خوشخبری وصال بر کمال خود این دعا کوی حاصل الخاص و نیازمند صادق الاخلاص را ببلوغ اقرار آشنائی بخشیده اند حق و علام است که بجز خار حسرت از بلوغ الفت هرگز نگه چشیده و از کشف زار مودت بغیر از خوشه محبت ندر دیده و بجز زهر الالام ناکامی بکام هوس بخشیده گاهی و مرآت خیال محال چهره راحت و خستاری بخت ندیده و جادوق و امید صادق است که در زمان بزم وصال و بجز در آن زاویه اتصال را غمقرب برلال کمال قال وصال احوال خورم و شاد آب میگردانیده باشند و تلخ گامان کوی رنجوری را شهید دیداری چشمانیده تا محنت دوری و کلفت مصوری ضروری مجبوری بسیر آید و نوع و من آن دوری و نکشای فرحت افزای کلفت زوایا بر کرد و شاد امید از دیز که خواش بخت دل و حلقه جان در آید غم نرسن این مینوای عاقل صورت رکعت چهار مرتبه و کلفت مفارقت گریبان گیر حیات بود هرگز بر بستر راحت نمی غنود و در کتب از تفرقه های دیگر که در این ایام نافرجام پیش آمده دوست بر دهنده چه اظهار نماید که نوشین بقول می انجامد و کدام یک کلفت را در خیر بیان آورد این بسیار بی نشان نه آغازش پیدا است و نه انجامش سرور این صحرای پر سودا و اصل قطعاً پیدا نیست و ابتداء و انتهایش هویدائی همان به که ازین بامون پر مسکنه سپوشیده و خموشیده در گندم و جو شیده و خردشیده دندان صبر بر جگر تحمل نیمه دازین عادی نطق بکشم لیکن مراد واجب دل را فرض شد که انمودی از ساخته دل خراش و واقعه

۱۲۰۱ هجری قمری
 ۱۲۰۲ هجری قمری
 ۱۲۰۳ هجری قمری
 ۱۲۰۴ هجری قمری
 ۱۲۰۵ هجری قمری
 ۱۲۰۶ هجری قمری
 ۱۲۰۷ هجری قمری
 ۱۲۰۸ هجری قمری
 ۱۲۰۹ هجری قمری
 ۱۲۱۰ هجری قمری
 ۱۲۱۱ هجری قمری
 ۱۲۱۲ هجری قمری
 ۱۲۱۳ هجری قمری
 ۱۲۱۴ هجری قمری
 ۱۲۱۵ هجری قمری
 ۱۲۱۶ هجری قمری
 ۱۲۱۷ هجری قمری
 ۱۲۱۸ هجری قمری
 ۱۲۱۹ هجری قمری
 ۱۲۲۰ هجری قمری
 ۱۲۲۱ هجری قمری
 ۱۲۲۲ هجری قمری
 ۱۲۲۳ هجری قمری
 ۱۲۲۴ هجری قمری
 ۱۲۲۵ هجری قمری
 ۱۲۲۶ هجری قمری
 ۱۲۲۷ هجری قمری
 ۱۲۲۸ هجری قمری
 ۱۲۲۹ هجری قمری
 ۱۲۳۰ هجری قمری
 ۱۲۳۱ هجری قمری
 ۱۲۳۲ هجری قمری
 ۱۲۳۳ هجری قمری
 ۱۲۳۴ هجری قمری
 ۱۲۳۵ هجری قمری
 ۱۲۳۶ هجری قمری
 ۱۲۳۷ هجری قمری
 ۱۲۳۸ هجری قمری
 ۱۲۳۹ هجری قمری
 ۱۲۴۰ هجری قمری
 ۱۲۴۱ هجری قمری
 ۱۲۴۲ هجری قمری
 ۱۲۴۳ هجری قمری
 ۱۲۴۴ هجری قمری
 ۱۲۴۵ هجری قمری
 ۱۲۴۶ هجری قمری
 ۱۲۴۷ هجری قمری
 ۱۲۴۸ هجری قمری
 ۱۲۴۹ هجری قمری
 ۱۲۵۰ هجری قمری
 ۱۲۵۱ هجری قمری
 ۱۲۵۲ هجری قمری
 ۱۲۵۳ هجری قمری
 ۱۲۵۴ هجری قمری
 ۱۲۵۵ هجری قمری
 ۱۲۵۶ هجری قمری
 ۱۲۵۷ هجری قمری
 ۱۲۵۸ هجری قمری
 ۱۲۵۹ هجری قمری
 ۱۲۶۰ هجری قمری
 ۱۲۶۱ هجری قمری
 ۱۲۶۲ هجری قمری
 ۱۲۶۳ هجری قمری
 ۱۲۶۴ هجری قمری
 ۱۲۶۵ هجری قمری
 ۱۲۶۶ هجری قمری
 ۱۲۶۷ هجری قمری
 ۱۲۶۸ هجری قمری
 ۱۲۶۹ هجری قمری
 ۱۲۷۰ هجری قمری
 ۱۲۷۱ هجری قمری
 ۱۲۷۲ هجری قمری
 ۱۲۷۳ هجری قمری
 ۱۲۷۴ هجری قمری
 ۱۲۷۵ هجری قمری
 ۱۲۷۶ هجری قمری
 ۱۲۷۷ هجری قمری
 ۱۲۷۸ هجری قمری
 ۱۲۷۹ هجری قمری
 ۱۲۸۰ هجری قمری
 ۱۲۸۱ هجری قمری
 ۱۲۸۲ هجری قمری
 ۱۲۸۳ هجری قمری
 ۱۲۸۴ هجری قمری
 ۱۲۸۵ هجری قمری
 ۱۲۸۶ هجری قمری
 ۱۲۸۷ هجری قمری
 ۱۲۸۸ هجری قمری
 ۱۲۸۹ هجری قمری
 ۱۲۹۰ هجری قمری
 ۱۲۹۱ هجری قمری
 ۱۲۹۲ هجری قمری
 ۱۲۹۳ هجری قمری
 ۱۲۹۴ هجری قمری
 ۱۲۹۵ هجری قمری
 ۱۲۹۶ هجری قمری
 ۱۲۹۷ هجری قمری
 ۱۲۹۸ هجری قمری
 ۱۲۹۹ هجری قمری
 ۱۳۰۰ هجری قمری

جانفرسای دوست یکدل و مصاحب هم گسل نیکنام جلالت پیغام سعادت
 فرجام حکیم تمام تحریر و تدوین نماید تلخیص کلام در بیست و یکم کتاب یا روفا و ایضاً کسای سائر
 ابو افضل گشتند ازین عالم فانی بجهان باقی اسفر نمود و بعلت اسهال از حال خرمی
 و بعضی بعلت شجون گل نفس ذالقه الموت و کل شئی با لک الا وجه شریب
 حیات چشیده ازین سرسبز پنج هزاران هزار تخت و پنج مسافر ملک بقا گردید
 اگر چه همگی را همین راه است کسی را چاره از تقدیر حق نیست لیکن زخمهای
 دل خیزان را بنا سوز آشنائی و داود در غمهای جهان غمگین را بتازگی حوالت کرد و چند
 درین ماجرایی اتم جگر بیشتر از بیشتر میسوزد و آتش درون مشتعل میگردد پس همان
 بهتر که دست در دامن مصابرت بزم شکیبائی پیشه کند از رونق قالی آن مسافر ملک بقا
 را بخیرت خود آشنائی و با دو در جوار رحمت خویشین جاگناه بخت انبی الهامی
 و آله و صحابه الاجاد و نقل حقیقه که شیخ علما می بسوے حاجی الحرمین
 الشریفین حافظ باقی خان نوشته حق جل و علا ذات حمیده صفات
 قائم البرکات حضرت مجذومی ملاذ الانامی حسن الکلامی زائر الحرمین الشریفین قاری
 قرآن مجید حافظ قرآن حمید میل هزار داستان گلشن نغمه سرسبز شهر آفاق حافظ
 باسحقان غلغل افکن ملک عراق و عجم رونق بخش خصل آرامی و نعم دقیقه شناس
 بشیخ کم عالم سر و فقر اولاد حواری آدم صقیل نماے رنگ محبت دالم زندگی بخشیم
 بے روان نادره زمانه یگانه دوران حافظ باقی خان را از جمیع آفات عوارض
 فساد و کوئی در حفظ خویشین محفوظ و اراد و غبار حوادث برد این حیات
 آن برگزیده نفس و آفاق عرسا و بمنه و کمال کرمه بعد از طی لوازم اخلاص
 و مراسم اختصاص عورات و اقارب و تحیات شکاثره بنی از فراط محبت و عین
 سعادت صلح داشت و ثنائی بقیاس محقق مهدی نموده ازیر تقالی ازیر شکر

۱۲۰۱ هجری قمری
 ۱۲۰۲ هجری قمری
 ۱۲۰۳ هجری قمری
 ۱۲۰۴ هجری قمری
 ۱۲۰۵ هجری قمری
 ۱۲۰۶ هجری قمری
 ۱۲۰۷ هجری قمری
 ۱۲۰۸ هجری قمری
 ۱۲۰۹ هجری قمری
 ۱۲۱۰ هجری قمری
 ۱۲۱۱ هجری قمری
 ۱۲۱۲ هجری قمری
 ۱۲۱۳ هجری قمری
 ۱۲۱۴ هجری قمری
 ۱۲۱۵ هجری قمری
 ۱۲۱۶ هجری قمری
 ۱۲۱۷ هجری قمری
 ۱۲۱۸ هجری قمری
 ۱۲۱۹ هجری قمری
 ۱۲۲۰ هجری قمری
 ۱۲۲۱ هجری قمری
 ۱۲۲۲ هجری قمری
 ۱۲۲۳ هجری قمری
 ۱۲۲۴ هجری قمری
 ۱۲۲۵ هجری قمری
 ۱۲۲۶ هجری قمری
 ۱۲۲۷ هجری قمری
 ۱۲۲۸ هجری قمری
 ۱۲۲۹ هجری قمری
 ۱۲۳۰ هجری قمری
 ۱۲۳۱ هجری قمری
 ۱۲۳۲ هجری قمری
 ۱۲۳۳ هجری قمری
 ۱۲۳۴ هجری قمری
 ۱۲۳۵ هجری قمری
 ۱۲۳۶ هجری قمری
 ۱۲۳۷ هجری قمری
 ۱۲۳۸ هجری قمری
 ۱۲۳۹ هجری قمری
 ۱۲۴۰ هجری قمری
 ۱۲۴۱ هجری قمری
 ۱۲۴۲ هجری قمری
 ۱۲۴۳ هجری قمری
 ۱۲۴۴ هجری قمری
 ۱۲۴۵ هجری قمری
 ۱۲۴۶ هجری قمری
 ۱۲۴۷ هجری قمری
 ۱۲۴۸ هجری قمری
 ۱۲۴۹ هجری قمری
 ۱۲۵۰ هجری قمری
 ۱۲۵۱ هجری قمری
 ۱۲۵۲ هجری قمری
 ۱۲۵۳ هجری قمری
 ۱۲۵۴ هجری قمری
 ۱۲۵۵ هجری قمری
 ۱۲۵۶ هجری قمری
 ۱۲۵۷ هجری قمری
 ۱۲۵۸ هجری قمری
 ۱۲۵۹ هجری قمری
 ۱۲۶۰ هجری قمری
 ۱۲۶۱ هجری قمری
 ۱۲۶۲ هجری قمری
 ۱۲۶۳ هجری قمری
 ۱۲۶۴ هجری قمری
 ۱۲۶۵ هجری قمری
 ۱۲۶۶ هجری قمری
 ۱۲۶۷ هجری قمری
 ۱۲۶۸ هجری قمری
 ۱۲۶۹ هجری قمری
 ۱۲۷۰ هجری قمری
 ۱۲۷۱ هجری قمری
 ۱۲۷۲ هجری قمری
 ۱۲۷۳ هجری قمری
 ۱۲۷۴ هجری قمری
 ۱۲۷۵ هجری قمری
 ۱۲۷۶ هجری قمری
 ۱۲۷۷ هجری قمری
 ۱۲۷۸ هجری قمری
 ۱۲۷۹ هجری قمری
 ۱۲۸۰ هجری قمری
 ۱۲۸۱ هجری قمری
 ۱۲۸۲ هجری قمری
 ۱۲۸۳ هجری قمری
 ۱۲۸۴ هجری قمری
 ۱۲۸۵ هجری قمری
 ۱۲۸۶ هجری قمری
 ۱۲۸۷ هجری قمری
 ۱۲۸۸ هجری قمری
 ۱۲۸۹ هجری قمری
 ۱۲۹۰ هجری قمری
 ۱۲۹۱ هجری قمری
 ۱۲۹۲ هجری قمری
 ۱۲۹۳ هجری قمری
 ۱۲۹۴ هجری قمری
 ۱۲۹۵ هجری قمری
 ۱۲۹۶ هجری قمری
 ۱۲۹۷ هجری قمری
 ۱۲۹۸ هجری قمری
 ۱۲۹۹ هجری قمری
 ۱۳۰۰ هجری قمری

۱۲۰۱ هجری قمری
 ۱۲۰۲ هجری قمری
 ۱۲۰۳ هجری قمری
 ۱۲۰۴ هجری قمری
 ۱۲۰۵ هجری قمری
 ۱۲۰۶ هجری قمری
 ۱۲۰۷ هجری قمری
 ۱۲۰۸ هجری قمری
 ۱۲۰۹ هجری قمری
 ۱۲۱۰ هجری قمری
 ۱۲۱۱ هجری قمری
 ۱۲۱۲ هجری قمری
 ۱۲۱۳ هجری قمری
 ۱۲۱۴ هجری قمری
 ۱۲۱۵ هجری قمری
 ۱۲۱۶ هجری قمری
 ۱۲۱۷ هجری قمری
 ۱۲۱۸ هجری قمری
 ۱۲۱۹ هجری قمری
 ۱۲۲۰ هجری قمری
 ۱۲۲۱ هجری قمری
 ۱۲۲۲ هجری قمری
 ۱۲۲۳ هجری قمری
 ۱۲۲۴ هجری قمری
 ۱۲۲۵ هجری قمری
 ۱۲۲۶ هجری قمری
 ۱۲۲۷ هجری قمری
 ۱۲۲۸ هجری قمری
 ۱۲۲۹ هجری قمری
 ۱۲۳۰ هجری قمری
 ۱۲۳۱ هجری قمری
 ۱۲۳۲ هجری قمری
 ۱۲۳۳ هجری قمری
 ۱۲۳۴ هجری قمری
 ۱۲۳۵ هجری قمری
 ۱۲۳۶ هجری قمری
 ۱۲۳۷ هجری قمری
 ۱۲۳۸ هجری قمری
 ۱۲۳۹ هجری قمری
 ۱۲۴۰ هجری قمری
 ۱۲۴۱ هجری قمری
 ۱۲۴۲ هجری قمری
 ۱۲۴۳ هجری قمری
 ۱۲۴۴ هجری قمری
 ۱۲۴۵ هجری قمری
 ۱۲۴۶ هجری قمری
 ۱۲۴۷ هجری قمری
 ۱۲۴۸ هجری قمری
 ۱۲۴۹ هجری قمری
 ۱۲۵۰ هجری قمری
 ۱۲۵۱ هجری قمری
 ۱۲۵۲ هجری قمری
 ۱۲۵۳ هجری قمری
 ۱۲۵۴ هجری قمری
 ۱۲۵۵ هجری قمری
 ۱۲۵۶ هجری قمری
 ۱۲۵۷ هجری قمری
 ۱۲۵۸ هجری قمری
 ۱۲۵۹ هجری قمری
 ۱۲۶۰ هجری قمری
 ۱۲۶۱ هجری قمری
 ۱۲۶۲ هجری قمری
 ۱۲۶۳ هجری قمری
 ۱۲۶۴ هجری قمری
 ۱۲۶۵ هجری قمری
 ۱۲۶۶ هجری قمری
 ۱۲۶۷ هجری قمری
 ۱۲۶۸ هجری قمری
 ۱۲۶۹ هجری قمری
 ۱۲۷۰ هجری قمری
 ۱۲۷۱ هجری قمری
 ۱۲۷۲ هجری قمری
 ۱۲۷۳ هجری قمری
 ۱۲۷۴ هجری قمری
 ۱۲۷۵ هجری قمری
 ۱۲۷۶ هجری قمری
 ۱۲۷۷ هجری قمری
 ۱۲۷۸ هجری قمری
 ۱۲۷۹ هجری قمری
 ۱۲۸۰ هجری قمری
 ۱۲۸۱ هجری قمری
 ۱۲۸۲ هجری قمری
 ۱۲۸۳ هجری قمری
 ۱۲۸۴ هجری قمری
 ۱۲۸۵ هجری قمری
 ۱۲۸۶ هجری قمری
 ۱۲۸۷ هجری قمری
 ۱۲۸۸ هجری قمری
 ۱۲۸۹ هجری قمری
 ۱۲۹۰ هجری قمری
 ۱۲۹۱ هجری قمری
 ۱۲۹۲ هجری قمری
 ۱۲۹۳ هجری قمری
 ۱۲۹۴ هجری قمری
 ۱۲۹۵ هجری قمری
 ۱۲۹۶ هجری قمری
 ۱۲۹۷ هجری قمری
 ۱۲۹۸ هجری قمری
 ۱۲۹۹ هجری قمری
 ۱۳۰۰ هجری قمری

دل را گردان کرد کامرانی و اصل شد الحاح شد علی کل حال تر قیام که بهیچین منوال
بار سال نامه فرخت افزای محافل را سبب خاطر کشای غمزداسی الم ریای خاطر
بهر ران ستم دید و نخت کشیده که دورت رسید به عقوبت چشیده باوید دوری و زاری
از بخوری را تو امان شاد کامی و بهشتین خوشدلی میکرد یا شنید که خاطر خواهان خبر نیت
شود و دل جو یان شده صحت اثر آن قره باصره زندگانی و غمزه ناصیه حیات بود
بوده شد امید که کمال شکار خود سازند جهان و عمر من از جور میخ بجز قنار و از ستم
ز غایت ناسخار و دید و دیهای جهان ناپائیدار و از کینه دریهای و هر غدار بگوید و جو
توسید که چنان میرا دشمنی نخت گرفتار دارند و در بر نفس دو و از دماغ حیات من
می بر آرند و من و نخته نخت برگشته را بدست آلام و شدائد روزگار تا به سوار بدار
کینه گذار می سپارند چه چاره سازم و کدام حیله پردازم که همچون شمع تمام شب تابیده
صبح گذارم و بیازی گرفتار و قدر زود مراد غایبانم بازم لیکن بازی من در کمال
زبونی است هر چند قصد می کنم که مهر پران نخت خود را بجمله دیگر بدارم لیکن در
شدش حجت امید بخلی نمی بینم و بهیچ وجه من الوجوه کشا و نیت هر که بدون
بر آرم هر چند و دشمن مطلوب خواستم در مخال مطلوب نیت و هرگاه و در پنج حواس
ظاهری و باطنی را طالب گشتم دوباره عکس افتاد و هر وقت چاره کار خود در دو
چاره عاصروار کان جنم دوسه دست بر و بر من نمود بر آن عزیز صاحب تیز روشن و
مبهرین است که کسی بعبیت شمس و قمر چه چاره سازد و بیازی گرفتار و قدر بیکار
حیله پرداز و با مهرهای انجم و نختهای افلاک چه سان باتی باز و فریاد است
نداد و های کعب الملوک و داد از جور تمیز سیتها این حریف مفلوک که داد خود
از من نقد عمری ستاند و مرا بوجده نیت از بخان میگذازند طافه ترا که از نقد عمر گرفتار
خرنیا حج آورده به کس حیل و نیت میباید پس من میباید بهیچ وجه که در نیت

شیخ ابوالحسن بن ابی حمزه
 همدانی و جلیل القدر
 ۱۷۱۲
 و آثار کثیره از وی
 ۱۷۱۳
 در لغات
 طبرستان
 ۱۷۱۴
 لغات

که رسید ترین نزد هاست با او تو انتم پس آمد و باز زی های دیگر که سیرا سرچی و ناهمواری
دارد و چسبان تو انتم با و بسیر و در حال رما و زمر و طالع من چال کم می کشید
و در بازی که بعضیین که ثالث آن شاره و زنب است که هرگاه بر سر و شمس جا کند و
و مقابل ایشان شود و کوف و ضوف بروی کار آید پیختی من پدیدار شود و در بازی
توقات و لواحق آن خطا باید خورد و بیست که باز نه در بر و حریف خواهد بود و در یاد
هزار خود صد هزار خر خشه در کار است چه هرگاه در یک دا و مرا عاجز آورد و زبون کرده باشد
هزار دادش کی تو انتم شخصی یافت خر خشه در هر مفت نزد بازی طالع من در زبون
ست و بازی حریف در افزونی در قمار نه سیر و کرد و بی افلاک عناصر را به که ایالی
آلت که هر با سیر سیرای دهد چه هرگاه بعضیین شمس قمر را بر تخته زمین میزنم بطالع من
دو خالی بخوبی کشاوی افتد و طالع حریف دو شش مراد تا در قید حیاتم بیاید دیگر
قضا و قدر زمر و دیارم هرگز نشد که بکف من بکام دل من افتاده باشد سیت
مراتب من نظاره کشیده نگه چون سرمه در چشم سپید و این و تعالی و تقدس
از الطاف ندیم خود منصف بر انگیزد که هر هجرت من از قیدش شد و حوادث روزگار
مخلص یا بد بلیت یک نفس مراد بر من اندازد ای داه خوش قمار ابو افضل
حق تعالی آن توفیق را با و ای ایشان گردانا و نقل منیقه که شیخ علاءی بسو
میر یعقوب کشمیر نوشته عقده کشای سیال آن برگزیده کار خاست
هج و چهار از جمیع حوادث و عوارضات کوئی و فساد و غفلت و امان خوشین
مستند و محض و دارا و حجت اطوار سعادت و ثار یا رفاه است و پنج ساله
ابو افضل مستند سعادت دارند زینت افزای چهره آمانی و آمال نیکو خصال
فرشته احوال رونق بخش محفل آشنائی مجلس آرای ملک و کشائی زینت و بیاط
سیرائی منقح قفل دکان و لغز و دلمه بانی بخور خزانه با رسائی نقاب فیض خردمند

که رسید ترین نزد هاست با او تو نام پس آمد در بازیه های دیگر که سر اسیر گنجی و نام هواری
دارد و چه سان تو نام با و بسیر و چه در خال را در و مر او طالع من چال کم می نشیند
و در بازی که کعبین که ثالث آن شاره زنب است که هرگاه بر و کسب چاکسند و
و مقابل ایشان شود کسوف و خسوف بر و کار آید بی گنجی من پدیدار شود و در بازی
توفات و لواحق آن مخطط باید خورد و بیستی است که باز سه در بر و حریف خواهد بود و در داد
هزار خود صد هزار خسته و در کار است چه هرگاه در یک داور عاجز آورده و زبون کرده باشد
هزار دادش کی تو نام مخلصی یافت خرسکه در هر سفعت نزد بازی طالع من در زبونه
ست و بازی حریف در افر و در قمار نه سینه که در هی افلاک عناصر ریه که ایالی
است که هر بار سر پای دهد چه هرگاه کعبین من قمر را بر تخته زمین میزنم بطلع من
و دخالی من سست کشا می افتد و بطلع حریف و دوشش مراد و در قید حیاتم بیار دیگر
قضا و قدر نزد مراد میارم هرگز نشد که مکنفس بکام دل من افتاده باشد سیت
مراتا بخت من نظاره که شد و نگه چون سرمه در چشم سپید شد و ایند و تعالی و تقدس
از الطاف خیم خود منصوب بر انگیزد که هر بخت من از قید شد و حوادث روزگار
مخلصی یا بدیست یک نفس مراد برین اندازد ای داه خوش قمار ابو الفضل
حق تعالی آن توفیق را با و ای ایشان گردانا و نقل منیقه که شیخ علاخی بسو
میر یعقوب کشمیر نوشته عقده کشای بهیال آن برگزیده کارخانه
پنج و چهار از جمیع حوادث و عوارضات کوئی و خسادی و حفظ و امان خوشین
مصلحت و محفوظ دارد و محبت اطوار مسودت و تار یا رفتار است و پنج ساله
ابو الفضل مستند سواد مند دارین زینت افزای چهره امانی و آمال نیکو خصال
فرخنده احوال رونق بخش محفل آفتابی مجلس آرای ملک و کشای زریه به باط
بیرانی منتاح قفل و گان و لغوی و در بانی بخور خزان پارسانی نقاب فیه شرمند

انکمال بد لگائی هر کس در فرمان من در دست هر چند که بیشتر میرانم پس تر میگرد و دو کا سه
از دس نیکشاید و فیل نیست من از نهایت بی غیرت از خا خود قدم بیرون نمی اندر و کچ
مقصود حقیقی بخ نویسی دل سرخ امید من از بد و نهاده و فرزند جیل را حمایت آورده
اگر بخ امیدخوا روی بگردانم مفت میسر و اگر نگر دایم ابرو دسرخ من بنیاند و اگر
شاه بخت را بتقو تشیش پیش ارم با اسب جفا شخ میزند بازی حیات من در کمال بودی
منصوب طالع من بد نشسته است با وجود که بعد جور و ستم کچ نام کرده قناعت نیکند
دیر بر کار بازی راضی نیست و میخواهد که به پیاده کینه دوی دبد بکرس شاه بخت
مرا در کج عزلت مات کند مگر تبویه عالی آن شسوار عرصه شطرنج و نقدینه سنج خزاین
و کچ درین سربخ بازی طالع من روزی چند قائم ماند و حریف تفا و قدر با سنج خسته جگر
نجیف سیک بصلح کل گذارند منصوب طراز حق جل و علے از سر ابر عثمانرا آگاه است که این
مخلص حقیقی در خیر خواهی و دراح شها آن مقدار سستی دارد که کسب و بسط مطلقا حاصل
آن ممکن ابو جود نیست در هر محلی که سخن از خوشنوی و در بوجی شناند کور میشود و بنده بعد
زبان چون بلبل هزار دوستان روح خوانی و وصف سرانی میکند خصم صفا و خصم حضرت
گیتی پناهی ظل اکی چه هرگاه از بازی شطرنج مدح و کسیر تقریب می افتد هر کس تعریف
بازی بجان جهان در میان می آرد و فقیر بجز نام نامی آن دوست دو جهانی از زبان
شطرنج نمی راند چنانکه حضرت اعلی را متوجه با سطرقت میگردد و بعد از قدس
اشرف میرساند که قبله ابو الفضل امرور در این بساط جهان و غرضه دوران بهتر از
میر یعقوب کشمیری شاطری نیست و بلطافت و ممانت او هیچ آفریده نمی تواند بدست
حضرت نیز زبان سنج بیان خود بارها فرموده اند که ابو الفضل الحق این چنین است
که تو سبکویی که در بازی شطرنج طاقی است و در واد خود بگانه آفاق و شاطر با ستمحاق
غرض که حضرت چه وقت بزبان شفقت یادآوری می نمایند و عزیزان و دوستان

[illegible]

در صفت و عزت پادشاه و در مہربانی و خلعت گرفتار و خاکسار و در فوق کامرانی و پست
 حاصل و در بخت بے نشانی و در زیر افتخار و کام دل حاصل و در ازیر انکسار
 حاصل کار او در کمال عروج و فہم من در عین قصور او را قیام کار سازی و تکیہ است و
 و در اقبوبے نیازی در توقیر او را شعل خورشید در دل افروختہ و در اظلمت تحت اثر
 و سوختہ او سفر گزین بہت و من غرابت نشین او را عنان دور عالم علیا در کف در اوج جان
 بی وفا در تلفت او را لشکر انجم کافی ست مرا تلام غم و استلم ستم منائی او را سپاہ ثوابت
 و شکر سپار و ششم دارد و در افواج الم تو امان محنت و کلفت یساز و در اسناد علی
 روزیست و در او منزل او نے غم آمیزی او را از مثال فیروزی خود نمائی ست و در
 از نہایت سوزی بغرابت و کلفت آشنائی او در کمال قوی سگی و من در غایت پکری
 و ضعیف دلی او دو لہند صاحب صولت ست و من بے سعادت بید و لست
 او را آئینہ دل از معصیت مصفا و مرات قلب ما چرکنت ملازمت آشنای پس
 کجا یارای آنست کہ با بستی نرم و جنگ و ماجرا انگیزم آن بہ کہ از سر کینہ اندوز
 بر حیرم و از دست جفاے آن بیوفای خون خود را بدست جرات و بہمت خود
 بریزم و بہد من صبر و سکون آدیزم و بیایے طاقت ہلک اقامت دیار شہقات
 بگریزم و بچون شکر با شیر تحمل آمیزم چہ چارہ سازم کہ چارہ خود را و بیچارگی می بینم و
 از واقعات ماند و سانچہ مشکہ کہ در ایام نافر جام روی نمودہ چہ تسوید تمام کہ مرا قوت
 بیان و طاقت تحریر آن نیست چہ لسان تقریر الکن و زبان تحریر الہم ست
 اسیات ہوش درین باد بہ یاد گل ست بہ عقل سر شیمہ درین منزل ست بہ
 فضل درینجا ادب اندیش نیست بہ کسب یک بہتر اندیش نیست بہ تلخیص
 کلام آنیکہ بر او غریب نور لا البصار صاحب تمکین و وقار از طحال نمود و ازین جان فقا
 سر اسے ظلمانی مسافر ملک جاودانی گردید و احرام حرم حرمت و طوفان علیا

در صفت و عزت پادشاه و در مہربانی و خلعت گرفتار و خاکسار و در فوق کامرانی و پست
 حاصل و در بخت بے نشانی و در زیر افتخار و کام دل حاصل و در ازیر انکسار
 حاصل کار او در کمال عروج و فہم من در عین قصور او را قیام کار سازی و تکیہ است و
 و در اقبوبے نیازی در توقیر او را شعل خورشید در دل افروختہ و در اظلمت تحت اثر
 و سوختہ او سفر گزین بہت و من غرابت نشین او را عنان دور عالم علیا در کف در اوج جان
 بی وفا در تلفت او را لشکر انجم کافی ست مرا تلام غم و استلم ستم منائی او را سپاہ ثوابت
 و شکر سپار و ششم دارد و در افواج الم تو امان محنت و کلفت یساز و در اسناد علی
 روزیست و در او منزل او نے غم آمیزی او را از مثال فیروزی خود نمائی ست و در
 از نہایت سوزی بغرابت و کلفت آشنائی او در کمال قوی سگی و من در غایت پکری
 و ضعیف دلی او دو لہند صاحب صولت ست و من بے سعادت بید و لست
 او را آئینہ دل از معصیت مصفا و مرات قلب ما چرکنت ملازمت آشنای پس
 کجا یارای آنست کہ با بستی نرم و جنگ و ماجرا انگیزم آن بہ کہ از سر کینہ اندوز
 بر حیرم و از دست جفاے آن بیوفای خون خود را بدست جرات و بہمت خود
 بریزم و بہد من صبر و سکون آدیزم و بیایے طاقت ہلک اقامت دیار شہقات
 بگریزم و بچون شکر با شیر تحمل آمیزم چہ چارہ سازم کہ چارہ خود را و بیچارگی می بینم و
 از واقعات ماند و سانچہ مشکہ کہ در ایام نافر جام روی نمودہ چہ تسوید تمام کہ مرا قوت
 بیان و طاقت تحریر آن نیست چہ لسان تقریر الکن و زبان تحریر الہم ست
 اسیات ہوش درین باد بہ یاد گل ست بہ عقل سر شیمہ درین منزل ست بہ
 فضل درینجا ادب اندیش نیست بہ کسب یک بہتر اندیش نیست بہ تلخیص
 کلام آنیکہ بر او غریب نور لا البصار صاحب تمکین و وقار از طحال نمود و ازین جان فقا
 سر اسے ظلمانی مسافر ملک جاودانی گردید و احرام حرم حرمت و طوفان علیا

در صفت و عزت پادشاه و در مہربانی و خلعت گرفتار و خاکسار و در فوق کامرانی و پست
 حاصل و در بخت بے نشانی و در زیر افتخار و کام دل حاصل و در ازیر انکسار
 حاصل کار او در کمال عروج و فہم من در عین قصور او را قیام کار سازی و تکیہ است و
 و در اقبوبے نیازی در توقیر او را شعل خورشید در دل افروختہ و در اظلمت تحت اثر
 و سوختہ او سفر گزین بہت و من غرابت نشین او را عنان دور عالم علیا در کف در اوج جان
 بی وفا در تلفت او را لشکر انجم کافی ست مرا تلام غم و استلم ستم منائی او را سپاہ ثوابت
 و شکر سپار و ششم دارد و در افواج الم تو امان محنت و کلفت یساز و در اسناد علی
 روزیست و در او منزل او نے غم آمیزی او را از مثال فیروزی خود نمائی ست و در
 از نہایت سوزی بغرابت و کلفت آشنائی او در کمال قوی سگی و من در غایت پکری
 و ضعیف دلی او دو لہند صاحب صولت ست و من بے سعادت بید و لست
 او را آئینہ دل از معصیت مصفا و مرات قلب ما چرکنت ملازمت آشنای پس
 کجا یارای آنست کہ با بستی نرم و جنگ و ماجرا انگیزم آن بہ کہ از سر کینہ اندوز
 بر حیرم و از دست جفاے آن بیوفای خون خود را بدست جرات و بہمت خود
 بریزم و بہد من صبر و سکون آدیزم و بیایے طاقت ہلک اقامت دیار شہقات
 بگریزم و بچون شکر با شیر تحمل آمیزم چہ چارہ سازم کہ چارہ خود را و بیچارگی می بینم و
 از واقعات ماند و سانچہ مشکہ کہ در ایام نافر جام روی نمودہ چہ تسوید تمام کہ مرا قوت
 بیان و طاقت تحریر آن نیست چہ لسان تقریر الکن و زبان تحریر الہم ست
 اسیات ہوش درین باد بہ یاد گل ست بہ عقل سر شیمہ درین منزل ست بہ
 فضل درینجا ادب اندیش نیست بہ کسب یک بہتر اندیش نیست بہ تلخیص
 کلام آنیکہ بر او غریب نور لا البصار صاحب تمکین و وقار از طحال نمود و ازین جان فقا
 سر اسے ظلمانی مسافر ملک جاودانی گردید و احرام حرم حرمت و طوفان علیا

اندیشہ روز پیمبر نوازند طوق عالم تمثال قافلہ اند کہ پس پیش ازین دنیا ہمہ را کوچ بیاورد
تا چشم ہم زدیم و ز خواب شدیم تلخیص کلام در نیم مقام آنکہ روز یکے چند برا و خیز از آمدند
از میان ایشان یک سفر گزید آنا از غایت آن سعادتمند و لہاسے عالمیان از دور و مجرت
پر خون گردید و جگر لہاسے میان در آتش فرقت کباب شد و دوستان جانی تر جدائے
آن سعادتمند و جهانی تا بگردن و خون عم نشسته اند یاران مہربان در ماتم او چہرہ کا
اسید گسته اند و دیدہ دران جہان چشم آزد و بسته اند و نشتمند از آمدن مجرت آن سافر
لمک بقا شربت بیش در نفاق تلخ نموده و عالمیان با عمل را و ہر شیء او خندہ دگر گوشت
مشاعران شیرین سخن را در سمانے و سوزان الماس گلش نموده ناظران نظم کسر خوانان
نشر پرور را خار تا سفت در جان شست دانش نشان با خرد را انگشت حیرت
بدندان حسرت بند گردید و مندان دانش پرورہ را عقل و ہوش چون سیلاب و زلزول
افتاد و ریاد و فغان عوام الناس بر فلک رسید و کرد و بیان آسمان را بیج عبادت
فراموش گردید و قدسیان عرش برین را سجادہ در لباس ماتم گشت ملائکہ آسمان
زمین از پرواز مانند و او پلا و احسنا در عالم بلندی گرفت راضیان پیامد عشرت
در عیل ماتم زدند و آسایش گزینیان را نغمہ او و خلص ساخت ہر قومی را ماتم
در دل گرفت و ہر طائفہ نوم آواز کرد و انداناث و دگوار و سرور و جہدہ گرا نمایہ
خود کیسہ نوشتند و شریف و ہر را غیرت و انگیز حیات آمدن و زیان زاویہ
تنہاے را گریبان عمر تابدن پارہ شد نغمہ سرایان محفل ذوق را نواہ آئینش بعد
القیامت مبدل گشت و غاو لے آجہ را پرواز و بال تیر بستہ اند ہر جای روحی
بلوونے روان گردید و ہر کجا ذی بیلے بود و محبات راضی شگفتی خداے را کہ ورت عظیم
پیرامون خاطر گردید کہ مرید ویرینہ و خلص بے کینہ چرا نقاب حجاب بر کرد کشید
شاہزادگان والا گرا گل دل بہر مردہ گشت کہ است و کامل و معلم فاضل از ہر مردہ

[illegible]

گریان قنار کیش و خوامین عالمی قدر از گشت تا سفت بدندان حضرت گزیده که بار
 نزار فضیلت شفا حقیقت و با ازا که امیر دیده از دیدار آدم و عالم در پیشه مقربان حضرت
 علل این یکسره شیخ اصیحت اصیحت دل نماند که نایره زمان یگانه در دوران از کلام جلیبا فیا برو
 انراحت یگیان و خانان حضرت و ما در غصه آفتاب را نیرود و مستوی با نماند بر داشته اند که
 یگانه آفاق دانستند با استحقاق پادشاه برین آرد که ازین جهت المهور دنیا بهار ازین بخت از خود پس
 آگاه و لکن راه نبرد و سید و دانش نشان کوی ازین دنیا نیکو دانست که هرگاه خلق الله از انهم
 آشنای سکه گونه که بان نام را از توانی پیدا کرده بودند و با آنکه اتقی که قیامین پسرانیده آشته سفت
 و نجف و در دل ایشان سیرت نموده و کبر چنان من آلمان پیریشان سوخته آتش بجران
 که خیزدین را بطریق پیری و عطفیت پسری داشت حالات چگونه خواهد بود
 ازین چنین برادر که شیخ صفات کمال بود و مستحسن جمیع امانی و آمال چگونه تو ام شکیبایی نمود
 و چنان در بصیرت و سکون خواب نمود حق عظیم است که هر چند ازین انظار و ذکر مرید و دوحان
 دل از دیده برسد و سکه میدرد و از حراق آتش درون افزون میشد و همان بهتر که من خاشاک
 برودان قحان نیم و مصایرت پیشه کنیم و سکتوار کلم الله را مرعی داشته بخاموشی الفت
 کیم بهیت کی میسر شود این بر شکر گفت و جلوه دادن در لباس صوت حروف با این در تاسا
 جمیع دوستان و محبان و دو جاسا را از انهم محفوظ داشته مسرور دارا و مینم و کمال گرفته

خدایان روح اولاد
 خان کائنات برکت
 که در این ایام نشان
 ز کائنات نشان
 از این نشان
 ۱۸۰
 در این نشان
 در این نشان
 در این نشان

خاتمه الطبع

الحمد لله و الله که کتاب جواب از مصنفات علامه فتاوی و کلامیه و هر نامی گرامی مولانا
 شیخ ابوالفضل موسوم به فتاوی ابوالفضل و مطبع فیض منبع نشی نول کشور دافع
 کاپنور میر میر علی القاضی این کتاب را بسیار در نشی بر آگ ازین صاحب با کتب مطبع
 دام قبال با تمام کامل نشی بجا آورد و مال صاحب قلم تحقیق باه پاریس ۱۹۱۳ م باقیم طبع گردید

جامع طباطبائی - حالات حضرت پیغمبر علیه السلام
یعنی پیدایش نور محمدی و تادفات شریف
شرح قصید برویه - مطبوعه تهران
مقالات الصوفیه - مطبوعه غیر مطبع
سفینه الاولیاء - از شاهزاده دارالعلوم
وحییت نامه مع رساله دانشمندی
مولود البنی -

تحریر الشهابین - شرح الشهابین
تحفه اثنا عشریه علی قلم مطبوعه

کتاب اخلاق و تصوف

مصباح الهدایت ترجمه و از دست
صدیق روضه القمان کیم شامل چار ساله
مکتوبات جوانی حضرت شیخ فرید الدین
مطلع الانوار - مع حاشیای جدید -

نفحات الانس - سلسله الذهب
قواعد الفوائد - از حضرت نظام الدین بهلوی
شرح بوستان از نیکین بهار مطبوعه
فوائد سعدیه
لوح جامع

رساله سته ضروریه - غیر مطبع -

پند نامه عطار -

کیمیای سعادت فارسی -

اخلاق جلالی -

اخلاق ناصری - کاغذ گنده -

الضیاء - کاغذ رسمی -

اخلاق محسنی و دیگر شش تعلیم یک پر -

معدن الجواهر

مطالب رشیدی - مطبوعه کشته ۶

قنوی سلسبیل -

قنوی نیرم وصال - دیگر شش تعلیم

قنوی شیخ بهلول

مجالس العشاق با تصویر -

منطق الطیر

گلشن اسرار

می باید شنید

می باید دید

نکات احسانی

انشای اسرار قریشین

شبستان نکات و گلستان لغات

مرتب کتاب

<p>جلد سوم در بیان امامت - جذریا القلوب - الی دیار الجبوب روضۃ الصفا - سات جلدین بیان انجیل سروری - معروف به پنج تائید ولادت و وفات ادلیا کرام - قصص الانبیاء - کان علمی پخته لفظا - ایشا خورد - عجائب القصص مبسوط - حالات انبیا تخریر مولوی محمد الدین مطبوعه کنگره تالیف حبیب آق مجموعه فتوحات و اقدی کامل اور ہر چار حصہ مطبوعہ ۱۳۴۶</p>	<p>دوازده حصہ تائید مذہب تاریخی دانش نامه جهان ہر شے کی آفرینش بطور حکمت فلاسفہ - دیستان فریب - تائید مذہب و عقاید رسالہ سزا عت مخزن العلوم مع نقشہ گلشن خیال - تاریخ کوئی کتب تالیف قول فیصل البوابہ استبان - جلد اول در آداب و اخلاق اسلامی - ایضا - حصہ دوم -</p>
<p>(۱) مغازی الصادقہ - معروف بہ مغازی الرسول - (۲-۳) فتوح الشام - و فتوح اردو یکجائی - (۴) غزوہ عرب معروف بہ ترجمہ فتح ابھم مدارج النبوة - دو جلدین کامل ایضا - جلد اول ایضا - جلد دوم</p>	<p>کتب تالیف انبیا و اولیا و غیرہ سفیر رحمانی عجائب القصص - مطبوعہ دہلی - حسن القصص - حالات از تخلیق عالم و آدم تا رسول آخر الزمان - حیات القلوب - کامل ہر سہ جلد - جلد اول - در حالات انبیا - جلد دوم - در جزات پغیر آخر الزمان</p>

